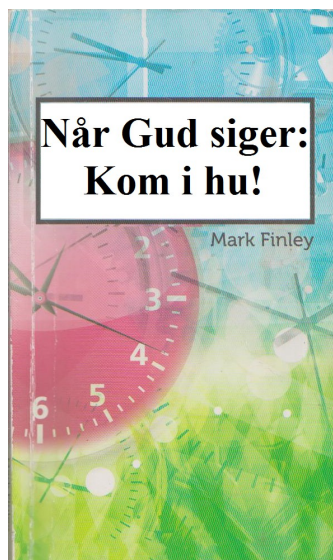

<http://hopelives365.com>

Når Gud siger: Kom i hu!

af Mark Finley

Danish – "When God said Remember"

Indhold

1 Hvile fra travlhed	2
2 Sat fri for at adlyde	4
3 En dag du husker	8
4 Historiens største fupnummer	13
5 Et skridt mod evighed	17
6 Bibelske svar på dine spørgsmål	20
7 Holde helt sabbat	22
8 Bedrag	24
9 Være banebryder for Gud	29

Oversætterforord

Siden Mark Finley havde sin offentlige virksomhed i København og Ishøj 1989 har han gjort indtryk på lokale menighedsmedlemmer. Derfor denne oversættelse. Han er blevet spurgt flere gange om han vil forholde sig til en dansk oversættelse af denne bog. Finley arbejder i den amerikanske forkyndervirksomhed "Hope lives 365" Vi ønsker at dig, der ikke læser engelsk, får glæde af oversættelsen. HP

Før du vender denne side

Du har utvivlsomt taget denne bog op fordi du ønsker at opdage sandheden i Guds ord. Ligesom dig har millioner af folk genopdaget sandheden om et bud der næsten er glemt. Læses de ti bud enkelt åbenbares det at det fjerde bud erklærer: "Husk sabbatsdagen og hold den hellig. I seks dage må du arbejde og gøre alt, hvad du skal; men den syvende dag er sabbat for Herren din Gud. (2.Mos.20,8-10)

Men de fleste i den kristne verden overholder søndagen, ugens første dag, som den bibelske sabbat. Hvorfor? Gør det nogen forskel? Hvordan ændredes Sabbatten fra den syvende dag til den første dag? Hvem ændrede Sabbatten? Gav Gud den første kirke myndighed til at ændre sit mindesmærke om Skabelsen?

I en tid hvor skepsis og vantro over Bibelen vokser, har den syvendedags sabbat så nogen betydning i dag? Er det enogtyvende århundrede vokset væk fra behovet for en sabbat? Er en hvile- og tilbedelsesdag relevant for nogen længere?

Idet du læser disse sider, så vær forberedt på nogle chokerende overraskelser, og direkte svar. Din traditionelle tro kan udfordres. Men jeg er sikker på at grunden til at du læser disse sider, er fordi du længes efter sandhed. Du ønsker ikke at

føres vild af løgne. Dybt inden i, behøver fred og hvile med Skaberen, den Gud som har dannet dig. Når du nøje studerer de bibelske og historiske kendsgerninger i hvert kapitel, finder du et klippefast bevis på BibelSabbattens sandfærdighed, men mere end bevis, du vil finde en Gud som elsker dig mere end du overhovedet kan forestille dig. Du vil møde en kærlig Skaber der værdsætter dig umådeligt højt.

Sabbatten vil blive en fredsoase i livets storme. Den vil blive en oase der stilner din sjæls inderste tørst. Med Sabbatten vil du erfare Guds nåde på ufattelig forbausende måder. Du vil høre Hans røst som har sagt: ”Kom til mig, alle I som er trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.” (Mattæus 11,28) Med Sabbattens erfaring vil du afdække en sindsro, legeme og ånd som vil fornyes, og opfriske hele livet.

Læs og forbered dig på at erfare et forhold med Gud på nye og spændende måder.

1 Hvile fra travlhed

Føler du nogen gange at der er for meget at gøre og ikke nok tid til det? Du føler du har travlt, presset og stresset. Uanset hvor meget du prøver, kan du aldrig samle alle de ting du prøver at gøre. Der er altid en opgave mere, en opgave mere at krydse af på din ”to do”-liste.

Det presserende tyranni fortærer dit liv. Du skynder dig fra en opgave til en anden. Og nogle gange undres du over ’Er dette det virkelig værd?’ Udretter det jeg gør den sidste forskel? Er de ting som ser vigtige ud også virkelig påkrævet?

For en stund siden faldt jeg over en interessant avisartikel. En lederskribent Arianna Huffington skrev om ’multi-taskning’. Det er en vending der referer til flere omgaver på samme tid. Vi ’multi-taske’r mere og mere i vor hverdag, i vort personlige liv. Vi prøver at finde to eller tre ting samtidigt. Vi åbner for vor post og taler til børn samtidig. Vi prøver at fortsætte en samtale under te-pausen, medens vi overvåger aftennyhederne. Vi henter vor sidste e-post ind medens vi taler i telefonen med en ven, medens vi holder øje med vor yndlingssportgruppes fremgang. Vi spiser morgenmad i bilen på vej til arbejdet, lytter til radioen og prøver at ringe til vor ægtefælle.

Nogle folk bliver så galt smidt ud på grund af multi-taskning. Arianna skriver: ’Nogle af mine venner føler kun at de lever når de er på kanten, håndterer et halvt dusin kriser, svælger i dramaet af dette, og må medicinere sig selv for at sove.’ Udover dette vanvittige tempo ved stresset mange mærker ved deres jobs, får du mange hjerteproblemer. I et studium fra det nationale center for sundhedsstatistik, gennemgås det halve af 40 000 medarbejdere i rapporten, som ’en masse’ med ’moderat stres i mindst to uger.’ En gennemgang af det velsete firma D’Arcy, Masteres, Benton og Bowls afslører at trefjerdedele af amerikanske medarbejdere at deres jobs skaber stress. Prisen for al det stress er enorm. I år vil over 1200 000 folk få hjerteproblemer eller svær hjertekrampe i De Forenede Stater, og over 450 000 vil dø. Hjertesygdom i Amerika er dræber nummer et. En af de største dødsårsager af blodpropssygdomme er følelsesmæssig stres. Folk der hele tiden har travlt, utålmodige og i høj konkurrence, er ligeså ofre for hjerteangreb. Dr. Ray H Rosen og dr. Meyer Friedman udviklede det som de kaldte ’Type A’-personlighed. Denne personlighed drives af ærgerrighed, besat af denne tids situation, altid drevet af at få tingene gjort, høj konkurrence, bliver aldrig tilfreds og hele tiden under stress. Dr. Rosen og dr. Friedman’s publicerede studier viser at 90% af hjertesygdommene for mænd under 60 er Type A-adfærds-kategorien.

I en særlig lægerapport på en nyhedskanal den 7. januar 2008, rapporterede forskerne at kroniske bekymringer, giver en øget risiko for hjertesygdomme, ikke mindst for mænd. ’Der er en sammenhæng mellem hjertet og sindet’, sagde dr. Nieca

Goldbery fra New Yorks læge-universitetsskole. Hun tilføjede med disse indsigtfulde ord: ’Lægerne må gøre mere end bare udskrive medicin for lavere kolesterol og blodtryk. . . . De må behandle det psykologiske aspekt og få det ind i deres patienters hoveder.’ Dr BiengJum Shen fra det sydcaliforniske universitet rapporterer om et studium om aldring og hjertesundhed at kronisk bekymrede mænd har 30-40% større sandsynlighed for at få hjerteproblemer end deres afslappede partnere. (MSNBC Medical News, 7. januar 2008)

Undgå det presserende tyranni

Er der en måde at undgå det presserende tyranni og gøre de vigtige ting på et andet tidspunkt i vort liv? Er der en måde at genskabe livskraften for de vigtige ting i livet? Føler du nogen gange at den ene dag går over i den anden, den ene uge over i den anden, det ene år over i det næste? Hvordan stopper vi travlheden og får hvile til vore trætte tankesind og kroppe?

Jeg ville ikke antyde at Gud selv har givet os et godt udgangspunkt. Han har vist os en meningsfuld grænse – det er i virkeligheden et bestemt tidspunkt. Det er et guddommeligt rum – et tidløst symbol på evigheden, som han indbyder os til at finde fornyet fred og hvile. Vi opdager denne fredsoase i edens have ved skabelsen.

Ved slutningen af de seks dage i skabelsesugen, indførte Gud Sabbatten. Første Mosebog beskriver den på denne måde: ’Således blev himlen og jorden og hele himlens hær fuldendt. På den syvende dag var Gud færdig med det arbejde, han havde udført, og på den syvende dag hvilede han efter alt det arbejde, han havde udført. Gud velsignede den syvende dag og helligede den, for på den dag hvilede han efter alt det arbejde, han havde udført, da han skabte.’ (1.Mos.2,1-3) Gud skabte ’hvile’ på den syvende dag. Sabbatten er en hellig grænse der er sat i den ugentlige cyklus. Den sætter en pause i rutinen for vort daglige slid. Den kaldes et stop i vor daglige travlhed. Sabbatten er Guds hellige flugtvej i en vanvittig verden. Den er en dag der er sat til side fra alle andre ugedage. Den er speciel. Den er kvalitetstid. Det er en tid hvor vi kan reflektere på livets vigtigste forhold – et forhold med Gud og et forhold med vore elskede. Og ja, det er en tid hvor vi kan sige nej til alle andre krav, og de andre ting som kan fylde vore liv.

Mennesker behøver desperat dette hellige tidsrum, - denne guddommelige afgrænsning. Vi behøver det mere end nogensinde før. Verden er blevet travlere og mere larmende og intens og mere krævende end nogen sinde i historien. Og Sabbatten kan holdes fra at blive fortæret af den. Rabbi David Wolpe bemærker: ’Den moderne verden hvisker aldrig. Vore byer er som arkader uden udgange. Indtrængende stemmer, glimtende tegn, og endeløse strømme af mediebilleder omgiver os.’ Vore overbebyrdede, overstressede, overopfyldte og overstimulerede liv behøver hvile! Vi behøver hjælp fra et stadigt bombardement af ting for at glæde sig over meningsfyldt tidløst forhold med Gud.

Sabbatten er unik for hele religionens historie. Der er mange hellige ting i verdens religioner.

Og der er mange hellige steder i verdens historie. Hinduer rejser tusinde kilometer for at bade i Gangas hellige vande. Muslimer laver lange pilgrimsrejser til Mekka. Buddhister ærer det sted hvor Buddha modtog den såkaldte ’oplysning’. Nogle kristne rejser til Rom eller Jerusalem for at erfare ’hellig tilstedeværelse’.

Men i Bibelen finder den unikke tanke om *hellighed i tid*. Gud ’velsignede den syvendedag og gjorde den hellig’. Gud skabte en hellig ramme – Sabbatten, hvor mennesker kan velsignes på særlig måde. Men han begrænsede det ikke til et særligt geografisk sted. Vi skal ikke lave lange pilgrimsrejser for at komme til Guds hellige sted. Hver sabbat, berør himlen jorden. Han har sat sit hellige tidspunkt, er lige tilgængelig for alle

mennesker. Det er en tid hvor vi finder hvile i ham. Det er et helligt rum i en travl verden. Det er en guddommelig indbydelse fra universets konge for at forlade livets hektiske jag for at kunne indtage Kongens plads.

Vi er fri fra vort daglige arbejdes slaveri. Vi er fri for jordisk slaveri for at komme ind i det himmelske rige. Sabbatten kalder os til at glæde os i hans tilstedeværelse. Sammen med salmisten synger vi: ”Denne dag har Herren skabt, lad os juble og glæde os på den.” (Sal.118,24)

Sabbatten er Himlens guddommelige indbydelse til at finde hvile, fred og overmådelig glæde under vor elskelige Skabers tilstedeværelse. Det er en indbydelse til at stoppe travlhed og hvile. Det er Himlens appel om at prioritere de virkelige ting. Det er en egentlig erindring om at Gud har skabt os og vi tilhører ham. Sabbatten kalder os tilbage til vore rødder. Den minder os om hvem vi er. Den gør tegn til os om et nyt og meningsfuldt tillidsforhold og hvile i ham.

Sabbatten og sundhed

Denne sabbat fornyer vort forhold med Gud og vore familier. Den genopretter vore tankesind og legemer. Gud lover: ’Lykkelig den, der gør dette, det menneske, der holder fast ved det: at holde sabbatten og ikke vanhellige den og vogte sig for at gøre noget ondt.’ (Es.56,2) Gud gav dem en særlig velsignelse som satte tid til side for at tilbede ham. Nylige videnskabelige studier om religion og sundhed bekræfter ægtheden i Guds løfte. Undervisningsmagasinet for psykiatri i medicin gør denne fascinerende observation: ’Forholdet mellem religiøse aktiviteter og blodtryk blev undersøgt i et seks års perspektivisk studium af 4000 ældre patienter. Blandt borgere der deltog i religiøse aktiviteter en gang om ugen eller mere, og bad og studerede Bibelen en gang om dagen eller mere, var sandsynligheden for diastolisk hypertension 40% lavere end dem der ikke så ofte deltog i gudstjenester og bad, tilpasset efter alder, køn, race, ryger, kronisk sygdom og kropsmasse indeks’ (side 189-213). Med andre ord, gudsdyrkelse har en positiv virkning på sundheden. Andre studier åbenbarer at en positiv gudsdyrkelseserfaring reducerer blodtrykket, formindsker leddegigtssmerter og formindsker risikoen for hjertesygdom. Sabbatten er ikke et lovmæssigt forlangende. Det er ikke en besværlig byrde som tynger os ned. Gennem det gamle og nye testamente er Sabbatten en gave fra en kærlig Skaber. Idet vi tilbeder Skaberen på skaberens dag får vi nyt liv, genopfrisket og revitaliseret.

Sabbattens velsignelser

Sabbatten er en dag med overmådelige velsignelser. Det er derfor de gammeltestamentlige profeter kaldte folk tilbage til den skabende Gud, til den lovgivende Gud og til den udfriende Gud. Her er noget i disse gammeltestamentlige profeter gentagende gange fremhæver: ’Tag jer i agt! I må ikke bære noget ind gennem Jerusalems porte på sabbatsdagen. . . . I må ikke gøre noget som helst arbejde; I skal holde sabbatsdagen hellig, sådan som jeg befalede jeres fædre.’ (Jer.17,22)

Profeten Jeremias taler om den fare som vi vil stå ansigt til. Han diskuterer et problem for sin tid, men det taler relevant til vor tid. Det er ikke et enkelt problem for folk der levede den gang; det er et enogtyvende århundredes problem. Her er det. Stadigt arbejde kan knuse vor åndelighed. Jagten på penge kan æde al vor tid op. At søge det materielle kan lukke det evige ud. Det skete i Jeremias’ tid i Jerusalem, og det sker i vor tid i vore hjem, vore arbejdspladser og vore byer. Og Gud siger: ’Lad Sabbatten trække jer tilbage til det som er virkelig vigtigt. Lad ikke jag efter materielle overvælde jagten på de ting som virkelig betyder noget.

Profeten Esajas giver det samme tema genklang. Israel forsømte den bibelske sabbat. Deres omgang med en hedens

kultur ledte dem til at ignorere Guds særlige dag. I Esajas kapitel 58 kalder Gud dem tilbage til at genopbygge deres tro. Han kalder dem tilbage til åndelige værdier. Og dette er hvad han siger: ’Dine ruiner fra fortiden skal genopbygges, du skal rejse tidligere slægters grundvolde. Du skal kaldes den, som tætnet revner, den, som gør det nedrevne beboeligt. Hvis du tager dig i vare på sabbatten og ikke driver handel på min hellige dag, hvis du kalder sabbatten frydefuld og Herrens hellige dag ærværdig, Jeg vil føre dig frem over landets høje (Es.58,12-14)

Bemærk at dem der genopbygger troen blev kaldt dem der tætnet revner. Der var øjensynligt revner den beskyttende mur, som omgav Guds folk. Sabbatten er en grænse – en beskyttelsesmur. Det er et sikkert sted. Den er en del af Guds omkransende omsorg omkring os. Sabbatten er en særlig måde hvor vi kan erfare Guds elskelige, beskyttende omsorg hver uge.

Esajas bedyrer at Gud har lovet at, hvis vi ærer Sabbatten, vil universets Skaber’ føre os frem over landets høje’. Der er rigdomme i at holde sabbat, og Guds folk føres til velstand, fysisk, mentalt, socialt og åndeligt.

I gennem det Nye testamente udførte Jesus flere helbredende mirakler på Sabbatten end på nogen anden dag. Han helbredte en kvinde der havde været plaget i atten år på Sabbatten (Lukas 13,10-12). Han genoprettede en blind mands syn om Sabbatten (Joh. 9,1-12) Han helbredte visne arme, lammede kroppe og døende børn på Sabbatten. Et af hans mest spektakulære mirakler, helbredelsen ved Betestha dam, af en mand hvis krop havde været syg i otteogtredive år, blev udført på Sabbatten.

Hvad fortæller disse sabbatmirakler os om Jesus og Sabbatten? De fortæller om en Kristus som længes efter at give alle sine børn liv i al sin rigdom. Skaberen genskaber vore liv hver sabbat. Han genopretter liv i hele sin fylde hver syvende dag. Ham som har skabt os ønsker at vi skal være hele fysisk, mentalt og åndeligt.

For Jesus var Sabbatten en tid til helbredelse. Det var et tidspunkt hvor folk kunne finde lindring og hvile i ham.

Jesus ønskede at udfri mennesker fra de undertrykkende byrder der knuste deres glæde. Hans optræden mod Sabbatten kan summeres op på en enkel men dyb udtalelse som svar til hans kritikere: »Sabbatten blev til for menneskets skyld, og ikke mennesket for sabbattens skyld. Derfor er Menneskesønnen herre også over sabbatten.« (Mark 2,27.28)

Jesus gik uden om ceremonier og regulativer og viste os en bedre måde til Riget. Men han proklamerede sig som Herre over Sabbatten. Dette er tydeligt. For dem der tro at Sabbatten er en del af det gammeltestamentlige ritual og er et tegn på legalisme, så husk på at Jesus erklærede sig selv for Sabbattens Herre. Han siger: »Sabbatten blev til for menneskets skyld.« Sabbatten betyder en velsignelse for os. Sabbatten blev gjort for at gavne os. Den er ikke bare en anden religiøs pligt. Den er ikke et tungt krav. Det nye testaments sabbat er et nådens og hvilens sted. Den er et sted hvor vi kan forny vort forhold med Gud. Den er et sted hvor vi finder vort sande midtpunkt i ham.

I hebræerbrevet kapitel 4, citerer bibelforfatteren fra det fjerde bud, det bud som befaler os at holde den syvende dag hellig. Han minder sine læsere om at »på den syvende dag hvilede Gud efter alle sine gerninger.« (Hebr.4,4) Nogle vers længere fremme siger han: »Altså venter der Guds folk en sabbatshvile. For den, der er kommet ind til hans hvile, har også selv fået hvile efter sine gerninger, ligesom Gud efter sine.« (Hebr.4,9.10)

Hvad fortæller denne passage af skriften os? Den erklærer at vi også kan hvile fra vort arbejde. Vi kan hvile fra nedtrykkende byrder, der prøver at få mere og mere. Vi kan hvile i vor Skabers omsorg. Ham som har gjort os elsker os med en evig kærlighed. Han vil sørge for alt hvad vi behøver. Vi hviler i Guds fuldendte skabelses- og genløsningsværk. Vi udviklede os

ikke. Gud skabte os på et bestemt tidspunkt. Sabbatten minder os om at siden han har gjort os og formet os hver især er vi særlige over for Gud. Han har ikke kun skabt os, han har genløst os. Gud udvirkede vor frelse ved at opgive sin Søn på Korset. Denne store nådeshandling og godkendelse, fuldbragt. Vi skal ikke fortjene os til den, eller prøve at betale Gud tilbage for det, igennem vore gode gerninger. Vi accepterer den enkelt og hviler i hans kærlighed. Hver uge når vi holder sabbat, er det et symbol på at vi er sikker på Ham, der har skabt os og i Ham som genløste os.

Sabbatten minder os om den hvile vi har i Jesus Kristus. Hver sabbat hviler vi fra vort arbejde i højeste erkendelse om at, ligesom vi ikke har del i Skabelsen, vi ikke har andel i at fortjene vor frelse. Vi hviler i Kristi nåde, som døde for os. Sabbatten er et symbol på hvile, ikke på arbejde. I sabbatshvilen glæder vi os over ham som tilvejebragte os frelsen til vore skyldsbetyngede sjæle.

Sabbatten er Guds hvile til den fortravlede, i en ægte fredelig verden.

2 Sat fri for at adlyde

For flere år siden var hjemme et tilflugtssted og et sikkert sted. Ned gennem århundrederne har det været stabilitetens himmel. Hjemmet var et sted hvor folk kunne flygte fra livets trængsler, prøvelser og vanskeligheder. Når du kommer ind ad døren til hjem så føler du dig sikker. Varm og elskelig omfavelse og kram giver en fornemmelse af velvære. Hjemmet har været det traditionelle sted for familiens fællesskab.

Hjemmet har ændret i de sidste tredive år. I det enogtyvende århundrede er hjemmene ofte blevet til en kamplads.

Ord som mishandling, konflikt vrede og fjendtlighed er almindelige når hjemmet skal beskrives. Vi læser om familier som bruger meget lidt tid i hjemmet. Ofte spiser børnene ude. Mange familier nyder ikke længere måltidet sammen.

I bedste fald skynder de sig hjem for at spise for de forlader det igen. Hjemmet er kun blevet til det sted hvor man spiser og sover. Begge forældre arbejder, og tusindvis børn er overladt til at opdrage sig selv.

I dag er hjemmet struktur anderledes.

De som studerer fremtiden forudsiger at en anden forandring vil finde sted i vore hjem i de næste få år.

Først forudsiger de at flere og flere folk vil arbejde der hjemme. Millioner vil handle det meste online.

Hvilket liv vil der være i dit hjem? Hvordan vil tingene være anderledes? Hvad vil forblive det samme? Og hvordan vil dette påvirke din evne til at gøre hjemmet til et sundt og opdragende sted for din familie?

Hjemmet plejer at være et sikkert helligt sted, men i dag vil alt dette forandres. Gennem fjernsyn og internettet vil umådelig meget vold, sex og total manglende anstændighed og moral invadere vore hjem. Hvad sker der med vort samfund? Hvorfor er der en eskalerende vold, umoralitet og griskhed udover vort land?

Hvad er der bag vor morals sammenbrud? Hvordan forklarer du den fælles overordnede uærlighed, der leder deres selskaber i konkurs, for at vinde noget til sig selv? Hvordan kan det være at skolevolden har eksploderet?

Det virker som om flere folk dreves af had. Hadegrupper offentliggør deres forvanskede propaganda omtale om deres bizarre internetsider.

Lyt til hvad den nygifte Gen-X'er sagde: "Hvis du sapper på dit TV ser du ikke familierne mere. Familielivet er ikke del af forskrifterne. Det kræver en del troen at genoprette ægteskabet i dit livssyn."

Der er mange unge mennesker som siger at der er flere valgmuligheder og ægteskabet er ikke en af dem.

De siger: "At leve sammen uden for ægteskabet kan være det bedste valg for mig." Uden et moralsk kompas, er vi kastet ud i en forvirret tilstand. Dette er tidspunktet for social kaos.

Der er grund til bekymring for det enogtyvende århundrede. Er der nogen nordstjerne som vil lede os? Hvem tilpasser vor moralske værdier? Hvad står vi for?

Er moral set spørgsmål om personlig definition? Er der noget som er sikkert? Dr. Shervert Frazier arbejdede som Direktør for det amerikanske National Institut for Mental sundhed. Han udtrykte bekymring i sin bog *Psykologiske trends*. Dr Frazier beskrev det kan kaldte 'et voldeligt parallel-samfund der som fejrer ødelæggelse medens det samtidigt fordømmer det'. Han siger at vi på den ene side fordømmer vold og samtidig giver vi vor børn næring til det i fjernsynet.

På den ene side fordømmer vi morderen men på den anden side gør vi hans motiver populære.

Nogle ting er fundamentalt forkerte med vort samfund. Vore børn udsættes for forskellige grader af rigtigt og forkert.

Der er modstridende værdier for vore børns tankegange. En væsentlig *Time Magazine*-artikel beskrev et folk som får næring af vold og fryder sig over mord i massemedierne.

En anden artikel sagde at 23,000 folk blev myrdet i USA på et år.

Tænk over disse faktaer over brutalitet i fjernsynet. De gennemsnitlige 18-år gamle har været vidne til 200,000 voldelige handlinger på fjernsynet og i filmen, heri er 40,000 mord.

Når du ser 40,000 mord, bliver dit sind bedøvet over for vold. Når du ser 200,000 voldelige handlinger, er det budskab du får at vold er en acceptabel måde at opføre sig på.

Når du fylder dine tanker med umoralitet, er budskabet at umoralitet er en helt legitim aktivitet. Det er som om vort samfunds motto er: "Hvis du har godt med det, så gør det." Hvordan kan det så være at vi har så høje rater for kriminalitet? Hvorfor kan det være at vold er så almindeligt? Hvorfor går der så foruroligende mange ægteskaber i stykker? Bibelen giver nogle konkrete svar.

Her er problemets kerne: Vort samfund har vendt sig fra Guds moralstandarder. Det har lagt Guds vejledning fra dig.

Samfundet siger: "Dit eget sind er standarden." Det råber: "der er ingen som kan fortælle dig hvad du bør gøre" Salomon understreger de tåbelige i at stole på sit eget sind: "Den, der stoler på sit vid, er en tåbe." (Ordsp 28,26) For dem selv kan vore tankesind let bedrage os. Den gammel Testamente profet Esajas siger en evig sandhed når han erklærer: "Vi fór alle vild som får, vi vendte os hver sin vej, men Herren lod falde på ham den skyld, der lå på os alle." (Es 53,6)

Du kan retfærdiggøre næsten alt, hvis du beror dig på din egen tankegang.

Vi har sået umoralitetens vind og vi vil høste skilsmisens hvirvelvind.

Vi har sået den åbenlyse vind med seksuelt indhold i fjernsynet og vil har høstet menneskers hvirvelvind med fordreje tanker der gør vore børn til bytte. Der er et årsag-og-virkning-forhold. Hvordan beskytter du moralske værdier i en umoralsk verden?

Vi har sået vinden og vi høster hvirvelvind. Hvordan kan du beskytte dit tankesind? Hvordan kan du beskytte dine børns tankesind – dine børnebørns?

Hvordan skal du være moralsk i en umoralsk verden? Åbenbaringens bog giver nogle skarpe svar. Åbenbaringens bog er åbenbaringen af Jesus! Det er Guds endetidsbudskab i afslutningen af jordens historie.

Den sidste bog i Bibelen, Åbenbaringen, har et budskab til den sidste generation af mænd og kvinder der er på planeten, der kaldes Jorden.

Det er et endeligt budskab til hele menneskeheden. ”Og derefter så jeg en engel flyve midt oppe under himmelen; han havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk.” (Åb 14,6)

Her er et presserende budskab. Her er et universelt budskab. Her er et budskab som hopper hen over geografiske grænser.

Her er et budskab som går på tværs af sproggrupper. Det er et budskab som løber fra nord til syd, øst til vest.

Det går fra jordens ender. Hvad siger dette budskab? I vers 7 står der: ”Frygt Gud og giv ham ære; thi nu er hans doms time kommet.”

”Frygt Gud” betyder ikke at være bange for Gud. Det betyder ærbødighed, respekt og adlyde Gud.

Men bemærker du ikke den bydende nødvendighed i dette bibelskriftsted? Lad os se på det igen: ”Frygt Gud og giv ham ære; for nu er hans doms time kommet.”

Denne passage i åbenbaringens bog svarer på spørgsmålet om moralsk ansvar. Hvorfor er der så megen kriminalitet og vold i samfundet? Hvorfor er der så megen umoral? Hvorfor er der så megen lovløshed?

Det kredser sig om spørgsmålet moralsk ansvarlighed. Dommen drager os til ansvar for vore handlinger. Dommen siger at vi står til ansvar for de valg vi gør.

Når du vælger at du ikke står til ansvarlig for nogen højere magter og at der ikke er en endelig dom, er der i virkeligheden ingen sikker moralsk standard der kan føre dit liv. Dommen indebærer ansvarlighed og moralske valg.

I de sidste dage af jordens historie, kalder Gud mænd og kvinder til dom. Har Gud en standard for moral baseret på hans endelige dom? Ja han har! Guds lov er basis for moralitet og dommens standard.

Åbenbaringens bog skriver, at du står til ansvar for dine handlinger, ”fordi hans doms time er kommet.”

Bibelen kalder os tilbage til Guds lov, som er Guds evige moralstandard.

Apostlen Jakob, Jesu broder, sætter det op på denne måde: ”I skal tale og handle som de, der skal dømmes efter frihedens lov.” (Jak. 2,12)

Hele Guds lov er en frihedslov. Her er nogle få eksempler. Det sjette bud: ”Du skal ikke slå ihjel. (2. Mos. 20,13) er befriende. Det bevarer livets ukrænkelighed. Det syvende bud: ”Du må ikke bedrive hor” (2. Mos. 20,14) bevarer familiens ukrænkelighed. Det beskytter ægteskabsinstitutionen. Det ottende bud: ”Du må ikke stjæle.” (2. Mos. 20,14) er en del af denne frihedslov.

Den beskytter vore besiddelser og vore ejendom.

Det er specielt rigtig for sabbatsbudet. Det fjerde bud ”Kom hviledagen (Sabbatten) i hu” fritager os fra arbejdets trædom og slid som holder som slaver i verdens værdisystem.

Sabbatten, der er mere end nogen anden dag, giver forældrene anledning til at overbringe moralske værdier til deres børn. Det skaber en atmosfære for familier og venner der generobrer åndelighed i en sekulariseret verden.

Gud har udtrykkeligt indrettet Sabbatten til at genskabe eden-erfaringen. Gud længes efter fællesskab med sine børn og som en kærlig forældre afventer ivrigt et telefonopkald, et brevkort eller e-mail fra en af hans/hendes elskede børn, ligeså læges Gud efter fællesskab med os, i en smag evighed hver sabbat.

Bemærk at Guds endetids budskab til menneskeheden, beskrives som fremført af tre engle i himmelhvælvingens midte, der råber med høj røst: ”Frygt Gud og giv ham ære; thi nu er hans doms time kommet. Ja, tilbed ham, som har skabt himmelen og jorden og havet og kildevældene.” (Åb. 14,7) Sabbatten taler til os om vor elskelige Skaber. Hver uge mindes vi om at vi ikke er udviklede. Vi er sønner og døtre af Kongen. Vi er ikke produkter af tilfældigheder. Vore liv er ikke en

vilkårlig rækkefølge af hændelser som vi ikke har kontrol over. Vor personlighed og karakter er ikke kun produkter af vore arv og miljø. Der er en kraft der er større end alle de modbydelige erfaringer som har mærket vore tankesind. Det er Skaberens kraft. Skabelsens Gud kan genskabe vore tankemønstre. Han kan forvandle vor opførelse. Han kan helbrede os indefra. Og dette er hvad Sabbatten drejer sig om. Ham som taler og det tørre land viser sig; Ham som talte og solen, månen og stjernerne blev skabt; denne levende Gud kan ændre dit liv.

Sabbatten taler om håb. Vi kan være magtesløse men han er kraftfuld. Vi kan være svag men han er stærk. Sabbatten taler om en Gud som ønsker at skrive sin lov i vore hjerter og sind, ligesom han gjorde for vore første forældre i begyndelsen.

Sabbatten indbyder os, som den velkendte sag skriver at ”Vend dit blink imod Jesus, Mod Ham som på Golgata led, Og alverdens larm vil forstumme brat, Og dit hjerte finde hvile og fred.”

Guds lov sætter os fri til at leve et rigeligt liv. Lydighed mod Guds lov er himlens forskrift for glæde. Tænk på det fuldstændige kaos i samfundet hvis Guds lovs principper blev ignoreret åbenlyst. Hvis vi vendte Guds lov ryggen, ville hele vort samfund vendes til massevold, tiltagende umoral, pirateri, plyndring og national katastrofe.

Guds lov er fundamentet for hans trone. Det er grundlaget for al lov.

Men nogen siger: ”Jeg mente at vi blev frelst ved nåde og vi ikke behøver at holde Guds lov.” (Se efeserne 2,8)

Da Kristus blev korsfæstet på Korset blev han dømt som en synder, påtog sig vore synders skyld. Han blev fordømt for vore synder, som han ikke var skyldig i, så vi kunne tilgives for de synder som vi er skyldige i.

Hvis Gud kunne have ændret sin lov, behøvede Jesus ikke at dø.

Bibelen siger: ”Syndens løn er døden” (Romerne 6:23)

Hvorfor sendte Gud sin Søn for at lide den grusomme død, hvis alt som han kunne gøre var at ændre sin lov?

Lov og dom er alt sammen en del af Kristi Evangelium. ”Enhver som begår synd er skyldig i lovbrud; synd er lovbrud.” (1 Joh. 3,4)

Jeg kunne måske ikke tro det er en synd at stjæle noget, men synd er lovbrud. Synd er mere end hvad jeg tænker i mit eget sind. Her er Bibelens definition på synd. Synd er at bryde Guds lov.

Og en mand siger: ”Se jeg er ikke tilfreds med mit ægteskab. Så jeg vil gå ud en weekend sammen med min sekretær, det er ok fordi vi er to voksne mennesker der er enige.”

Bibelen siger: ”Du skal ikke begå hor.”

Guds lov er hans evige moralstandard som definerer synd og sætter os til ansvar over for Gud.

Og hvad vore børn behøver i dag er ikke mordet, volden og umoraliteten fra fjernsynet.

Vore børn behøver at lære de moralske principper som Gud har givet os.

Guds morallov beskytter os.

Guds lov er ikke et system med regulativer der begrænser vor lykke. Guds lov er stivejen til frihed og ægte lykke.

Guds lov beskytter os fra en livsstil som ellers ville ødelægge os. Nogle Kristne har endog sagt: ”Vi lever ikke op til vor kirkes lov. Vi forkynnder om hans kærlighed,” som om det er to forskellige ting.

Kærlighed fører altid til lydighed. Kærlighed fører ikke til ulydighed. Det fører til at forpligtede kristne holder Guds bud. Jesus sagde: ”Hvis I elsker mig, vil I holde mine befalinger.” (Joh 14,15.)

Siger Jesus så: ”Hvis I elsker mig, så skal I ikke holde mine befalinger”? Nej! Kærlighedens svar er at holde Guds bud.

Grunden til at vi adlyder er ikke fordi vi prøver at fortjene os til Guds gunst. Det er som svar på vor kærlighed til ham. Jeg adlyder ikke Gud for at fortjene min frelse. Jeg adlyder Gud, ikke for at blive frelst, men fordi jeg er frelst.

Al min lydighed fortjener ikke frelse. Kristus udvirkede dette på Korset.

Men når jeg kommer til Korset, er min lydighed bevis på at jeg er frelst. Første Johannes 2,3 siger det klart: ”Og deraf kan vi erkende, at vi kender ham, om vi holder hans bud.”

Johannes siger her at det er beviset på at vi kender Gud. Her er beviset på at vi er genfødte troende. Her er beviset på at vi virkelig tilhører Kristus. Han som siger ”Jeg kender ham,« og ikke holder hans bud, han er en løgner, og i ham er sandheden ikke”. (1 Joh 2,4)

Når vi overgives til Kristus, når vi virkelig kender ham, når vore hjerter er overgivet til ham, vil det naturlige svar være at adlyde ham.

Nåde og lov er ikke modsatrettede tanker. Når du er frelst ved nåde, så frelses du ikke til at være ulydig. Du er frelst til at adlyde.

Al frelse er ved nåde. De gammeltestamentlige troende så frem til en Kristus som skulle komme. I det nye testamente ser på Kristus som er kommet. De blev frelst ved en kommende nåde. Vi frelses ved en nåde som er kommet.

Men hvis det hele er ved nåde, hvilken rolle har Guds lov da så? Apostlen Paulus gør det tydeligt: ”. . . ved loven når man nemlig kun at erkende sin synd.” (Romerne 3,20) Hvis du forbigår loven, så forbigår du synden. Hvis der ikke er nogen lov, er der ingen synd. Hvis der ikke er synd, er der ikke brug for frelsens nåde.

Gud åbenbarer synd gennem sin lov. Paulus siger: ”Jeg havde ikke lært synden at kende uden ved loven; thi jeg havde jo ikke vidst af begær, om ikke loven havde sagt: »Du må ikke begære.« (Rom. 7,7)

Hvis du bryder Guds lov, er det synd. Lovens regel er at definere synd. Loven siger: ”Dette er rigtigt og det er forkert.” Loven definerer standarden for Guds dom. Loven definerer fundamentet for hele samfundet.

Dommen kalder mænd og kvinder tilbage til lovoverholdelse. Den kalder kristne som er frelst ved nåde til at leve lydige, retfærdigt og helligt liv.

Hvad er nådens regel?

”Thi af nåden er I frelst ved tro; det skyldes ikke jer selv, Guds er gaven; det skyldes ikke gerninger, så nogen kan rose sig.” (Ef 2,8.9) Nåde er Guds barmhjertighed, Guds forladelse, Guds tilgivelse. Nåde er Guds kraft. Nåde er Guds kærlighed der nå ud til syndere. Bortskaffer nåden Guds lov?

Hvis jeg blev frelst ved nåde, får det mig så til at bryde Guds lov? ”Sætter vi da loven ud af kraft ved troen? Nej, langt fra! vi stadfæster loven.” (Rom 3,31)

Paulus siger: ”tro ikke at vi afskaffer loven ved tro gennem nåde.”

Vi stadfæster den. Vi holder den. Folk som frelses ved nåde er lydige. Her er det klassiske eksempel på hvordan nåde får os til at holde Guds lov, ikke bryde den.

Når I frelses ved nåde, så er I ikke under lovens fordømmelse. Jesus sagde: ”Tro ikke, at jeg er kommen for at nedbryde loven eller profeterne; jeg er ikke kommen for at nedbryde, men for at fuldkomme.” (Matt 5,17)

Jesus kom ikke for at ophæve loven. Jesus kom ikke for at ophæve det femte bud som lyder: ”Ær din fader og din moder.” Jesus kom for at vise hvordan en elskelig søn står i forhold til sine forældre. Jesus kom ikke for at ophæve det sjette bud. ”Du skal ikke slå ihjel”. Han kom for at åbenbare venlighed og medfølelse mod enhver som han kommer i kontakt med. Jesus kom ikke for at afskaffe det syvende bud. ”Du må ikke bedrive hor” Han kom for at vise renhed.

Han kom heller ikke for at afskaffe det fjerde bud: ”Kom hviledagen i hu.” Det er derfor Bibelen siger: ”Og på sabbatsdagen gik han efter sin sædvane ind i synagogen.” (Luk.4,16)

Ligeså kom Jesus ikke for at ophæve budene, ”Du skal ikke sjæle eller slå ihjel eller bedrive hor, eller nogen af de ti bud, ligeså kom ikke for at ophæve Sabbatten. Det modsatte er rigtigt. Jesus kom for at leve et liv i kærlig lydighed, for at overholde Guds lov. Sabbatsbudet er i hjertet af de Ti bud, af en grund: Det første fire bud beskriver vort forhold til Gud. De sidste fire (seks!!) bud beskriver vort forhold til vore medmennesker. Sabbatsbuddet kalder os til at tilbede vor Skaber, på basis af al lydighed.

Eftersom han alene er vor Skaber, tilbeder vi udelukkende ham, uden nogen andre guder, uden billeder, eller ved at tage hans navn forfængeligt. Eftersom han er vor Skaber, respekterer vi alle andre mennesker, som står opsummeret i de sidste seks bud. Sabbatsbuddet forklarer grundlaget for Guds moralske myndighed for at give os de Ti Bud. Han har skabt os. Som vor Skaber ved han hvad er bedst. De ti bud er retningslinjer for livet fra en omsorgsfuld Skaber, og ærer ham på Sabbatten som Skaber er fundamentet for den lydighed.

Ifølge apostlen Paulus, er ”Kristi uransagelige rigdom . . . har ligget gemt som en hemmelighed hos Gud, alle tings skaber.” (Ef 3,9) Som Skaber har Jesus holdt Sabbatten i hævd efter Faderens plan og som et forbillede for sand sabbatstilbedelse.

Forvirring over lover og nåde.

De fleste kristne er forvirret om forholdet mellem lov og nåde. Apostlen Paulus erklærede: ”Thi synden skal ikke få herredømme over jer; I er jo ikke under lov, men under nåde.” (Rom 6:14.)

Hvornår har synden herredømme over dig? Når du følger din egen vej, fremfor Guds vej. Når du bryder Guds lov, gør synden dig til slave.

Hvad betyder det at være under loven? At være under loven betyder at være under loven som middel til frelse. Prøver vi at holde loven i vor egen styrke er at prøve at svømme over Atlanterhavet. Du kan være en olymptisk svømmer i verdensklasse, men afstanden er lige lang nok. Uanset hvor meget vi prøver, er det umuligt at holde Guds lov af os selv. Hvis vi ser på vor lovoverholdelse som middel til frelse, vil vi hele tiden frustreres over vore forgæves forsøg på at adlyde. Vi vil hele tiden føle os fordømt. Men hvis Jesus er vor frelseskilde, så ændrer alt sig.

At være under nåde betyder at jeg accepterer Kristi forladelse, tager imod Kristi tilgivelse og fyldes med hans kraft.

Kristus skriver sin lov i mit hjerte og i mit sind. Jeg ønsker at adlyde ham.

Bibelen er meget klar på dette område. Når vi kommer til Jesus Kristus og forlader os selv på hans barmhjertighed, siger han: ”Mit barn, uanset hvad du har gjort for hen, uanset hvor syndigt dit liv har været, mit barn, vil jeg tilgive dig. Og du kan begynde igen.” Loven åbenbarer vort behov.

Når jeg ser på Guds lov, ser jeg hvem jeg er. Jeg måler mig ikke med Guds moralstandarder.

Jeg ser de gange hvor jeg har været utålmodig. Jeg ser de gange hvor jeg ikke har været så venlig som jeg burde have været. At jeg ikke holder Guds lov får mig til at søge Guds nåde. Det er hvad salmisten David mener når han erklærer: ”Herrens lov er fuldkommen, kvæger sjælen.” (Sal 19,8) Tibudsloven driver mig til Jesus, og jeg siger: ”Oh Jesus, mit hjerte er sønderbrudt. Jeg er knust på grund af min synd. Jesus, tilgiv mig. Tag min skyld bort. Led mig, kære Jesus, at holde din lov. Hjælp mig til at være lydige.”

Der var en gang hvor en lovkyndig kom til Jesus og spurgte: »Mester, hvilket bud i loven er det største?« Han svarede ham: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.« Dette er det største og første bud. Der er et andet, som er dette ligt: »Du skal elske din næste som dig selv.« (Matt 22, 36-39)

Hvad gjorde Jesus her? Han sammenfattede de Ti bud. Jesus forklarer yderligere på denne måde: »På disse to bud hviler hele loven og profeterne.« (vers 40)

Hele loven kan sammenfattes med et ord – kærlighed.

Jesus sammenfattede de første fire bud med kærlighed til Gud og de sidste seks bud med kærlighed til vort medmenneske.

Jesus sagde: Hvis du elsker helt, vil du elske Gud. Hvis du elsker helt, vil du elske dit medmenneske.

Kærlighed fører altid til lydighed.

Guds tibudlov blev skrevet med hans finger på stentavler.

Du kommer ikke i trældom af at holde Guds lov; det fører dig ud af trældom.

De ti bud blev ikke givet for at begrænse vor frihed. De blev givet så vi kan være virkelig frie.

De blev givet af Gud selv. Lyt hvordan de bliver introduceret: »Jeg er Herren din Gud. . . (2 Mos 20:2) Det er Herren Gud, Himlens og Jordens Herre, som skrev disse bud med sin egen finger på stentavlerne som moralske principper for altid.

Lad os se tilbage på de Ti Bud – Guds moral-retningslinjer for at leve.

»Du skal ikke have andre guder end mig.« (2 Mos. 20,3)

Gud siger: »Jeg må være først i dit liv« Ingen andre Guder, ikke dit hus, ikke dine penge, ikke tobak, ikke materialisme – intet andet kan stille tilfreds.

Det andet bud siger: »Du må ikke gøre dig noget udskåret billede. . . .« (vers 4)

Med andre ord, tilbud først. Gud siger: »Kom ikke til mig gennem billeder. Kom direkte til mig.«

Det tredje bud erklærer, »Du må ikke misbruge Herren din Guds navn.« (vers 7)

Gud siger: »Elsk mig nok til at respektere mit navn.

Tænk på det, Jesu navn. Det navn som englens tilslører deres ansigter med bliver trukket gennem støvet under modbydelige forbandelser.

Tibudsloven taler med henblik på vor tid, tilskynder os til at se på Jesu navn ærbødigt, kun på en måde der giver ham ære.

Det fjerde bud om Sabbatten står i hjertet af Guds lov. Gud befalede hele menneskeheden at komme i hus, men det virker næsten at være helt glemt.

»Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig! I seks dage skal du arbejde og gøre al din gerning, men den syvende dag skal være hviledag for Herren din Gud.« (2 Mos 20,8-10)

I en tid med gudløs evolution kalder Guds os til at tilbøde Himlens og Jordens Skaber. Sabbatten befaler os frihed fra jordisk tyranni og sætter os i berøring med evige værdier hver uge. Den befrier os fra vor åndsfraværende opmærksomhed til tingene og sætter os i forbindelse med den guddommelige virkelighed.

Det femte bud, »Ær din fader og din moder« har et løfte der går endnu videre: »Så at du må få et langt liv i det land Herren din Gud giver dig.« (vers 12)

Hvilket løfte! Der er et forhold mellem sundhed, langt liv, lykke og det tydeligt forhold mellem forældre og deres børn.

Det sjette bud taler med relevans: »Du må ikke slå ihjel.« (vers 13)

I en tid hvor militærarsenaler blev opbygget for at dræbe millioner; i en tid hvor snigskytter udsletter uskyldige liv; er der stadig et bud som siger at livet er helligt: »Du må ikke slå ihjel.« »Det sjette bud fritager alle mennesker for at blive dræbt, mord og krig. Det påkalder alle til erkendelsen, at livet er en gave der kommer fra Gud.

Det syvende bud siger til denne generation: »Du må ikke bedrive hor.« (vers 14)

I en tid med umoral, i en tid hvor der er mangel på moralsk renhed, taler Guds lov til denne generation.

Når et samfund vender ryggen til Guds lov, når det åbenlyst er umoralsk, er det samfund på vej mod afgrunden. Det syvende bud er et kald til moralsk renhed. Det befrier os fra seksuelt overførte sygdomme som hænger i hele landet. Det kalder os ud fra fysisk, mental og følelsesmæssig opgør mod renhedslovenes vanrøgt, skrevet på os selv. Det befrier os fra den frygtelige skyld der resulter i at bryde moralitetens grundlov.

Det ottende bud: »Du må ikke sjæle« (vers 15), beskytter de ejendomme Gud så nådigt har givet os. Det er stadig forkert at stjæle. Det er stadig forkert begå butikstyveri. Det er stadig forkert at tage noget som ikke tilhører dig. Det ottende bud befrier os i vor sikkerhed hvad vi har, uden frygt for at noget andet selvisk tager det bort.

Det niende bud, »Du må ikke aflægge falsk vidnesbyrd imod din næste« (vers 16), beskytter vort omdømme. At lyve er stadig forkert. Sladder er stadig forkert. At trække et godt navn i vanry er stadig forkert.

Vort omdømme og gode navne beskyttes af Gud.

Det tiende bud er Guds appel til os om at være tilfredse. Det er Himlens kald til os at hvile i hans godhed.

Det sidste bud: »Du må ikke begære« (vers 17), fokuserer menneskers tanker til at prise Gud for de gode ting han har givet os, frem for at beklage os over det vi ikke har.

Tibudsloven taler til denne slægt. Tibudsloven taler meningsfyldt til vort samfund i dag.

Satan mistede Himlen på grund af ulydighed.

Gud kalder sit folk tilbage til sin tibudslov.

Han har givet os dette løfte:

»Thi dette er den pagt, jeg i dagene herefter vil oprette med Israels hus, lyder det fra Herren: Jeg vil give mine love i deres sind, og på deres hjerter vil jeg skrive dem, og jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk.« (Hebr.8,10)

Gud siger: »Jeg lægger min lov i dit hjerte.«

Hvad betyder dette? Hvis Guds lov er i vort sind, kender vi den. Hvis Guds lov er i vore hjerter, elsker vi den. Gud vil have et folk i den sidste tid, som har hans bud skrevet i deres hjerter og sind.

De elsker så meget at de adlyder ham. Gennem Guds nåde sættes de fri til at adlyde. De er sat fri gennem Kristi kraft til at fra det ondes greb. De er udfriet fra sin trældom. I Jesus er de frie – frie til at leve gudfrygtigt, lydigt liv. Bemærk efterfølgende beskrivelse af dette folk for den sidste tid:

»Her gælder det om udholdenhed for de hellige, der holder fast ved Guds bud og troen på Jesus.« (Åb. 14,12.)

Her er de. De trofaste – som holder Guds bud og har troen på Jesus. Det sidste kapitel i Åbenbaringen beskriver de genløste på deres vej:

»Salige er de, som tvætter deres klæder, for at de kan få adgang til livets træ og gennem portene gå ind i staden.« (Åb. 22,14)

Jesus Kristus tilgiver os. Jesus siger: »Kom til mig, mine børn«. Han giver os barmhjertighed. Kristus ser os i øjnene og siger: »Jeg har noget særligt jeg ønsker at gøre for jer. Jeg ønsker at ændre jeres liv. Jeg vil gøre dig til en ny mand eller en ny kvinde.«

Vil du så sige: »Jesus, kom ind i mit liv. Jesus, gør det for mig som jeg umuligt selv kan gøre.«

Er der noget vigtigere du kan, end række ud og tage Jesu hånd lige nu? Hans nåde vil tilgive din fortid. Hans nåde vil forvandle dit liv. Hans nåde vil gøre dit til en ny mand eller en ny kvinde.

Jeg elsker den gamle salme: »Forunderlige nåde vor elskelige Herre, Nåden overgår vor synd og vor skyld! Hist på Golgatas bjerg blev udgydt, der blev Lammets blod spildt. Nåde, nåde,

Guds nåde, Nåde som vil tilgive og rense inden i; Nåde, nåde; Guds nåde, Nåde som er større end al vor synd. Forunderlige, uendelige uforlignelige nåde, Gives frit til alle der tror. . . .”

Hans nåde flyder fra hans trone til dit hjerte lige nu. Hvorfor ikke overgive dit liv til ham lige nu? Hvorfor ikke åbne dit hjerte for hans nåde, som vil give dig fra din tidligere skyld og føre dig til at leve et lydigt liv?

Hvorfor ikke fortælle ham i din stille sjæl at du ønsker at ydmygt adlyde ham? Hvorfor ikke tanke ham at hans vej er den helt rigtige – at adlyde ham er oprigtigt din glæde?

3 En dag du husker

I 1991 gjorde COBE-satelliten noget som nogle videnskabsfolk kalder for århundredes opdagelse. Disse bogstaver, COBE, står for COsmisk Baggrunds udforskning (explorer). Måske husker du oplæsningen om den forbavsende opdagelse af COBE-satelliten. Astronomer, astrofysikere og kosmologer var forbavsete.

Når det kommer til spørgsmålet om livets oprindelse, er der kun to mulige standpunkter. Enten har tingene altid eksisteret eller Gud har altid eksisteret. COBE-satelliten viser ud fra data om universet, at universet havde en bestemt begyndelse.

Da COBE-satelliten udmålte rummets ubegrænsede sfære, studerede livets store oprindelse, sendte det chokerende måleresultater igennem videnskabsverden. De viste at tingene ikke altid havde eksisteret. COBE data om universet viste at det havde en bestemt begyndelse.

Dr Hugh Ross skrev om denne usædvanlige opdagelse i sin bog, *Skaberen og Kosmosset*. Han hævder at en af århundredets største opdagelser åbenbarer at der er en Gud. Dr Ross sætter det sådan op: ”Den udmålte procentdel svarer præcis til den procent del I vil forvente – hvis universet havde en begyndelse. Det var det COBE-satelliten fortalte os.

Tidligere, da videnskabsfolkene tog universet i øjesyn, troede de at det var ubegrænset – at det aldrig havde en begyndelse – men beviset fra COBE udfordrede denne påstand.

Kunne det være at hvis der var en begyndelse, var der *én som startede* det; hvis der var en skabelse så var der en *Skaber*.

Videnskaben ser anderledes på det. En Berkley astronom, talte om COBE-satelliten, og sagde: ”Hvad vi har fundet er bevis på universets fødsel . . . det er som at se Gud.”

Guds fingeraftryk

Under skabelsens forunderligheder, har Gud aflagt sit fingeraftryk på universet. Der er videnskabsmænd, som observerede Guds skabelse, se hans håndværk. De ser bevis på hans eksistens. De ser beviser for en Skaber Gud – en som dannede verden.

Bibelsens sidste bog, Åbenbaringen, beskriver en kald under basunklang til mænd og kvinder der lever i jordens sidste timer, om at vende tilbage til denne SkaberGud. I et profetisk syn, så apostlen Johannes universets tronsal.

Hans englegæst bød ham ind for Guds tilstedeværelse. Englen sagde: »Kom herop, så skal jeg vise dig, hvad der skal ske herefter.«(Åb 4,1)

I det profetiske syn rejste Johannes til universets tronværelse. Han så himmelske væsener synge lovprisningssange: »Hellig, hellig, hellig er Herren, Gud, den Almægtige, han, som var, og som er, og som kommer!« (Åb.4,8)

»Værdig er du, vor Herre og Gud, til at få æren og prisen og magten; thi du har skabt alle ting, og de blev til og blev skabt, fordi det var din vilje« (Åb.4,11)

Hele himlen synger. Nogle videnskabsmænd kan spørge. Nogle forstandsmennesker kan tvivle. Nogle akademikere kan undre sig. Alligevel synger hele himlen: »Værdig er du, vor Herre og Gud, til at få æren og prisen og magten«. Hvorfor?

For ”du har skabt alle ting, og ved din vilje blev de skabt og har deres liv.” Vi eksisterer ikke blot på grund af en chance. Vi er ikke en tilfældig kombination af molekyler. Vi er ikke en vilkårlig kombination af gener og kromosomer.

Vi blev skabt af en elskende Gud. Før du var til i moders mave, så var du til i Guds tanke.

Gud formede dig. Gud tildannede dig. Gud skabte dig. Åbenbaringens bog kalder menneskeheden tilbage til at tilbede Skaberen.

Åbenbaringens bog erklærer: »Lov og ære og visdom og tak og pris og kraft og styrke tilkommer vor Gud i evighedernes evigheder!« (Åb 7,12) Det kalder os til at tilbede ”Ham som lever i evighedernes evigheder, ham, som har skabt himmelen, og hvad der er i den, og jorden, og hvad der er på den, og havet, og hvad der er i det”. (Åb 10,6) I Åbenbaringen 10, kommer en engel ned fra himlen. Han sætter den ene fod på land og en fod på Havet, vidner om et universelt budskab til alle folkene, og råber ud: ”Tilbed Skaberen”.

Hvordan kan det være at Gud er tilbedelse værdig?

Gud er vor pris værdig fordi han har gjort os. Han har formet os. Han skabte os. Vi har ikke udviklet os.

Gud er tilbedelse værdig, fordi han har givet os liv. Og vi reagerer på denne forunderlige livets gave, ved at give ham tilbedelsen, og lov og ære.

Hvordan mister vi dette begreb om Gud som vor Skaber? Hvad er der sket som har ført os til moderne videnskabs afskaffelse af Gudsbegrebet som himlens og jordens skaber? Var der et ”vendepunkt”- et tidspunkt hvor tingene begyndte at ændre sig.

Charles Darwin

I 1831 gjorde en ung videnskabsmand Charles Darwin en storslået rejse til Galapagosøerne på *Beagle*. Der studerede Darwin det som virkede som en uendelig variation af fugle, krybdyr og havdyr. Han var facineret af den forskellige flora og fauna han fandt på øen. Han bemærkede for eksempel, at skildpader og firben og finker viste en stor variation inden for de samme arter. Eftersom kirkens populære på det tidspunkt var at Gud havde skabt alle de arter vi ser nu, og han iagttog evolutionen inden for arterne, fralagde Darwin det som han troede var gammeldags, uvidenskabelig opfattelse i kirken, og antog et radikalt andet syn.

Han troede at den variation han så i naturen var et tegn på at arterne udviklede sig. Selvom Darwin så springene mellem forskelligeplanter og dyr, antog han at fremtidige generationer af videnskab ville opdage kæden mellem disse arter. Darwins hovedantagelse er kæden mellem arterne var behæftet med fejl.

Darwin lærte at den naturlige lov forklarede grunden til vor eksistens. Han hersede en almægtig Skaberud af billedet. Davins bog, *arternes oprindelse*, forvandlede den måde millioner så verden på. Hans nye verden havde ingen plads til en Skaber. Efter Darwins syn, var menneskevæsener udviklet over millioner af år, fra de lavere til de højere former af liv. Og som tanke, fik millioner mennesker ændret synet, baseret på en antagelse – en uprøvet idé – at der var klare kæder mellem arterne!

Nu har folk rundt om i verden accepteret denne evolutionslære. Selvom der er beviser i den naturlige verden på en uendelig variation mellem arterne, svarede Darwins evolutionsteori ikke helt på sprgsmål om livets oprindelse. Der er stadig enorme huller og store spørgsmål. Her er bare nogle få af dem.

1. Hvis evolution er sandt, hvor er kløfterne mellem arterne? Hvordan udfylder vi de manglende kæder? Hvor er den manglende kæde mellem en variation af dyrearter? Mellem havskabninger og landskabninger og så videre?

2. Der er en biologilov som siger at liv afføder liv. Dawin siger, at det tager tid nok, at ikke levende ting vil afføde levende ting, alligevel er der ikke bevis fordette i videnskabsverden. Hvorfor?

3. Der er en biologilov der siger at lighed afføder lighed; tilfældighed fører til nedbrud, ikke genoprettelse. Evolutionen fortæller om ting der ikke ligner kan i yderste tilfælde produceres fra ting som ligner. Med andre ord, en art kan afføde andre arter fuldstændigt anderledes fra den første art. Men Gud har et svar på evolutionens problem.

Det er en del af hans endelige budskab til alle folk.

Dommen

Åbenbaringen opfordrer os til at »Frygte Gud og giv ham ære; thi nu er hans doms time kommet. Ja, tilbed ham, som har skabt himmelen og jorden og havet og kildevældene.« (Åb.14,7)

Dette er et budskab til os alle. Det er ikke et budskab til en religiøs gruppe eller en anden.

Det er Guds sidste kald til alle sine folk. Det er et kald om at tilbede Skaberen. Hvordan kan vi tilbede Himlens og Jordens Skaber?

Hvordan minder han os om sin genskabende kraft?

Gav han os ikke ved skabelsen et symbol på sin autoritet til at skabe? Åbenbaringen er endetidens bog. Vi kan kun forstå bogens afslutning hvis vi forstår bogens begyndelser. Vi vil kun forstå betydningen af øjeblikkenes problemer i dagens verden, hvis vi forstår Skabelsens begivenheder. Åbenbaringens sidste kald til hele menneskeheden at tilbede Skaberen har sin oprindelse i Første Mosebog – begyndelsernes bog.

Temaet for sand tilbedelse – huske på Skaberen – er en almindelig tråd igennem Bibelen. Det er en af Bibelens vigtigste skriftsteds-temaer.

Hjertepunktet i Åbenbaringens sidste krise går over sand og falsk tilbedelse. At tilbede Skaberen er centeret for det hele. Lad os gå tilbage til vor oprindelse så vi kan forstå vor skæbne. Lad os vende tilbage til begyndelsernes bog, Første Mosebog, så vi kan forstå afslutningernes bog, Åbenbaringen. Denne utrolig udviklede verden som vi kender i dag blev skabt på seks bogstavelig dage.

Gud udsagde denne mørke formløse masse til sin eksistens. Han blændede det med lys, omsluttede det med atmosfære, oplyste det med klukkende bække og flydende floder, farvede det med smukke blomster og planter, gav det liv med en ufattelig variation af levende ting, og så på sine hænder værk og sagde »Det er godt!«

Og så kom Skabelsens kronværk: »Lad os gøre mennesker i vort billede, . . . i Guds billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han dem.« (1 Mos 1,26,27)

Mennesker kunne ikke få en større ære! Gud kunne ikke have vist større kærlighed!

Menneskeslægten er Guds mesterstykke i skabelsen – genstand for hans højeste kærlighed! Det var denne meningen at denne kærlighed skulle deles med hinanden, for Gud sagde: »Bliv frugtbar og bliv flere; opfyld jorden og underlæg jer den. Hersk over . . . alle levende skabninger . . .« (Første Mosebog 1:28) Efter Adams og Evas skabelse på den sjette dag, skriver Bibelen: »Således blev himlens og jordens skabelse fuldendt i al deres storhed.« (1 Mos 2,1)

Præcis seks arbejdsdage og skabelse var udført. Så kort var tiden! Men ikke for Gud! I Bibelen står der: »For han talte, og det skete, han befalede, og det stod der.« (Sal 33,9) Adam og Eva må have spærret øjnene op i forbavselse som flammende sol, i al sin glans, begyndte at gå under den vestlige horisont, som afslutningen på den sjette skabelsesdag.

Men skabelsesberetningen i første Mosebog slutter ikke der. Bibelteksten fortsætter: »På den syvende dag var Gud færdig

med det arbejde, han havde udført, og på den syvende dag hvilede han efter alt det arbejde, han havde udført.» 1.Mos.2,2

Gud hvilede! Hvorfor? Ikke fordi han var træt. Profeten Esajas fortæller os at Gud aldrig bliver træt. (Se Esajas 40,28). Universets Skaber lod sig glæde over sit fuldendte skaberværk.

Gud var tilfreds med sine fuldbyrdelser over jordens første seks dage. Så gjorde Gud noget særlig betydningsfuldt. »Gud velsignede den syvende dag og helligede den, for på den dag hvilede han efter alt det arbejde, han havde udført, da han skabte.« (1 Mos 2,3)

Syvendedags sabbatten, som blev givet ved sabbatten, skulle være Guds varige minde om vore rødder.

I Bibelen står der: »Gud velsignede den syvende dag.« Han gjorde den syvende dag til et endeløst springvand af åndelige opfriskning til hans folk for hele den kommende tid.

Dernæst helligede han den syvende dag! Han satte den til side som en helligdag, som en særlig tid alle syv dage fortsatte med at minde os om vor begyndelse – vor oprindelse! Her er der tre særlige ting som Gud gjorde på den syvende dag.

1. Gud velsignede den.

2. Gud helligede den.

3. Gud hvilede på den.

Bibelen siger ikke at Gud velsignede den første dag eller den tredje dag eller femtende dag eller nogen anden dag uden end den syvende dag.

Og hvad Gud velsigner ifølge 1. Krøniker 17,27, velsigner han for altid. At velsigne er at indgyde noget med Guds tilstedeværelse. Gud velsignede den syvende dag ved at gøre den til et særligt tegn på hans kraftfulde Skabelse og uendelig kærlighed. Vi vil også modtage Guds særlige velsignelse hver sabbat, idet vi tilbeder universets skaber, hans freds velsignelse, hans nærværs velsignelse – hans fornyende styrkes velsignelse, og velsignelse for hans evige livs-perspektiviske sande betydning. Sabbattens velsignelser er en glædelig velsignelse fuldt af hjertelig tilbedelse af Gud der har gjort os.

Han hvilede på den syvende dag, ikke fordi han var træt, men fordi han vidste at vi ville blive trætte. Gud helliggjorde den syvende dag. Han satte den til side for helligt brug.

En universel sabbat.

Sabbatten blev skabt af Gud mere end to tusinde år før det jødiske folk blev til. Den israelitiske nation spores tilbage til Abraham. Abrahams Søn, Isak, der ved Sara fik det forjættede barn, trods sin høje alder. Isaks søn, Jakob, fik tolv sønner, hvis familier var stamfader til Israels tolv stammer. Abraham, Isak og Jakob levede for over to årtusinder efter Skabelsen. Guds folk havde allerede afholdt over 100 000 sabbater før det jødiske folk eksisterede. Sabbatten blev til ved skabelsen til alle folk som en tilbedelse af skaberen og lovprisning af ham for selve livets gave. Dette er præcis derfor at Jesus sagde: »Sabbatten blev til for menneskets skyld, og ikke mennesket for sabbattens skyld.« (Mark 2,27)

Gud skabte sabbatten til at være til velsignelse for menneskene. Det er derfor han velsignede den ved skabelsen. Det er derfor han satte den til side og helliggjorde den ved skabelsen. Det er derfor han efterlod os denne gave som sin hvile ved skabelsen.

Sabbatten blev givet til vore første forældre, Adam og Eva, i Edens Have. Sabbatten blev sat til side ved Skabelsen, som et evigt symbol på Guds skabermagt for hans folk til enhver tid. Da Adam og Eva forlod haven, forblev Sabbatten tilbage som et mindesmærke på Guds evige kærlighed. Igenne både det Gamle og det Nye Testamente er sabbatten et tegn mellem Gud og hans folk. Før han gav israelitterne tibudsloven på Sinajs bjerg, holdt de skabelsens sabbat. I 2 Mose 16, læser vi den bemærkelsesværdige beretning om mannaen der falder.

Herren sagde: ”Seks dage skal I samle det. Den syvende dag er det sabbat; da er der ikke noget.” (2. Mos. 16,26) Gud udvirkede et mirakel for Israel. Han mødte deres behov ved at brød regnede ned fra Himlen. Dette brød eller manna faldt hver dag undtagen om sabbatten.

Hvis israelitterne samlede mere end de kunne spise, blev den tiloversblevne portion ødelagt. Derudover faldt der dobbelt så meget manna om fredagen. Israelitterne samlede en dobbelt portion som Gud mirakuløst bevarede om sabbatten. Dette sabbatsmirakel blev bevaret i de år israelitterne strejfedes rundt i ørkenen, og blev hele tiden klar over at de tilhørte Gud. Når nogle af israelitterne gik ud for at samle manna om sabbatten, sagde Gud: ”Hvor længe vil I nægte at holde mine befalinger og love?” (2. Mos 16,28)

Også før Gud gav de Ti Bud i skriftlig form på Sinajs Bjerg kendte hans folk hans bud. Det var forkert at Kain dræbte Abel, også før de ti bud blev givet ved Sinaj. Abraham holdt Guds ti bud frem for Sinaj (1. Mos. 26,5). Israelitterne der vandrede i ørkenen holdt sabbat før Sinajs bjerg.

Da Gud skabte Adam og Eva skrev han sine bud i deres hjerter og sind. For eksempel, vidste Kain at det var forkert at slå Abel ihjel. Israelitterne vidste at det var forkert at bryde sabbatten. De ti bud blev givet på Sinajs bjerg, ikke fordi Guds folk ikke kendte rigtigt fra forkert fra begyndelsen, men fordi de behøvede Guds lov genoprettet i deres syndighed og oprør.

På Sinajs bjerg skrev Gud de Ti Bud på stentavler. Han skrev ikke disse bud på sand for at vaskes bort. Han skrev dem ikke på pergament for at kunne brændes af ild. Gud skrev ikke sabbatsbuddet på et lille stykke papir for at blive gemt i en afkrog. Gud skrev på tavler af sten. Gud skrev loven for at den skal vare for altid. Gud betroede ikke Moses at skrive det. Gud betroede ikke en af profeterne at skrive det. Hvis der i Bibelen kun var skrevet et set love med Guds egen finger, hvis Gud skrev dem på stentavler, kan vi så tage let og vende Guds evige lov ryggen? Bibelen siger: ”Husk sabbatsdagen og hold den hellig.” (2.Mos.20,8)

Hvorfor ”Husk”?

Vi kan kun helligholde det som Gud har gjort helligt. Mennesker kan ikke gøre noget helligt. Gud har gjort sabbatten hellig. Han velsignede den ved Skabelsen. ”Han siger: *Husk*. Hvorfor sagde Gud, *husk*? Han vidste at vi ville glemme. Han vidste at mænd og kvinder i denne sekulære og materialistiske tid ville glemme sabbatten. Når Gud siger, ’Husk sabbatsdagen og hold den hellig.’ kalder han os til tilbage til sit evige skabestegn. Den forener os med ham. ’Husk sabbatsdagen og hold den hellig. I seks dage må du arbejde og gøre alt, hvad du skal; men den syvende dag er sabbat for Herren din Gud. Da må du ikke gøre noget som helst arbejde,’ . . . (2.Mos.20,9,10)

Siger sabbatsbuddet ”Det er jødernes sabbat”? Nej. Der står det er ”Herrens din Guds sabbat” Hvorfor er syvendedags sabbatten Herren din Guds sabbat?

Sabbattens ophavsmand er ikke en biskop, præst eller pastor. Det er ikke noget kirkeråd. Sabbattens oprindelse er Skaberen selv. Det er hans tegn. Det er hans mindesmærke. Det er hans emblem. Det er hans befaling. Som et bolværk imod evolution, har han formet det til at kalde os til at tilbede ham som Himlens og Jordens Skaber. Når vi holder Sabbatten anerkender vi at ethvert hjerteslag kommer fra ham. Vi erklærer at ethvert åndepust kommer fra ham.

Idet vi hviler og tilbeder ham om sabbatten, erklærer vi vor alliance til ham som vor Skaber. Vi erklærer ’Gud, vi har ikke skabt vort eget liv. Du er livets giver.’ Han siger ikke, *en* syvende dag er sabbatten. Han siger at *den* syvende dag er sabbatten. Og ligesom alle fejring af dagen før din fødselsdag eller dagen efter din fødselsdag ikke gør de dage til din fødselsdag, vil alle fejring før eller efter ikke gøre de dage til

den sande bibelsabbat. Du kan afholde en fødselsdagsfest dagen før eller efter din fødselsdag, men det ændrer ikke den dag du blev født på. Fejres Sabbatten på den sjette dag eller den første dag, ændrer ikke det faktum at Gud har sat den syvende dags sabbat til side. Han befalede ”Husk på sabbatsdagen.” Men millioner har glemt at huske. For dem er sabbatten ikke mere end en almindelig ordinær dag. Hvad har Gud velsignet? Den syvende dag. Hvad har Gud helliget? Den syvende dag. Hvilken dag hvilede Gud på? Den syvende dag.

I hjertet af tibudsloven, fortæller Gud os hvorfor vi skal tilbede om sabbatten. ”Thi i seks dage gjorde Herren himmelen, jorden og havet med alt, hvad der er i dem, og på den syvende dag hvilede han; derfor har Herren velsignet hviledagen og helliget den.” (2. Mos. 20,11)

Tibudsloven citerer Første Mosebog og fører os tilbage til den tid hvor Gud skabte jorden. Sabbatten har aldrig været en udelukkende jødisk institution. Den blev givet til os alle. De ti bud er Guds uforanderlige love til hele meneskheden. Buddet ”Du må ikke bryde ægteskabet” er ikke kun til jøderne. Buddet ”Du må ikke slå ihjel”, er ikke kun til jøder. Buddet ”Du må ikke have andre guder end Mig”, er ikke kun til jøder. Sabbatten er ikke kun en jødisk sabbat. Disse bud afslører den bedste måde at leve på. De er grundlag for et lykkeligt, frugtbart og meningsfuldt liv.

Sabbatsbuddet er ikke til nogle af os, det er til os alle. Profeten Esajas siger: ”Alle, som helligholder sabbatten . . . vil jeg bringe til mit hellige bjerg og glæde i mit bedehus; . . . for mit hus skal kaldes et bedehus for alle folk.” (Esajas 56,6.7) Gud siger: ”Alle folkene vil en dag tilbede omkring min trone i det Nye Jerusalem hver sabbat.” Det er visionen med Guds bede hus vi så i Åbenbaringsens bog. I det Nye Jerusalem. Det er der ved Guds trone hvor hele Guds folk lovsynger Skaberen. Syvendedags sabbatten – den dag Gud hvilede på, den dag Gud helligede, den dag Gud velsignede – er den gyldne kæde som kæder skabensen i Første Mosebog sammen med den nye skabelse i Åbenbaringsens bog.

Guds lovs evige prinipper er universelle og sådan er sabbatten. Den er aldrig blevet afskaffet. Den er aldrig blevet forandret. Den står skrevet på stentavler med Guds egen finger. Igennem det Gamle Testamente var sabbatten Guds evige tegn for sit folk. Profete Ezekiel klargør sabbattens evige natur med disse ord: ”Også mine sabbatter gav jeg dem som tegn mellem mig og dem, så de kunne forstå, at jeg, Herren, helliger dem.” (Ezekiel 20,12)

Sabbatten er ikke kun et tegn som Gud skabte til os, den er et tegn som han kan genskabe i vore hjerter. Sabbatten er et symbol på helliggørelse. Ordet *helliggørelse* betyder ganske enkelt at blive gjort hellig. Ligesom vi ikke har skabt os selv, ikke har skabt os selv, kan vi ikke genskabe os selv. Vi kan ikke gøre os selv hellige. Kun Gud kan gøre os hellige gennem sin Helligånd. Sabbatten er et symbol på Gud, hvis kraft har dannet verden og Gud hvis kraft kan genskabe vore hjerter.

Jesus og sabbatten

Gud gav sabbatten til Adam og Eva ved Skabelsen. Gud gav sabbatten til Moses ved tibudsloven på Sinaj. Han gav sabbatten som et tegn som et tegn på hans skaberautoritet, evige kraft og evige kærlighed igennem det gamle Testamente.

Spørgsmålene stilles ofte: ”Hvad så i det nye testamente? Hvad med Jesus Kristus?” Kom Jesus for at afskaffe sabbatten? Tilbad de på en anden dag? Lad os se på det nye testamente. Hvad lærer Jesus os om den bibelske sabbat?

”Han kom også til Nazaret, hvor han var vokset op. På sabbatten gik han efter sædvane ind i synagogen, og han rejste sig for at læse op.” (Luk.4,16) Jesus havde en sædvane eller skik. Hver sabbat fandt Frelseren glæde i tilbedelsen.

Hvis Jesus ønskede at give et andet tegn eller symbol på tilbedelse, kunne vi så ikke forvente at han giver et så tydeligt eksempel med sit liv?

Er det ikke sandt at en persons testamentering besegles ved hans eller hendes død? Du kan ikke ændre en mands testamente efter at han er død. Og Kristi testamente blev beseglet ved hans død. Arven efter hans liv var et tydeligt eksempel på at holde sabbat. Kristus holdt den bibelske sabbat.

Sabbatten blev gjort for jøderne og hedninger ligesom et tegn på sand tilbedelse. Det er et tegn på at vi udelukkende tilbeder ham. Det er et tegn på at vi elsker ham højest.

Vi er ikke blevet til for sabbatten. Sabbatten blev til som Guds gave til os. Først blev Adam og Eva til. Sabbatten er Guds kærlighedsgave til menneskeslægten. Hver sabbat flyer vi fra livets stres og jag til hans palads i tidsrækken. Livets spændinger fordamper ved hans tilstedeværelse. Sabbatten er et evigt tegn som han har skabt til os. Vi hviler i en fuldendt Skabelse. Og vi hviler i en fuldendt genløsning.

Den bibelske sabbat hvilede i Jesu liv og død. Sabbatten blev skrevet på stentavler, for at aldrig blive forandret – aldrig ændres.

Jesus har aldrig sat tvivl om hvilken dag sabbatten var. Han betvivle alle de legalistiske pålæg jøderne omgav sabbatten med. Det er derfor Jesus sagde: ”Det er tilladt at gøre godt på Sabbatten.” (Matt. 12,12) For Kristus, var sabbatten en dag til barmhjertige gerninger – en forunderlig dag til tilbedelse, og lovprisning, en dag til fællesskab, velsignelse og helbredelse. Jesus udførte flere mirakler om sabbatten end på nogen anden dag. Selvom han blev kritiseret hårdt for at bryde sabbatten, befæstede Jesus sabbatten til en velsignelsens dag til gode gerninger mod andre.

Sabbatten var ikke et legalistisk, snæversynet pålæg. Endog under Jesu død holdt han sabbat. Jesu nærmeste efterfølgere hvilede ifølge buddet om den syvende dags sabbat.

De ville endog ikke balsamere hans krop om sabbatten. Jesus hvilede om sabbatten før han stod op på den første dag i ugen. Jesus holdt sabbatten i livet og Jesus holdt sabbatten i døden.

Kærlighed leder os til lydighed. Kærlighed leder os til at holde hans bud. Når jeg knæler ved foden af Korset, og jeg ser de nagler der er drevet gennem hans hænder, længes jeg efter at adlyde ham.

Ved korset er der barmhjertighed. Ved korset er der tilgivelse. Ved korset forandres vore hjerter. Vi knæler der i forundring og forbavselse over at han kunne elske os sådan. Vi hører ham sige: ”Hvis I elsker mig, så hold mine bud.” (Joh 14:15) Lydighed er ikke en pligt; det er en glæde. Kærligheden driver os til at tilbede ham hver sabbat. Vi drives ikke af nogle lovmæssige pålæg. Vi drives af kærlighed.

Vi giver vore liv tilbage til ham som gav sit liv for os. Jesus anså ikke sabbatten som en ”Jødisk skik” der skal holdes midlertidigt indtil hans død på korset. Han lærte ikke at sabbatten var begrænset til hebræerne i det første århundrede. For Jesus var sabbatten et evigt symbol på hans skaberkraft; overholdes sabbatten åbenbares en indre loyalitetsfølelse over for ham.

Ved en lejlighed mødte Jesus sine nærmeste efterfølgere og åbenbarede for dem, endog efter sin korsfæstelse, død og opstandelse, at sabbatten skulle holdes. Ved en omhyggelig og velbearbejdet prædiken, drøftede Jerusalems kommende udslettelse. Han instruerede sine disciple: ”Og bed for at jeres flugt ikke vil finde sted om vinteren eller om sabbatten.” (Matt. 24,20)

Hvilken mening giver det når Jesus siger til sine disciple: ”Bed for at jeres flugt ikke vil finde sted om sabbatten,” hvis vi ikke skulle holde sabbat? Det ville slet ikke give nogen mening.

Havde de kristne dyrket sabbatten sammen på Jerusalems sted, og de romerske hære havde angrebet byen, hvad ville der

så være sket? Det ville have været meget lettere for de romerske hære at udslutte dem alle sammen. Historikeren Josefus fortæller os at de romerske hære faktisk nærmede sig Jerusalem om sabbatten.

Jesus sagde ”Bed for at jeres flugt ikke må finde sted om sabbatten.” Disse første århundredes kristne bad. På mirakuløs vis trak de romerske hære sig tilbage tilsyneladende uden grund. Dette gav de kristne et kort øjeblik til at undfly byen. Som resultat, står der ikke noget som helst om at kristne blev udsluttet under Jerusalems ødelæggelse.

Jerusalem blev ødelagt i år 70, efter at Jesus for lang tid siden var steget til himlen.

Er kalenderen blevet forandret?

Hvordan kan vi egentlig vide hvilken dag sabbatten er? Er den syvende dag i ugen den samme i dag som den syvende dag på bibelsk tid? Er kalenderen blevet forandret?

Der er mindst måder du kan vide det på. Du kan vide det fra Bibelen; du kan se det ud af sproget; du kan vide ud fra astronomien. Du vil kunne genkende at sabbatten startede ved skabelsen, og den startede igen i de ti bud Moses fik. Det er klart at der ikke blev tabt nogen tid mellem Adam og Moses. Adam holdt den syvendedags sabbat og det gjorde Moses. Og gennem det gamle testamente fra Moses til Jesus, holdt Guds folk sabbat, så her blev der ikke tabt tid.

Korsfæstelsesberetningen viser klart at den ugentlige cyklus som vi kender den ikke har forandret sig fra Jesu tid til i dag.

Lad os se på denne dagrække fra Bibelen. Vi begynder med den dag Jesus døde. Bibelen beskriver det på denne måde: ”Det var forberedelsesdagen, lige før sabbatten begyndte. De kvinder, som var kommet fra Galilæa sammen med Jesus, fulgte efter og så graven, og hvordan hans legeme blev lagt dér. Og da de var vendt tilbage, tilberedte de vellugtende salver og olier; men sabbatten over holdt de sig i ro efter lovens bud.” (Luk. 23,54-56.)

Holdt Jesu inderste apostle sabbatten efter at han døde? Hvad siger Lukas beretning? ”Men sabbatten over holdt de sig i ro efter lovens bud.” (vers 56) De troede ikke at hans død havde forandret buddet på nogen måde.

Her har vi tre dage listet op i rækkefølge. Først dagen hvor han døde. Næst den dag han hvilede i graven. Den tredje den første dag i ugen, de dag han stod op fra døde. Her siger Bibelen: ”Meget tidligt om morgenen den første dag i ugen kom kvinderne til graven med de vellugtende salver, som de havde tilberedt.” (Luk.24,1)

Lad os tænke nøje over den rækkefølge tingene skete i, i de tre dage. Beredelsesdagen den dag Kristus døde, fejres normalt som langfredag. Denne efterfølges af den syvende dags sabbat. Om sabbatten hvilede Kristi nærmeste efterfølgere efter buddet. Jesus, Guds guddommelige Søn, hvilede også i graven om sabbatten.

Jesus blev oprejst fra døde på ugens første dag – millioner af kristne fejrer det som påskesøndag. Syvendedags sabbattens identitet er tydelig. Det er dagen mellem Jesu død (fredag) og dagen han stod op (søndag) – dagen vi kalder for lørdag. Det kan virke lidt overraskende at opdage lørdagen som den sande bibelske sabbat.

Der er otte tekster i det nye testamente som nævner ugens første dag, og ingen af dem fortæller os at tilbede på søndagen for at ære opstandelsen. Kristus har givet os et symbol på opstandelsen. Hvordan skal vi fejre opstandelsen? Lad biblen tale for sig selv til os. ”Eller ved I ikke, at alle vi, som er blevet døbt til Kristus Jesus, er døbt til hans død? Vi blev altså begravet sammen med ham ved dåben til døden, for at også vi, sådan som Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens herlighed, skal leve et nyt liv.” (Rom.6,3,4)

Dåben er det nye testaments symbol på opstandelse. Idet de nye i troen går ned i dåbsbassinet, dykkes de helt ned, betegner det det gamle livs død. Når man stiger op af vandet, er de genopstået til at leve et nyt liv i Jesus.

Ligesom Jesus gik indtog graven og opstod til nyt liv, symboliserer dåben det nye liv enhver genfødt kristen får gennem Helligdommens dåbs kraft, er symbol på opstandelseskraften, ikke søndagsoverholdelse.

Bibelen siger ”Husk sabbatsdagen.” Vi ærer ham som Skaber ved at holde den bibelske sabbat. På over 140 sprog i verden, er ordet for den syvende dag i ugen, sabbat.

På russisk, ukrainsk og bulgarsk, er det Sabbota. På arabisk er det As-Sabat. På Hebræisk er det Shabbat. Verdens sprog gør det meget tydeligt – den dag vi kalder for lørdag på dansk kaldes for sabbat. Ifølge så troværdige kilder som Greenwich Observatorium og de Forenede Staters Flåde-Observatorium, er den ugentlige cyklus aldrig blevet forandret. Historien fortæller os at i 1582 ef Kr forandrede pave Gregory CIII kalenderen for at tilpasse dens forskydning fra de egentlige tider.

Han dekreterede at den dag der kom efter torsdag 4. oktober 1582, skulle være Fredag den 15. oktober 1582.

Men bemærk at denne forandring ikke forstyrrede den ugentlige cyklus. Fredag gik stadig efter torsdag, og lørdag kom efter Fredag. Og Søndag var stadig den første dag i ugen. For flere årtier siden, i 1976, skrev jeg til den Kongelige Astronom på Greenwich Observatoriet efter information om denne ubrudte rækkefølge af ugegangen. Jeg ønskede at være helt sikker på at der ikke var bevis på nogen forandring. Her er mit brev, og læg nøje mærke til informationen for embedsmandens svar.

Kære Sire,

Jeg undersøger i øjeblikket den ubudte rækkefølge i ugens gang. Forskellige europæiske astronomer siger at den ugentlige cyklus fører frem til os fra gamle tider i en ubrudt form. Med andre ord, at den syvende dag for vor nuværende uge, for eksempel, er identisk med den syvende dag i ugen fra bibelske tider.

Jeg har tre spørgsmål:

- 1) Hvad viser jeres undersøgelser angående ugecyklusens ubrudte oldtid fra de gamle tider af?
- 2) Er der sket andre ændringer i kalenderen i de sidste hundrede år (Julian til Georgiske, og så videre), på nogen som helst måder, når det gælder ugecyklussen?
- 3) Kan lørdagen i for tid trækkes direkte ned i ubrudt form fra den lørdag der er nævnt i bibelteksten om korsfæstelsen?

Jeg påskønner stærkt at I bruger tid på at besvare disse spørgsmål, og ser frem til jeres snarlige svar.

I oprigtighed, Mark Finley

Svaret kom fra R. H Tucker, informationsemdsmand, på det Kongelige Greenwich Observatorium, 1976.

Kære Sire,

Dit brev til den Kongelige Astronom i Greenwich er blevet sendt til os her, og direktøren har bedt mig om at svare.

Syvdagesugens kontinuitet er blevet fastholdt siden den jødiske religions første dage. Astronomen kan bekymre sig om hvordan tiden, kalenderdatoen, og årantallet kan afgøres. Men eftersom ugen er en borgerlig, social og religiøs cyklus, er der ikke grund til at den forstyrres af nogen justeringer til kalenderen. Forsøg på at bryde syvendags cyklussen har altid rejst den største modstand af de jødiske myndigheder, og vi er ganske sikre på at der aldrig er pådraget nogen afbydelser heri. Ændringen fra den Julianske til gregorianske kalender (1585-1927) har altid ladet den ugentlige rækkefølge være uforstyrret. Din trofaste, R. H. Tucker. Informationsemdsmand.

Disciplenes sabbat.

Hvis du har nogen tvivl, så se i *Websters internationale leksikon* under Lørdag. Du vil læse at ”Lørdag er den syvende dag i ugen.” Adam holdt sabbat. Moses holdt sabbat. Esajas

holdt sabbat. Jeremias holdt sabbat. Jesus holdt sabbat. Peter, Jakob, Johannes og Paulus holdt sabbat. Det Nye testamente gør disciplenes sabbatsskik tydeligt.

”De rejste gennem Amfipolis og Apollonia og nåede til Thessalonika, hvor jøderne havde en synagoge. Efter sædvane gik Paulus hen til dem, og tre sabbatter i træk førte han samtaler med dem ud fra Skrifterne.” (Apg.17,1-2)

Paulus forkyndte om Kristus. Det var sabbat. Det interessante er at Hedningene regelmæssigt deltog i disse sabbatmøder. Lukas skriver i ApG. 13,42: ”Da de gik ud, bad man om at måtte høre om dette igen den følgende sabbat.” Apostlen Paulus opmuntrede dem ikke til at vende tilbage til første ugedag og holde søndag. Bibelen skriver: ”Den følgende sabbat var næsten hele byen kommet sammen for at høre Herrens ord.” (Apg.13,44)

En hel by kommer! Pris Gud! Hvad hvis nogen i jeres by kom for at tilbede Skaberen hver Sabbat? Sabbatten åbenbarer en helhed eller enighed mellem alle folkene. I Kristus er vi en del af en fælles skabning smedet sammen som en menneskeslægt. Og om sabbatten fejrer vi vor enhed.

Når vi kommer for at tilbede ham om sabbatten binder han os sammen som en menneskehed. Disciplene holdt sabbatten både i det offentlige, og når der ikke var fællessamlinger af troende, holdt de sabbat med en lille gruppe privat.

”På sabbatten gik vi ud gennem byporten og langs med en flod, hvor vi mente, der var et bedehus. Der satte vi os og talte med de kvinder, der var forsamlet.” (Apg.16,13)

I denne by var der ingen sabbatsholdende gruppe eller menighed. Således mødte apostlen Paulus med en gruppe troende ved en stille flod for at tilbede om sabbatten.

Det nytestamentlige bevis er tydeligt. Han sagde til sine disciple at efter Korset skulle de holde sabbatten. Peter og Paulus holdt sabbat. Åbenbaringsens bog kalder os tilbage for at tilbede Skaberen hver sabbat.

Mange kristne er forvirrede over udtrykket ”Herrens dag” i Åbenbaringen 1,10. Johannes erklærer: ”På Herrens dag blev jeg grebet af Ånden.” Hvad er Herrens dag? Er der forskel mellem Herrens Dag og den bibelske sabbat? Er der to forskellige dage – en til det Gamle testamente, og den anden til det nye testamente – eller er de den samme dag?

Vi kan prøve at tillægge vort stridspunkt hvad Herrens dag er, men Jesus ved hvad han mener når han siger ”Herrens Dag” bedre end vi gør. Lad os lade Jesus definere Herrens dag. ”For Menneskesønnen er herre over sabbatten.” (Matt.12,8) ”Derfor er Menneskesønnen herre også over sabbatten.” (Mark.2,28) »Menneskesønnen er herre over sabbatten.« (Luk.6,5)

Hvorfor tror du at Bibelen inkluderer den samme ting tre gange? Der er kun en grund. Det er af vital betydning.

Og hvis ”Menneskesønnen er Herre over sabbatten”, så må sabbatten være Herrens dag. Skaberen Guds sabbat i Første Mosebog er Herrens dag i Åbenbaringen.

Han er den samme Skaber i Åbenbaringen som han var i første Mosebog. Ligesom han erklærede for jordens første beboere, ”Jeg velsignede, helligede og hvilede på sabbatten,” kalder han alle menneskene til at tilbede Ham som Skaber i endetiden. Han ændrer sig ikke. ”Her kræves der udholdenhed af de hellige, dem som holder fast ved Guds bud og troen på Jesus.” (Åb.14,12)

Guds folk, som venter på at han snart kommer tilbage, vil holde hans bud, heriblandt den syvendeds sabbat. De vil adlyde ham med glæde. Sabbatten vil være et symbol på sand tilbedelse i endetiden. Sabbatten vil være symbolet på sand tilbedelse ud i al evighed. ”For ligesom den nye himmel og den nye jord, som jeg skaber, skal bestå for mit ansigt, siger Herren, sådan skal jeres slægt og jeres navn bestå. Hver måned på nymånedagen og hver uge på sabbatten skal alle mennesker komme for at tilbede mig, siger Herren.” (Es.66,22-23)

Fra hele verden vil de komme og samles som en almindelig menneskehed, sammen som brødre og søstre som en familie, og prise ham og give ham ære.

Vi skal sammen komme for at prise Kristus som skabte Himlen og Jorden. Vi skal gå sammen for at prise Faderen, Sønnen og Helligånden. Vi skal samles for at tilbede Kristus der døde for os.

Måse tænker du, ”Dette er nyt for mig.” Men jeg ved at du kun har et ønske. Du længes efter at følge Jesus og gøre hans vilje. Når vi lærer at Gud skrev de ti bud med sin egen finger på stentavlerne, og en af buddene – kun et – har ordet *husk*, tør vi ikke glemme hvad Gud har sagt at huske. Glemmer vi at huske det Gud selv har sagt er af højeste vigtighed, at miste sabbatsbuddets enorme velsignelser. Det er at miste den fredens, hvile og glædens erfaring, som Sabbatten giver.

Igennem hele Bibelen er Sabbatsbuddet tydeligt. Sabbatten er et tegn mellem Gud og hans folk. Hele det gamle testaments troende holdt sabbat. Peter, Jakob og Johannes holdt sabbat. Paulus lærte en hel by at holde sabbat. Hele det Nye Testaments troende holdt sabbat.

Jesus selv tilbad Faderen hver sabbat. Jesus sagde: ”Elsker I mig, så hold mine bud”. (Joh. 14,15) Når vi opdager sabbattens forunderlige skønhed, brydes vore hjerter af kærlighed til Kristus. Vi råber fra vort inderste: ”Jeg vil følge dig, min Frelser. Også hvis det er vanskeligt ud fra menneskers meninger; også hvis det er anderledes end det de almindelige religioner lærer, mit hjerte ønsker kun én ting – Bibelsandhed. Mit hjerte ønsker kun en ting, Jesus.”

Lige nu, ville du nok bøje dit hoved og sige: Jesus, lær mig din sandhed. Hvor den end leder mig, vil jeg følge efter?”

Vil du da sige således: ”Kære Jesus, jeg ønsker at følge efter dig, uanset hvad andre lærer. Jeg ønsker at tilbede dig som Skaber og Herre og opdage din Sabbatshvile hver uge?”

For mig er den vigtigste ting i livet at følge Jesus. Er det dit ønske? Er dette dit løfte? Vil Jesus være vigtigere for dig end noget andet i dette liv? Vil du, ligesom mig, bede Jesus om at vejlede dig til at gøre hans vilje i dag og altid?

4 Historiens største fupnummer

Hvorfor åbner du ikke dit hjerte lige nu og siger: ”Ja Jesus, jeg vil gøre din vilje.”

Har du nogensinde bemærket at tingene ikke altid er det de ser ud til? I flere hundrede år har videnskabsmænd troet at jorden var et fast midtpunkt i universet, og alt inkluderet sol og stjerner bevægede sig rundt omkring den. Det var en fritænkende polak Copernicus, som afgjorde at jorden selv var i bevægelse og gik omkring solen. Han sammenlignede med hvordan sømænd på et skib på et roligt hav, kan opleve illusionen at være helt stille, vil alt andet omkring dem bevæge sig.

”På samme måde” skrev Copernicus, ”kan jordens bevægelse utvivlsomt give indtrykket at hele universet roterer.”

Kun fordi det ser ud som om at solen og stjernerne bevægede sig omkring jorden, betyder ikke at de gjorde det. Blot fordi du tror på noget, så bliver det ikke sandt på grund af det.

Bare fordi man tror noget i flere hundrede år, bliver det ikke sandt af det. Kunne det være at en tradition, som en af disse længe fremholdte ideer, slipper ud i den kristne kirke?

Er det muligt at millioner har accepteret noget falsk i stedet for sandhed og meget få betvivler det? Tror du det er muligt at kirkerne har sat et af Guds bud til side for at følge menneskers traditioner i stedet for? Kunne det være at denne tradition har været omkring så længe at den er blevet antaget som sandhed, skønt den udelukkende har menneskelig oprindelse? Dette er hele Satans plan at bedrage Guds folk i de sidste dage.

Forfalskning

Åbenbarings bog forudsiger at Satan prøver at vildføre den kristne kirke. Tænk over denne forbausende udtalelse i Åbenbaringen: ”Den blev styrtet, den store drage, den gamle slange, som hedder Djævelen og Satan, og som forfører hele verden.” (Åb 12,9) Han er en slange. Han bedragede Eva i Edens Have. Han bedragede mænd og kvinder ned gennem tiderne.

Hans bedrag er så listige, så kraftfulde, at han forsøger at slå dem, i hele verden. Bibelen siger: ” - styrtet til jorden, og dens engle blev styrtet ned sammen med den.” (Åb 12,9 sidste del.)

Satan er en bedrager. Vil det ikke være logisk for Satan at prøve at pakke en religiøs forfalskning ind? Værdien af en forfalskning er at den ser så ægte ud som det er muligt. Ingen i verden der forfalsker vil alvorligt lave en falsk £3 eller £13-seddel. Hvorfor ikke? Kun fordi den ikke er ægte. Satan strategi er at forfalske guddommelig sandhed og særlig angribe Guds bud. Er det ikke logisk at Satan den store bedrager vil angribe Guds lov?

Guds lov repræsenterer Guds autoritet. Hvis Satan kan komme af med Guds lov, kan han afskaffe Guds autoritet. Guds lov er grundlaget for hans regering. Guds lov definerer hvad der er rigtigt og hvad der er forkert. Og hvis satan kunne bedrage Guds folk med lovens formål, kan underminere hele fundamentet for Guds trone. Han kan underminere Guds kraft, og Guds troværdighed og Guds autoritet. Men lige i hjertet af Guds lov er sabbatten. Er det så ikke logisk at Satan den store bedrager vil angribe Skaberens ved at udfordre Skabelsens symbol, sabbatten? Er du begyndt at undre dig over hvorfor bibelsabbatten blev ændret fra den syvende dag (lørdag) til den første dag (søndag)?

Hvis Bibelen er så klar på dette emne, hvorfor er der så, så mange forvirrede mennesker? Hvem ændrede sabbatten? Hvornår blev den ændret? Og hvorfor blev den ændret? Der er sikkert gode svar på disse spørgsmål. Svarerne kommer fra både Bibelen og historien.

En ting er sikkert – Gud ændrede ikke sabbatten. Profeten Malakias citerer Guds ord på denne måde: ”Jeg, Herren, er ikke blevet en anden.” (Malakias 3,6)

Der er ærligsindede og oprigtige folk som læser skabelsesberetningen i Første Mosebog og opdager at Gud velsignede den syvende dag og helligede den. De finder også at han hvilede på den syvendags sabbat. De læser at Gud oprettede sabbatten på Adams tid, mere end to tusinde år før den jødiske slægt eksisterede.

Disse sandhedssøgende kristne læser de ti bud skrevet med Guds egen finger og kommer over det fjerde bud: ”Husk sabbatsdagen og hold den hellig. I seks dage må du arbejde og gøre alt, hvad du skal; men den syvende dag er sabbat for Herren din Gud.” (2.Mos.20,8-10)

De er forvirrede; den kirke som de går i holder Søndag. De er forvirrede fordi de læser at Sabbatsbuddet er så klart. De læser i Ezekiel 20,12: ”Jeg gav dem mine sabbatter, som et tegn mellem mig og dem. . . ” De ser at Sabbatten er et tegn mellem Gud og hans folk. Det har været Guds tegn ned gennem århundreder. Disse oprigtige kristne læser i Lukas 4,16 at Jesus gik i kirke om sabbatten, som han havde for skik.

De læser at Kristus bekræfter i Matthæus 24,20 at hans disciple ville holde sabbatten fyrre år efter Korset. De læser i Apg. 13,42-44 at apostlen Paulus lærte hele byen at holde sabbat.

De læser i Åbenbaringen 1,10 at Herren har en dag. Og de læser i Lukas 6,5 at Sabbatten er Herrens Dag. De læser de samme ting i Markus 2,27.28 og Mattæus 12,8.

Hvem ændrede sabbatten?

Disse kristne spørger: ”Hvem ændrede sabbatten?” De ser at Gud ikke ændrede den, for han erklærer: ”Jeg, Herren, er ikke blevet en anden.” (Malakias 3,6) Så ser de i Bibelen og opdager at Jesus ikke forandrede sabbatten, for ”Jesus Kristus er den samme i går og i dag og til evig tid.” (Hebr.13,8)

Jesu lære er tidløs. De læresætninger han underviste er evige. Jesus ville visselig ikke pille ved sin Faders lov og han ville visselig heller ikke give sine disciple myndighed er at ændre den.

Lyt til Peters kommentarer til de romerske myndigheder: ”Peter og apostlene svarede: ”Man bør adlyde Gud mere end mennesker.” (Apg.5,29) Så må spørgsmålet være: ”Gud ændrede ikke sabbatten, hvis Jesu ikke ville ændre sabbatten, hvis disciplene ikke kunne ændre sabbatten, Hvem gjorde det så?”

I Åbenbaringsens bog, kapitel 13, læser vi om ”dyret” som hæver sig op af havet. Dette dyr er også kendt som antikrist.

Hele verden følger ”dyrets” bedrag. I åbenbaringen 13 er der fascinerende billeder. ”Og jeg så et dyr stige op af havet; det havde ti horn og syv hoveder og på sine horn ti kroner og på sine hoveder gudsbespottelige navne.” (Åb.13,1)

Et ”dyr” i Bibelen er en konge eller et kongerige (Daniel 7,17,23) Det kan være en politisk eller en religiøs magt eller rige. Dette ”dyr” rejste sig op af havet. Havet repræsenterer folk eller nationer (Åbenbaringen 17,15).

Denne magt rejser sin blasfemiske magt. I Bibelen, forekommer blasfemi når en jordisk magt eller et menneske påtager sig Guds privilegier og rettigheder. (Se Johannes 10,33)

Den ene side af blasfemi er at hævde, at en myndighed ændrer den lov, der er skrevet med Guds egen finger. Her er derfor. Hvis en jordisk magt har myndighed til at ændre Guds lov, må det være større end den der gav loven på det første sted. Hvis Guds lov er det evige fundament for sin regering, er et forsøg på at ændre loven et angreb på lovgiveren. Et forsøg på at ændre Guds lov ophøjer den der udfører ændringen over for Gud, og det er blasfemi. Og så er der dette billedsprog i åbenbaringen 13,2: ”Det dyr, jeg så, lignede en panter, dets fødder var som en bjørns og dets mund som en løves mund, og dragen gav det sin magt og sin trone og stor myndighed.”

For at forstå hvad der kommer i fremtiden bliver det bydende nødvendigt at forstå disse symboler af løven, bjørnen, panteren og dragen. Det bliver også nødvendigt at forstå at kampen i universet mellem godt og ondt er et slag over tilbedelsen. Det drejer sig om Guds lov. Sabbatten er hjertet i denne strid om tilbedelse.

Forening af kirke og stat

For at forstå Åbenbaringen, er det først nødvendigt at forstå Daniel. Daniels profetier er kædet sammen med Åbenbaringsens profetier. Lad os gå tilbage til Daniel, det syvende kapitel. Vi får det samme billede som Åbenbaringen 13: Løven, bjørnen, panteren og dragen. Her i Daniel 7 har vi en beskrivelse af en magt som opstår i de første århundreder. Den vil forene Kirke og stat.

Denne religiøse magt vil tilrane sig Guds autoritet. Den hævder at den har magt til at ændre Guds lov. Lad os finde ud af *hvem* denne magt er, *hvor* denne magt rejser sig og *hvad* denne magt gjorde.

Lad os få overblik over de profetier i Bibelen som forudsiger at denne magt forsøger at ændre Guds lov.

Lad os åbne historiens sider op og læse dens egne påstande, som har autoritet nok til at ændre Guds sabbat.

Idet du fortsætter med at læse, vil du forstå, måske hvilken tid i dit liv, de centrale spørgsmål der er i denne konflikt over tilbedelse og hvorfor Sabbatten er så vigtig for Gud. Du vil også forstå hvorfor Søndagen kom ind i den Kristne kirke.

Det er absolut en forbavsende rejse idet vi sammenligner Bibelfrophetien med historieannalerne.

En aften da profeten Daniel faldt i søvn fik han en drøm. Bibelen beskriver hans drøm i Daniel 7,2.3. ”Daniel sagde: I mit nattesyn så jeg, at himlens fire vinde bragte det store hav i oprør, og fire store dyr steg op af havet, det ene forskelligt fra det andet.”

Fire riger

Fire dyr stod op af havet. De er forskellige fra hinanden. Hvad repræsenterer et ”dyr” i bibelfrophetien?

”At der er fire store dyr, betyder, at fire konger skal komme op af jorden” (Daniel 7,17)

”Det fjerde dyr betyder, at et fjerde kongerige vil opstå på jorden.” (Dan.7,23) Disse dyr fremstiller fire riger. Disse fire verdensherskende riger som begyndte på Daniels tid tager os ned i en tidsmaskine.

I Daniels det 7. kapitel skildres eller beskrives disse store verdens-herskende imperier som vilde dyr. I Daniel kapitel 2 skildres disse samme verdensherskende imperier som metaller af forskellig værdi og styrke.

Babylon

I Daniel kapitel 2, drømte kong Nebukadnezar af Babylon om en stor billedstøtte.

Billedstøtten havde et hoved af guld, bryst og arme af sølv, lænd af bronze, ben af jern, og fødder af jer og ler. Vi behøver ikke gætte betydning af denne gigantstatue, der bestod af fire metaller. Da han talte om hovedet af guld, erklærer Daniel: ”Du (Nebukadnezar) er hovedet af guld. Efter dig skal opstå et andet kongerige, ringere end dit, og derpå et tredje kongerige, det af kobber, som skal herske over hele jorden. Og et fjerde kongerige skal blive stærkt som jern, . . .” (Daniel 5,28-30)

Babylon, den første af disse fire riger, blev benævnt direkte af Daniel. Han nævner også det rige som overvandt Babylon Medien-Persien (Dan 5,28-30), og det folk som overvandt Medien-Persien nemlig Grækenland (Dan. 8,20.21)

De fire metaller i billedstøtten repræsenterer fire verdensherskende magter – Babylon, Medien-Persien, Grækenland og Romerriget.

Billedstøtten fik fødder af jern blandet med ler, som repræsenterer det delte Europa, og en klippe der ikke var udkåret af menneskehænder, som knuste billedstøtten. Denne klippe repræsenterer Jesus, Tidsaldrenes Klippe, som en dag vil udlette denne verdens riger og oprette sit evige, og evindelige Rige.

Lad os se nøje på det og se hvordan disse dyrebilleder i Daniel repræsenterer disse gamle folkeslag.

Og lad os komme frem til Kristi dag og den tidligere kristendom og se hvordan en kraft dukkede op som forsøgte at ændre Guds Sabbat.

Lad os se hvordan Bibel forudsiger hvad der vil ske og se klar hvordan historien bekræfter hvad der rent faktisk skete. Da disse profetiske dyr går med store skridt over tidens landskab, ser vi hvordan historien udfolder sig. ”Det første var som en løve, og det havde ørnevinger. Mens jeg så på det, blev dets vinger revet af, det blev løftet op fra jorden og stillet på to fødder som et menneske, og det fik et menneskehjerte.” (Dan 7,4)

Det første dyr var som en løve med ørnevinger. Hvor er Babylon? Babylon er i det moderne Irak. Det er omkring 100 km syd for Bagdad. Da arkæologerne gravede i Irak, fandt de en løve med ørnevinger indgraveret i Babylons mure.

Løven med ørnens vinger var et velkendt symbol i Babylon. På Daniels tid var Babylon en mægtig verdensdominerende magt.

Så rejser der sig en anden nation. Babylon vil ikke herske verden for altid. ”Det andet dyr lignede en bjørn. Det blev rejst halvt op, og i sit gab holdt det tre ribben mellem tænderne; så blev der sagt til det: »Rejs dig, og æd meget kød!« (Dan.7,5)

Medien og Persien

Bemærk nu at det andet rige er som en bjørn som oprejser sig selv på den ene side. Medien-Persien overvandt Babylon.

Medien-Persiens bjørn, rejste sig selv på den ene side, og repræsenteret Persernes overvindelse først Babylon og så dominerede Mederne. Hvad har bjørnen i sin mund? Tre ribben. Da Medien-Persien besejrede verden, besejrede den først Babylon, og så vendte det mod nord og besejrede Lydien, og så mod syd og besejrede Ægypten. Disse tre folk, Babylon, Lydien og Ægypten repræsenterer de tre ribben. Bibelprofetien er ekstrem præcis. Den er absolut fantastisk. Et tredje rige rejser sig: ”Derefter så jeg endnu et dyr; det så ud som en panter. Det havde fire fuglevinger på ryggen, og dyret havde fire hoveder, og det fik overdraget magt.” (Daniel 7,6)

Grækenland

Grækerne besejrer mederne og perserne. Hvad ved vi om Grækenland? Hvem var den græske leder? Alexander den Store. Hvor gammel var han da han besejrede verden? Han var først i trediveerne, var han ikke?

Grækenland besejrede verden hurtigt. Hvis du ønsker at beskrive en hurtig sejr, hvilket dyr vil du så vælge som virkelig kan løbe hurtigt? En panter. Men hvis du ønsker at beskrive en hurtig, hurtig, hurtig sejr hvad vil du gøre med din panter? Du vil sætte vinger på den.

Gud satte vinger på sin panter for at beskrive den hurtige sejr af Alexander den Store.

Hvorfor fire hoveder? Bemærk endnu en gang hvor præcis bibelprofetien er. Alexander den store døde meget ung, kun 33 år gammel.

Panterens fire hoveder repræsenterer Alexanders fire generaler som opdelte riget. Deres navne var Cassander, Lysimakus, Ptolemy og Seleukus.

Alaxander den Stores fire generaler herskede nøjagtig sådan som bibelprofetien forudsagde.

Romeriget

Bibelen beskriver et fjerde rige. ”Derefter så jeg i nattesynet et fjerde dyr. Det var frygteligt, rædselsvækkende og meget stærkt; det havde store jerntænder, det åd og knuste alt og trådte det, der var tilbage, ned med fødderne. Det var forskelligt fra alle de andre dyr, og det havde ti horn.” (Dan. 7,7)

Det er meget klart at dette fjerde dyr repræsenterer Romeriget. Denne periode tager os til Kristi tid. Det var et romersk dekret, der førte Josefs til Jesu fødeby i Betlehem.

Det var Pontius Pilatus, en romer, som retsundersøgte Jesus. Det var en romersk soldat der naglede Jesus til Korset.

Rom beherskede verden på Jesu tid. Kristendommen voksede op i dette romerske imperium. Bibelen beskriver klart romerrigets fald i symboler af billedstøttens fødder og hornene på det fjerde dyr.

Delt Europa

Dyret i Daniel 2 som havde fødder og tær af jern og ler, repræsenterer det delte Europa.

Det fjerde dyr havde ti horn. Rom blev delt i ti hoveddelinger. De barbariske stammer hærgede over imperiet, plyndrede og stjal, ødelagde landsbyer og besatte byer. Det romerske rige blev delt.

Disse delinger åbenbares i dette dyrs ti horn. Så åbenbarer Gud hvordan frafaldet kommer ind i kirken, en gang hvor romeriget blev overløbet af barbariske stammer nordfra.

”Det lille horn”?

Denne profeti i Daniel kapitel 7 åbenbarer klart konflikten over tilbedelse, og præcis hvordan sabbatten blev ændret.

Da Daniel i et syn så disse ti horn så han noget andet bemærkelsesværdigt stå op. ”Mens jeg så nøje på hornene, voksede der endnu et horn, et lille et, frem mellem de andre. Tre af de andre horn blev revet af, så det kunne få plads. Og se, dette horn havde øjne som et menneske og en mund, der talte store ord.” (Daniel 7,8)

Bibelen siger at dette lille horn rejste sig op og var anderledes fra resten. Hvem er dette lille horn der rejser sig blandt de ti horn? Lad os prøve at finde ud af noget som Bibelen siger om dette mystiske horn.

*Først kommer dette lille horn op blandt de første ti (Daniel 7:8). Hvis de ti horn er Romerigets delinger, er dette lille horn komme op i Vesteuropa.

Dette lille horn kom ikke op i Asien, Afrika eller Nord- eller Sydamerika. Dens rødder er i den europæiske jord.

*Dernæst siger Bibelen at dette lille horn vil rejse sig efter de ti horn (Dan 7:8).

Det kommer ikke op i Babylons, Medien-Persiens, Grækenlands eller Roms dage. Det kommer op efter at det Romerske imperium er faldet. Det kommer op når Rom er blevet delt. Det er en kraft der hæver sig ud af Romeriet i de første århundreder.

Som vi skal se, vil denne kraft mene at ændre netop Guds lov.

*Bibelen siger også for det tredje at dette lille horn har øjne som et menneskets øjne. Hvad betyder dette?

Ved du hvilken profet der kaldes i Bibelen? I Bibelen kaldes en profet for en ”seer” fordi en profet ser med Guds øjne.

Et menneskes øjne fremstiller ikke den guddommelige visdom men menneskers visdom. Det er et menneskeligt religiøst system baseret på menneskers lære som rejser sig ud af romeriget.

Bemærk at Bibelen siger i Daniel 7,24 at det er anderledes fra de andre. Det er det fjerde holdepunkt for at forstå dette lille horn. ”Efter dem skal der fremstå en anden, der er forskellig fra de tidligere.” (Dan.7,24)

Alle de andre magter før denne, Babylon, Medien-Persien, Grækenland eller Rom, var politiske magter. Dette er anderledes. Det er ikke primært en politisk magt; det er en *religiøs magt – en religiøs-politisk magt.*

Hvad vil denne magt gøre? Den vil prøve at ændre endog Guds lov.

En forfalsket sabbat

Bemærk at der står i Bibelen i Daniel 7,25: ”Han skal tale imod den Højeste og underkue den Højestes hellige. Han tragter efter at ændre tider og lov.”

Kan du tænke på nogen større måde at tale på ”imod den Højeste” end at forsøge at ændre Guds lov, specielt Sabbatten?

Denne magt vil prøve at ændre netop Guds lov. Det tales tydeligvis om guddommelige love. Den taler ikke om noget ubetydeligt såsom skattelove eller politiske love. Når den ene nation følger efter de andre, ændrer det næsten altid menneskers love. Det er der intet overraskende i, at der er noget anderledes fra de andre dyr. Men dette lille horns magt vil tale store ord imod den Højeste ved at påtage sig Guds privilegier og prøve at ændre guddommelige love.

Bemærk at Bibelen ikke siger at den *kunde* ændre de love; den kun blot *prøver* at ændre dem. Det vil se ud som om at den har ændret dem.

Ingen jordisk magt, uanset hvor mægtig den hævder at være, kan nogensinde ændre Guds lov. Denne magt vil tro at den har myndighed til at ændre Guds lov.

Denne magt prøver at ændre Guds lov. Hvordan kan dette overhovedet finde sted? Daniel 8,12 fortæller os at dette lille horn har magt til at "kaste sandheden til jorden og havde held med, hvad det gjorde."

Daniels profeti forudsiger at en magtfuld religiøs kraft hæver sig fra det gamle romerske imperium. Denne magt vil ført være lille, men bliver enormt kraftfuld.

Det vil hævde at den har myndighed til at ændre netop Guds lov. Hvordan skete ændringen fra sabbat til søndag egentlig? Hvad skete der historisk set?

Lad os se tilbage i korthed på hvad vi har studeret i Daniel 7. De fire dyr repræsenterede de fire verdensherskende imperier i Babylon, Medien-Persien, Grækenland og Romerriget. Det lille horn som rejser sig fra det romerske imperium med en mand som leder i Den kristne kirkes første århundreder. Som forsøg på at give hedenskabets mange mennesker adgang til kirken, og gøre kristendommen mere acceptabel i riget, vil denne romerske magt prøve at ændre Guds lov. Forandringen af sabbatten skete gradvist over en tidsperiode. Det resulterede i forskellige sociale og religiøse faktorer.

Dr. John Eadie hjælper os til at forstå rødderne af denne forandring i hans *Bibelleksikon*. Han skriver "Ordet Sabbatten . . . betegner det hebræiske ord hvile . . . Søndag var et navn hedningerne gav den første ugedag, fordi det var den dag hvor de tilbad solen." (side 561)

Søndagstilbedelse var almindelig i Ægypten, Babylon, Persien og Romerriget.

I det fjerde århundrede, blev den romerske kejser Konstantin også påvirket af soltilbedelsen. Konstantin ønskede at forene sit rige.

Hvordan kunne kejseren forene sit rige? Konstantin udstedte et dekret for en almindelig hviledag, og rekreation i hele riget. Hans klare intention var at fremme enhed blandt hedningene og kristne udover hans verdensrige.

"Solens ærværdige dag"

Her er kejserens dekret fra 321 efter kr. Det påbyder: "Lad magistrater og folk der bor i byerne hvile, og lad alle forretninger være lukket på solens ærværdige dag."

Som forsøg på at forene riget, udstedte Konstantin den første søndagslov. Han blev så tilbøjelig mod solens gud, at han lagde sit eget billede på den ene side af sine mønter og solguden på den anden!

I Konstantins dage blev kirke og stat forenet som forsøg på at kristne hedningene og forene riget. Den romerske regering og den romerske kirke blev forenet. Her er en forbavsende udtalelse, offentliggjort i marts 1994 i bladet *Katolske verden*. "Solen var den førende gud i hedenskaben . . . der er i sandhed noget kongeligt over solen, gør den til et egnet Jesu emblem, Retfærdighedens Sol. Siden disse århundreder har kirken ladet sige: "Bevar det gamle hedenske navn. Det skal forblive indviet og helliggjort." Og således er den hedenske søndag, blevet dedikeret til Balder, blev den kristne søndag, helliget til Jesus." (side 809)

Ser du hvordan dette skete? Ser du hvordan søndagen kom ind i kirken?

Konstantin ønskede at forene sit rige, og de romerske kirke ledere ønskede at omvende hedningene.

Søndagen blev den det befordringsmiddel der udrettede begge; således blev den bibelske Sabbat ændret af den romerske kirke og stat. Der var andre spørgsmål på spil her. Den romerske kirke ønskede at distancere sig selv fra jødedommen. Der var en anti-jødiske bevægelse i det romerske imperium. Gud forandrede ikke sabbatten. Jesus har ikke forandret. Disciplene forandrede den ikke.

Det romerske kirkeråd i Laodikæa skriver det første forbud mod at holde den bibelske sabbat.

Biskopperne mødtes i Laodikæa og erklærede at "Kristne ikke skal gøre sig til jøder [som betyder at de ikke skal holde sabbatten] og være ubeskæftede om søndagen." (Laodikæas rådsamling, 325 efter kr)

Her siger kirkerådet: Vi forbyder kristne at hvile om sabbatten. De skal arbejde på den dag. "Men Herrens Dag skal de ære på en særlig måde, og som kristne skal de, om muligt, ikke arbejde på den dag. Hvis de gribes i at være som jøder [holde sabbat] skal de lukkes ud af Kristus.

Denne udtalelse er ekstremt betydningsfuldt af en anden grund. Kristne ledere følte at sabbatten var "jødisk" og ønskede at skille sig selv ud fra jøderne på grund af anti-jødiske følelser ud over det romerske imperium.

Her er der et kirkeråd som går sammen med den Romerske regering under Konstantin og prøver at skifte sabbattens autoritet til søndag.

Ændringen af sabbatten fandt gradvist sted da kristne distancerede sig selv fra jøderne og kirke og statsledere gav hinanden hånd for at forene riget. Bibelen gør dette tydeligt. Daniel 7,25: "Han vil prøve at ændre tider og love."

Daniel 7,25 siger at en jordisk magt vokser op og ud af rom, vil prøve at ændre Guds lov. Gud siger pas på! Der er utallige udtalelser fra romerske kilder som anerkender at kirken ændrede sabbatten. *Konvertittens katekismus i katolsk lære* spørger:

Sp.: Hvad er det tredje bud?

Sv.: Det tredje bud lyder: Husk at du skal holde sabbatsdagen.

Sp.: Hvilken er sabbatsdagen?

Sv.: Lørdag er sabbatsdag.

Sp.: Hvorfor holder vi søndag i stedet for lørdag?

Sv.: Vi holder søndag i stedet for lørdag fordi den katolske kirke overførte helligheden fra lørdag til søndag. (Peter Geiermann, *Konvertittens katekismus i katolsk lære*, side 50.)

Du kan undre dig over hvorfor at disse udtalelser fra den katolske katekismus henviser til sabbatsbuddet som det tredje bud frem for det fjerde. Det er ganske enkelt fordi den romerske kirke droppede det andet bud om udskårede billeder, og delte de tiende bud, "Du må ikke begære," til to bud: "Du skal ikke begære din næstes hustru og du skal ikke begære din næstes gods" så at der stadig er ti.

Guds lov blev "ændret" af den romerske kirke i det fjerde og femte århundrede. Det er ingen hemmelighed. Kirken vedstår det åbenlyst.

Bladet det *Katolske spejl* af 23. september 1893 står der: "Den katolske kirke ændrede dagen fra lørdag til søndag, for over et tusinde år siden, får der kom en protestant til.

Det *Katolske leksikon*, bind 4, side 153, tilføjer: "Efter at have ændret hviledagen fra den jødiske sabbat den syvende dag i ugen til den første, henviste kirken at det tredje bud var søndagen, som den dag der skulle holdes hellig som Herrens dag."

Her anerkender kirken åbenlyst ændringen af sabbatten. Sabbatten har naturligvis aldrig været udelukkende en jødiske forordning. Den var altid "Herrens sabbat".

St Cathrines katolske kirke i Algonquin, Michigan, udgav en bemærkelsesværdig udtalelse i sit 21. maj 1995 nyhedsbrev. "Måske er dette det mest dristige, det mest revolutionære der nogen sinde er sket i kirken i det første århundrede. Den hellige dag, sabbatten blev ændret fra lørdag til søndag. . . . Ikke fra noget påbud der står i bibelen, men fra kirkens fornemmelse af sin egen magt."

Karl Keating, en af de fremmeste katolske lægvidenskabsmænd i de Forenede Stater i dag, skrev en bog som udfordring til protestanterne. Han forklarede sabbattens ændring på denne måde: "Fundamentalister mødes for at tilbede på søndagen, alligevel er der ikke belæg i bibelen at denne samlede tilbedelse skal gøres om søndagen, Den jødiske sabbat, eller hviledagen, var naturligvis lørdagen. Det var den katolske

kirke der besluttede at søndagen skal være bededag for kristne, for at ære opstandelsen." (*Katolicisme og fundamentalisme*, side 38.)

Denne katolske forfatter diskuterer med protestanterne. Han siger, at hvis I ønsker at følge bibelen, bør I holde den bibelske sabbat. Så argumenterer han for at bibelen alene ikke er nok til at lede, uden kirkens myndighed og fortolkning. Pastor af St Cathrine i Michigan kom med samme slutning og kom så med denne bemærkelsesværdige udtalelse: "Folk som tror at bibelen skal være den eneste autoritet, bør logisk blive Syvendeds adventister, og holde sabbatten hellig." (*St. Catherine katolske kirkes skildvagt*, 21. maj 1995.)

Dette centrale spørgsmål om at ændre sabbatten er: *Har kirken myndighed til at ændre Guds lov?*

Hvis du accepterer søndagen, accepterer du en dag der er baseret på kirkens myndighed. Den katolske kirkes argument er dette: skal søndagen accepteres må kirkens myndighed accepteres. Hvis du accepterer den at den katolske kirke ændrer sabbatten, bør du ærlig talt blive katolik.

Her er et citat fra kardinal James Gibbons, en af de fremmest katolske videnskabsmænd i Amerika i det nittende århundrede. Kardinalen erklærede da han skriver i sidste del af dette århundrede: "Du kan læse bibelen fra 1. Mosebog til Åbenbaringen, og du vil ikke finde en eneste linje der bemyndiger søndagshelligholdelsen. Skrifterne iværksætter den religiøse overholdelse af lørdagen." (*Vore fædres tro*, side 56)

Spørgsmålene er meget mere end blot dage. Spørgsmålet er: Hvilken leder har vi? Er det bibelen eller er det tradition? Spørgsmålet er: Har nogen menneskelig kirke eller menneskelig religiøs leder, uanset begrundelse eller motiv, bemyndigelse til at ændre Guds lov, som er skrevet med hans finger på disse stentavler?

Har Gud givet nogen kirke, eller noget menneske bemyndigelse til at ændre sin lov? Har han det?

Nej overhovedet ikke! Og således er der kun en der bestemmer. Gud siger: "Men min troskab mod ham bryder jeg ikke, jeg svigter ikke min trofasthed." (Sal. 89,34)

I *Toronto Daily Star*, d. 26 oktober 1949, chokerede en protestantisk anglekansk biskop hele den protestantiske verden.

Toronto Daily Star fortalte denne beretning: "Ærværdige Philip Carrington, angelekansk ærkebiskop af Quebec, sendte lokale præster ind i nutidens folkemængder og sige lige ud at der ikke var belæg for at holde søndagen hellig. Carrington sagde bestemt ved et kirke møde i denne udbredt protestantiske by, at det var traditioner, ikke bibelen, som gjorde søndagen til en bededag.

Ser du hvad problemet er? Det er ikke et spørgsmål om dage. Det er et spørgsmål om autoritet. Er det Jesus eller kirkens ledere? Hvad er grundlaget for din tro? Er det Bibelen eller tradition? I 1500-tallet under reformationen, argumenterede Martin Luther foran Europas præster og prælater, at Bibelen og Bibelen alene var den kristnes trosregel og leveregel. Han erklærede: "Min samvittighed er bundet ved Guds ord." Dr. Johann Maier von Eck var en fremragende katolsk videnskabsmand der var hvervet af kirken til at diskutere med Luther.

En af de argumenter Dr. Eck brugte imod Martin Luther drejede sig om Sabbatten. Han antydede at kirkens autoritet ikke nødvendigvis skulle bindes til bibelens autoritet, fordi kirken havde ændret "sabbatten til søndag, ikke ved Kristi befaling med ved deres egen autoritet." (Holzman, *Kanon og tradition*, side 263.) Spørgsmålet om sabbatten er et spørgsmål om autoritet. Dr Ecks argument imod Luthers berømte erklæring om "Bibelen og bibelen alene", *sola scriptura*, var enkelt. Tradition fortrænger Bibelen, og det at Luther accepterede Søndag var bevis nok for Eck, at Luther ikke helt accepterede Bibelen, men med

Søndagen blev den Romerske Katolske Kirkes autoritet accepteret.

Elsker du virkelig Kristus, er han din endelige autoritet. Hans Ord er din vejleder. Nogle af de ting er fra personlige meninger; men en ændring af Guds lov er det ikke.

Skulle sabbatten opgives, som blev givet af Gud som et tegn på hans skabermyndighed, udgør sagen, min ven. En ændring i Guds lov betyder rigtig meget.

- Jeg vil meget hellere følge det som Gud gav Adam og Eva i Edens have. Hvad med dig?
- Jeg vil meget hellere følge hvad Gud gav Moses i de ti bud.
- Jeg ville meget hellere følge Jesu Kristi eget eksempel.

Gud siger at Sabbatten er hans store tegn. Det er et tegn på vor loyalitet mod Kristus. Det er et tegn på at vi tror at han har skabt vor verden.

Det er et tegn på at vi ønsker at følge hele hans ord. I de sidste dage af jordens historie, siger Gud: "Her kræves der udholdenhed af de hellige, dem som holder fast ved Guds bud og troen på Jesus." (Åbenbaringen 14,12)

I de sidste dage vil Gud have en gruppe mennesker som elsker Jesus. De elsker ham så meget at de adlyder ham. Det er mere end et spørgsmål om dage. I Edens have sagde Satan til Eva: "Hvilken forskel gør et træ? Alle træer er de samme." Og Eva mistede Edens have fordi hun tog imod den løgn.

Og i dag er der mange kristne der køber sig til en løgn. Folk siger: "Hvilken forskel gør en dag? Alle dage er ens." Hos Gud er alle dage ikke ens. En dag blev velsignet af Gud, den syvende. En dag blev helliggjort af Gud, sat til side – den syvende dag. Og Gud hvilede kun på den ene dag – Sabbatten.

Det vi har med at gøre her, er spørgsmål om myndighed. Spørgsmål om lydighed. Vort valg er:

- Bibelen eller tradition
- Jesus eller religiøse ledere
- Guds lov eller menneskers dogmer
- Guds instruktion eller menneskers lære
- Guds vej eller menneskers vej

Og Gud siger til dig og mig lige nu: "Men hvis det er jer imod at dyrke Herren, så vælg i dag, om I vil dyrke de guder, ...: Jeg og mit hus vil tjene Herren." (Jos. 24,15)

Vil du sige: "Ja jeg vælger Jesus. Jeg vælger hans vej. Jeg vælger glædeligt at adlyde hans lov?"

Nu stilles spørgsmålet nogle gange: "Tror du at alle der holder søndagen vil gå fortabt?"

Lad mig gøre det tydeligt. Enhver der holder søndagen er *ikke* fortabt. Der er mange søndags-holdende kristne som elsker Jesus Kristus. De lever op til alt det lys de kender til. Når de lærer mere kan de og er de villige til at følge det.

Over hele verden er der titusinde som hører Guds kald og træder ud for hans sandheds skyld.

Vil du reagere når der siges: "Ja, Herre, du har åbenbaret din sandhed og jeg vil, ligesom Josua, vælge at følge dig. Jeg ønsker at følge Jesus i dag."

Jesus kalder dig til at træde ud af den store mængde.

Hvorfor ikke bøje dit hoved og give tilsagn om at følge ham lige nu?

5 Et skridt mod evighed

Der var store ulykker på begge sider. Skyderiet var intens. Et tungt bombardement fra tungt artilleri varede hele dagen. Jorden rystede voldsomt og uafladeligt af fjendens flyvemaskiner. De allierede styrker besvarede med deres egen ildkamp. Fjendtlige hære stod over for hinanden over skyttegravene.

Joe, en 18-år gammel menig soldat, lænte sig tilbage mod den frisk gravede skyttegravs østvæg, udmattet. Solen var ved at gå

ned. Endnu en dag var forbi og han var stadig i liv. Det var juleaften. Tanker om hjemmet flød ind i hans sind. . .

Mor, far . . . hans søster Alice . . . bagte æblekager . . . farverigt indpakke gaver . . . juletræet . . . smilene . . . omfavnelser . . . brændestykker der brændte på ildstedet . . . fred. Men i dette marrit var der krig, døden stirrede på ham i ansigtet. ”Fred på jord og god vilje til menneskene” var kun fantasier for ham.

Nu var slagmarken stille. Luften var klar og ren. Stjerne blinkede i måneskinnet. Så hørte han det. Kunne det virkelig være sang? Bedragede hans ører ham denne juleaften? Var dette en slags listig fælde?

Lydene af kendte julesange glædede nattelufte. Selvom ordene var tyske, var melodien ikke til at tage fejl af. ”Stille nat, hellige nat”. Tyske soldater sang julesange nogle få hundrede meter væk helt åbenlyst. Langsomt og forsigtigt trak Joe sig selv ud af sin rævehule. Hans hjerte var rørt. Hans var stærkt bevæget. Pludseligt kunne han ikke holde sig tilbage længere. Spontant, begyndte han også at synge.

”Stille nat, hellige nat, Alt er roligt, alt er klart.” Hans medbrittere sluttede sig til sange. Snart blev de stemmer som før var få, overlydt krigens forbandelser, og genlød i et lovprisningskor. To modstridende sider nærmede sig hinanden. De omfavnede hinanden. De lo. De sang. For en nat blev de brødre. De delte en fælles menneskelighed. Kampen stoppede. Bombningen stoppede. Morterne blev tavse denne juleaften blev fjender venner for et kort øjeblik. På en måde genkendte de en dyb sandhed der står i Apg. 17,24-26.

”Gud, som har skabt verden med alt, hvad den rummer, og som er Herre over himmel og jord, bor ikke i templer bygget af hænder. . . . og af ét menneske har han skabt alle folk og ladet dem bosætte sig overalt på jorden og fastsat bestemte tider og grænser for, hvor de skal bo.”

Essensen af menneskelig værdighed er en almindelig skabelse. Det at vi er enestående skabt af Gud sætter værdi på alle mennesker. Gud er vor Fader. Vi er en arv til deling. Vi er Kongens sønner og døtre. Vi tilhører den samme familie. Vi er brødre og søstre der er formet dannet og moduleret af den samme Gud.

Skabelsen giver en sand fornemmelse af selvværd. Universets Skaber har gjort os. Vi er hver især særlig i hans øjne. Da gener og kromosomer blev samlet for at forme en enestående struktur i din personlighed, kastede Gud dette mønster bort. Der er ingen andre end dig i universet. Du er unik – en skabning af en slags.

Evolutionen er umenneskelig. Hvis jeg er et forstørret proteinmolekyle, hvis jeg blot er et produkt af en tilfældig chance, hvis jeg blot er en avanceret form af en dyreskabning, har livet kun lille betydning. Jeg er blot en af seks milliarder folk der river på hinanden efter et sted at bo på en planet kaldet Jorden. Skabelsen gør livet det moralsk tvingende nødvendigt. Jeg er blevet skabt af Gud og jeg står til ansvar over for ham for mine handlinger. Ham som har gjort mig drager mig til ansvar. Han har etableret ”absolutter i en verden af moralsk relativisme”.

Evolutionen giver ingen moralsk etik for liv. Eftersom mennesker er avancerede dyr, er den højeste stand menneskesindet. Moralitet bestemmes indefra. Der er ingen absolut og evig standard, der styrer adfærden.

Skabelsen giver en sans for håb. Gud som skabte mig elsker mig. Han sørger for mig. Han vil lede mig igennem dette liv. Evolutionen ser indad, for at få kræfter til livets trængsler. Skabelsen ser udad. Det ser ud som en elskende, kraftfuld og alvidende Gud. Skabelsen giver en fornemmelse af skæbne. Gud som elsker mig, som har skabt mig, som sørger for mig har forberedt et sted i Himlen for mig. Døden er ikke en nat uden knurren. Graven er ikke et mørkt sort hul i jorden. Gud har planlagt en herlig ny morgen.

For evolutionisten er døden afslutningen. Der er ingen morgen. Skabelsen taler om håb. Evolutionen genlyder af død. Skabelsen taler om en sikker fremtid. Evolutionen genlyder af blinde chancer. Skabelsen besvarer livets evige spørgsmål. Hvor kom jeg fra? Hvorfor er jeg her? Hvor skal jeg hen? Evolutionen giver et fordrejet syn på livets oprindelse, svarer ikke på spørgsmålet med livets formål, og efterlader sjælen blotlagt om livets ultimative skæbne. Skabelsen forener os med Gud. Den danner et selvværd i os. Den skaber bånd til hele menneskeheden. Den skaber en udbredende herkomst. Den indgyder til en Gud som har omsorg. Den kæder os til Guds uudtømmelige kraft og den opmuntrer os til et håb efter døden.

Skabelsen og sabbatten

Det er fordi vor verden så behøver skabelsens forsikrende budskab så desperat, at Gud gav os sabbatten.

I midten 1800-tallet da evolutionens hypoteser tog den intellektuelle verden med storm, at Guds sendte et budskab med utroligt håb. Det findes i Åbenbaringen 14,6.7.

”Jeg så endnu en engel flyve midt oppe under himlen; den havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, og for alle folkeslag og stammer, tungemål og folk, og englen sagde med høj røst: Frygt Gud og giv ham ære, for timen er kommet, da han dømmer. Tilbed ham, som har skabt himmel og jord og hav og kilder.”

Hvad kalder vi Ham som gjorde Himlen, Jorden og havet? Skaberen. Himlens endelige appel til menneskene i bibelens sidste bog, Åbenbaringen, kalder os til at tilbede Skaberen.

Guds sidste dags budskab er et der kalder alle menneskene til at tilbede ham som Ham der gjorde Himlen og Jorden. Grundlaget for al tilbedelse er at Gud har skabt os. Accepter du evolutionen og så ødelægger du bases for tilbedelse. Åbenbareren Johannes siger det kortfattet med disse ord: ”Værdig er du, vor Herre og Gud, til at få pris og ære og magt; for du har skabt alle ting, af din vilje blev de til og blev skabt.” (Åb. 4,11)

Han er værdig netop fordi han har skabt. Hvis Gud ikke skabte os, hvis vi blot er udviklede og livet er en kosmisk ulykke, baseret på chance og tilfældig udvælgelse, er der absolut ingen grund til at tilbede Gud.

I en tid med evolution, har Gud givet sabbattens om et evigt symbol på hans skabermagt og autoritet. Sabbatten er en ugentlig påmindelse om at vi ikke tilhører os selv. Han har skabt os. Livet kan ikke eksistere uden ham.

”For i ham lever vi, ånder vi og er vi.” (Apg.17,28)

Sabbatten kalder os tilbage til vore rødder. Det er en kæde til vor oprindelige familie. Sabbatten er blevet hele tiden overholdt siden tidens begyndelse. Det er en ubrudt forbindelse tilbage gennem tiden til vor Skaber. Sabbatten fortæller os at vi ikke bare er et produkt af et eller andet plus tid plus chance. Den holder os fokuseret på den herlige sandhed, at vi er Guds børn. Den kalder os til et fortroligt og nært forhold til ham.

Da Schia var 4 år gammel, blev hendes børnebror født. Lille Schia begyndte at spørge sene forældre om at lade hende være alene med det nye barn. De var noget bekymrede over at hun som fire år gammel skulle blive jaloux og ryste eller slå barnet, så de sagde nej! Over en tid, eftersom Schia ikke viste tegn på Jalousi, ændrede de mening og besluttede at lade Schia få sit private møde med barnet. Glad gik Schia ind i barnets værelse og lukkede døren, men åbnede en sprække, nok til at hendes nysgerrige forældre kunne kigge ind og lytte. De så at den lille Schia gik roligt hen til hendes lille bror, lagde sit ansigt tæt til sin og sagde: ”Barn, fortæl mig hvordan Gud har det, jeg er begyndt at glemme.”

Sandheden er, at vi alle har det med at glemme. Det er derfor Gud siger: ”Husk”. Sabbatten er en ugentlig påmindelse om hvem Gud er. Den kalder os til et nyt forhold med ham.

Et knapt så hårfint bedrag

I et forsøg på at udslette det enestående ved vor skabelse, har djævelen indført et ikke så hårfint bedrag. Dette bedrag, som nogle velmenende kristne har accepteret, forsøger at lave harmoni mellem skabelsen og evolution. Deres tanker går nogenlunde ud på dette. Gud er den første årsag skabelsen, men det to ham lang tid for at få denne verden til at eksistere. Dette ligner forsøg på at få de såkaldte ”videnskabelige data” til at stemme med beretningen i Første Mosebog. Det hævder at skabelsesdagene var lange, udefinerede tidsperioder. Den accepterer evolutionens synspunkt og skaber langt flere problemer end den løser. Der er en fuldstændig ignorering af salmistens udtalelse: ”Ved Herrens ord blev himlen skabt, hele dens mangfoldighed ved et pust fra hans mund. . . . For han talte, og det skete, han befalede, og det stod der.” (Sal 33,6.9)

Dette overser den klare erklæring i hebræerbrevet 11,3: ”I tro fatter vi, at verden blev skabt ved Guds ord, så det, vi ser, ikke er blevet til af noget synligt.”

Bibelen lærer at Gud skabte verden på seks bogstavelige dage på fireogtyve timer og hvilede på den syvende. Den sproglige forståelse i Første Mosebog 1 og 2 tillader ikke andet. Det hebræiske ord for dag er *Yom*. Igennem hele bibelen, hver gang et tal går forud for ordet *Yom*, som et adjektiv, begrænser det tidsperioden til at være fireogtyve timer. Skal den falske tanke om en lang, uendelig skabelsesperiode accepteres, udfordrer det Bibelens præcise sprog. Det er at tillægge Guds ords grammatiske struktur vore egne meninger. Hvis skriveren af Første Mosebog ønskede at fortælle verden at de tog flere millioner år at udvikle, vil han helt sikkert have brugt et andet sprog.

Hvis Gud derudover ikke skabte verden på seks bogstavelige dage, hvilken betydning har den syvende sabbatsdag så? Derfor har Herren velsignet Sabbatten, den syvende dag og gjort den hellig. (Anden Mosebog 20,8-10)

Det vil slet ikke give nogen mening at efterlade den syvende dag sabbatten, som et evigt minde på seks-dages skabelsesugen hvis en seksdages skabelsesuge aldrig var sket. Skal lange skabelsesperioder accepteres udfordrer det behovet for syvendeds sabbatten. Det udfordrer Bibelens autoritet. Det stiller alvorlige spørgsmål ved Skriftens renhed.

Satan udfordrer hjertet ved Guds autoritet ved at angribe sabbatten. Sabbatten er ikke kun et godt råd. Det er en befaling helt fra Guds trone. Ignoreres sabbatten, behandles sabbatten som en almindelig ordinær dag eller som andre dage, mistes det vitale aspekt i vort trosforhold til Gud.

Sabbatten er blevet givet os af en elskende Skaber for at forene os med ham. Sabbattens hjerte er forholdet – anerkendelsen at Gud er værd til vor højeste helligelse, vor dybeste troskab og vor totale loyalitet.

Sabbatten og frelse

Der er en anden måde hvor sabbatten giver vore trætte hjerter mod. Den viser at vi kan hvile i Kristus for vor frelse. Sabbatten er et symbol på hans hvile, ikke vore gerninger. Det er et meningsfyldt symbol på retfærdiggørelse ved tro, ikke legalisme. Det er et basunstød til at stole på ham, ikke på os selv.

Hebræerbrevets skriver bruger sabbatten som en illustration på denne hvile i Kristus. Han erklærer: ”Altså venter der Guds folk en sabbatshvile. For den, der er kommet ind til hans hvile, har også selv fået hvile efter sine gerninger, ligesom Gud efter sine.” (Hebr.4,9.10)

At gå ind til den sande sabbat betyder at vi ikke længere prøver at skabe frelse ved vore egne anstrengelser. Gud har frelst os i Kristus. Da Jesus udgød frivilligt sit eget liv på korset, døde han den død vi fortjener. Han gav sit fuldkomne liv i stedet

for vort syndige liv. Sabbatten er ikke et symbol på legalisme. Det er snarere en evig påmindelse om at vi hviler i ham for vor Frelse.

Tømreren fra Nazaret byggede en særlig bolig til os. Der kan vi finde tilflugt. Der kan vi være sikre. Hans arbejde er færdigt. Det er fuldført. Vi ved at hos Kristus accepteres vi af vor elskelige himmelske Far. Når vi hviler om sabbatten, hviler vi i hans nåde. Vi hviler i hans retfærdighed. Vi hviler i hans frelse.

Sabbatshvilen er et symbol på troserfaringen i Jesus. Det er en grafisk illustration på vor tillid til ham. Vi arbejder hele ugen, men på den syvende dag hviler han. Vi vender os fra vort arbejde til total hvile i Kristus. Et eller andet sted skal vi tilhøre Jesus. Vi behøver ikke at arbejdet stressende på vor egen frelse. Vore liv behøver ikke at blive fyldt med skyld og frygt og bekymring. Sabbatten åbenbarer en fredfuld egenskab. Frelsen kommer kun gennem Jesus. Vi fortjener den ikke. Vi kan ikke gøre os tjent til den. Vi hviler og tager imod ved tro.

Da Jesus udåndede til sidst og råbte, ”Det er fuldført” lukkede han sine øjne og døde. Genløsningsarbejdet var fuldent. Han hvilede om sabbatten, symboliserede, symboliserede et fuldført og fuldendt arbejde.

Ved skabelsesugens afslutning, hvilede Gud. Hans skaberarbejde af denne verden var fuldført. Hver sabbat, når vi hviler på den sidste ugedag, erklærer vi også: ”Gud, jeg hviler i Kristi fuldendte værk på korset. Jeg kommer med tomme hænder. Jeg klynger mig kun til dit kors.”

Der er stadig flere ting som går rundt om billedet. Profeten Ezekiel erklærer: ”Også mine sabbatter gav jeg dem som tegn mellem mig og dem, så de kunne forstå, at jeg, Herren, helliger dem.” (Ez.20,12)

Her er der en anden grund til at Gud gav os sabbatten. Den viser at Herren er den eneste som helliger os. Hvordan det? Nuvel, det er hvad Gud gjorde på den syvende dag.. Det var en ordinær del af tiden, præcis ligesom de andre afslutninger på skabelsesugen, men Gud har sat denne særlige dag til side. Han helligede den. Og gennem sabbatten fortæller Gud os ”At det er hvad jeg ønsker at gøre for dig, også. Jeg ønsker at sætte dig til side som mit særlige barn. Jeg ønsker at udgyde mig selv i dig. Jeg ønsker at helliggøre dig. Jeg ønsker at dele min hellighed med dig.”

Sabbatten minder os om, hvor vi udvikler karakter – i forholdet med vor himmelske Fader og med Jesus Kristus. Sabbatten er et stadigt og levende løfte om Guds evner til at hjælpe os til at vokse gennem alle op- og nedture, tragedier og sejre i vore liv. Vi behøver denne særlige tid sammen med den himmelske Fader. Vi behøver sabbattens kvalitetstid sammen med Gud som helliger os, Gud som hjælper os med at vokse.

Sabbatten har fortsat sin ugentlige cyklus ned fra Skabelsen op til nu. Sabbatten begyndte i Edens Have, og Sabbatten vil blive fejret når denne jord er fornyet efter Kristi andet komme. Profeten Esajas taler om den tid hvor Gud vil gøre ”Nye himle og den nye jord”. Han siger: ”Hver måned på nymånedagen og hver uge på sabbatten skal alle mennesker komme for at tilbede mig, siger Herren.” (Es.66,23)

Sabbattens viser et smukt varigt forhold til Gud. Den strækker sig fra Edens Have i Skabelsen til den gave som Gud vil gøre af denne planet i endens tid. Den strækker sig fra det tabte paradys til det genoprettede paradys. Vi behøver den slags for altid i vore liv. Vi behøver et sted der redder os så vi er i et evigt forhold med den himmelske Fader. Vi behøver et palads i tiden hvor denne forvisning kan synke dybt. Et sted som siger at vor himmelske Fader altid vil være for os. Om sabbatten, kan vi finde en fornemmelsen af tilfreds hvile. Vi kan komme i berøring med vore rødder som hans børn her. Vi kan vokse og modnes der. Ja, vi behøver den slags steder for altid som binder hele vore liv til et evigt forhold med Gud.

Det Bedste skrev om det sidste fra Harvey Penick: Den halvfems år gamle professionelle golfspiller Harvey Penick, har succes til det sidste. *Harvey Penick's Lille Røde Bog*, er solgt i mere end en million eksemplarer. Hans forelægger Simon og Schuster, tror at bogen er en af de størst sælgende sportsbøger nogen sinde. Fortællingen om bogudgivelsen er fascinerende. Harvey Penick skrev den helt sikkert ikke for pengenes skyld.

I 1920'erne købte Penick en rød spiral notesbog og begyndte at notere sine personlige observationer om golf. Han viste aldrig bogen til andre end sin søn på næsten halvfjerds år. I 1991 delte han den med en lokal skriver og spurgte om manden om han mente den var værd at udgive. Skriveren blev opløftet. Han kontaktede straks forlagsgiganten Simon og Schuster. Den næste aften blev forlæggerne enige om et lån på £50,000. Den jublende skriver lod nyhederne gå til Penicks hustru.

Da skriveren så Penick senere om aftenen, så den gamle mand bekymret ud. Noget havde besværet ham alvorligt. Til sidst blev han afklaret. Med alle hans regninger på medicin, var der ingen måde han kunne lægge ud til Simon og Schuster, at mange penge kunne udgive bogen. Skriveren måtte forklare Penick ville være ham der modtog pengene.

Et lån på £50,000 var hans og han vedkendte det ikke. Med sabbatten, har Gud givet os et "lån" på evigheden. Hver sabbat berører Himlen Jorden. Som den jødiske forfatter Abraham Herschel så slående siger det: "Sabbatten er et palads i tiden." Sabbatten kalder os fra tidens ting over til evighedens ting.

Den kalder os til at gå ind til sin himmelske hvile. Den kalder os til at erfare en forsmag på himlen i dag. Den kalder os til et forhold med vor Skaber som vil fortsætte ud i evigheden. Sabbatten er i virkeligheden et skridt mod evigheden. Der kommer meget mere, men med Sabbatten får vi det første bidrag.

Er det muligt millioner af folk forspilder et af livets største velsignelser med deres travlhed?

Kunne det være at vi i vore heftige stræben efter ting, mister det vigtigste – et tydeligt forhold med Gud og dem tæt op ad os?

Fornemmer du at Gud kalder dig til en dybere og mere fortrolig erfaring med ham, end du nogen sinde kunne forestille dig? Hans sabbatsfred drager dig. Glæden ved sabbatstilbedelse kalder dig. Glæden ved sabbatsfællesskab, indbyder dig. Jesus selv giver dig en personlig indbydelse til at tilbede ham næste sabbat.

Kom. . . "Kom til mig, alle I som er trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile." (Matt 11,28)

Hvorfor ikke åbne dit hjerte for ham lige nu? Hvorfor ikke bede ham indstændigt om at mætte sjælens inderste sult? Hvorfor ikke spørge ham lige nu om at give dig en forsmag på evigheden denne sabbat? Hvorfor ikke spørge ham lige nu om at åbne dine øjne for at se nye skønheder i et fornyet sabbatsfællesskab med ham?

6 Bibelske svar på dine spørgsmål

John var en engageret kristen. Han og hans hustru var trofaste troende. De ønskede at gøre Guds vilje. Idet de tog overværet en serie møder, som jeg førte om bibelprofetien, blev de udfordret med nye sandheder de aldrig havde hørt før. Spørgsmålene viste sig meget dunkelt for dem. Den bibelske sabbat voldte dem særligt problemer. De var overbeviste om at det var sandhed fra bibelen, men deres præst stillede nogle alvorlige spørgsmål for dem at tænke over. De begyndte at tvivle. De virkede forvirrede og behøvede at få besvaret deres spørgsmål. Deres tvivl forsvandt og de opdagede sabbatsoverholdelsens sande glæde og velsignelse.

Du har muligvis også nogle spørgsmål omkring den bibelske sabbat. Der kan være nogle passager i Bibelen som er vanskelige for dig at forstå. Bibelen giver klare svar på alle vore

spørgsmål. Faktisk indbyder Vor Herre os over hele Bibelen til at stille spørgsmål og han giver solide svar i sit Ord.

Jesus erklærede: "Hellige dem i sandheden; dit ord er sandhed." (Joh. 17,17) Peter tilføjer: "Men I skal hellige Herren Kristus i jeres hjerte og altid være rede til forsvar over for enhver, der kræver jer til regnskab for det håb, I har, men I skal hellige Herren Kristus i jeres hjerte og altid være rede til forsvar over for enhver, der kræver jer til regnskab for det håb, I har. (1 Peter. 3,15.16)

Apostlen Paulus råder Timotius til at "gå lige på med sandhedens ord". (2. Tim 2,15). Den gammeltestamentlige profet Esajas spørger: "Hvem vil han lære kundskab, . . . ? For det er forskrift på forskrift, . . . linje på linje." (Esajas 28,9.10) Med andre ord, vær sikker på at se spændvidden i bibelens lære på et specielt emne. Opbyg ikke din forståelse på en uklar tekst. Hvis du virkelig ønsker at forstå hvad Bibelen siger om et særligt emne, så studer emnet fra Første Mosebog til åbenbaringen. Lad Helligånden tale til dit sind igennem Skrifterens lære.

Spørg dig selv, om det bevis nok om dette emne? Hvad lærer de fleste af skriftstederne? Lad aldrig noget, som ikke er så klart for dig, overskygge det som er klart. Hvis der er en tekst du ikke forstår, så lad de klare passager i Bibelen forklare det. Ignorer ikke tekster og passager i Bibelen som er helt tydelige at fastholde noget der ikke er så klart, blot for at forsvare en lære, du tidligere har lært.

Her er fire principper til at opdage sandheden med.

1 Tilgå Bibelen med åbent sind, villig til at gøre hvad Kristus end beder dig om. (Joh 7,17.)

2 Bed Gud om at sende sin Helligånd for dit sind, for at åbenbare sandheden. (Matt. 7,7; Joh 16,13)

3 Sammenlign alle relevante skriftsteder inden for et givet emne. (1. kor. 2,13)

4 Handle på den sandhed Gud åbenbarer og han vil åbenbare mere sandhed. Vent ikke med at kende hele sandheden, for at handle på den sandhed du kender. (Joh. 12,35)

Når vi tilgår os hans Ord med oprigtige hjerter, vil han åbenbare sin sandhed. Han vil oplyse vore sind. Han vil indprente os med sin Helligånd.

Du kan have mange spørgsmål, men Gud har svarerne. Idet du læser gennem nogle af de mest almindeligt stillede spørgsmål herunder og de bibelske svar, som jeg har tilvejebragt, så bed Gud at Han vil give dig visdom og forståelse.

Du er ikke alene om at søge sandheden. Titusinde af andre har stillet de samme spørgsmål og fundet solide svar i Guds ord, og læst videre.

De mest almindelige spørgsmål om Guds lov.

Kom Jesus ikke for at afskaffe de Ti bud og oprette et nyt kærlighedsbud? Hvad med Maahæus 22:37-40: "Elsk Herren din Gud af hele dit hjerte og din næste som dig selv?" Er kærlighed til Gud og vor næste ikke alt hvad Jesus forlanger? Dette er de nye bud.

Det vil overraske dig når du opdager at Jesus sammentrænger den lov der blev givet i det gamle testamente. Femte Mosebog 6,5 erklærer: "Elsk Herren din Gud af hele dit hjerte." Tredje mose 19,18 tilføjer: "Elsk din næste som dig selv." Det gamle testaments Gud er en evig kærlig Gud (Jeremias 31,3). I Matthæus 22,40, erklærede Jesus: "På disse to bud [kærlighed til Gud og til vore medmennesker] hænger hele loven og profeterne." De første fire bud åbenbarer hvordan mennesker viser deres kærlighed til Gud i praksis. De sidste seks bud viser hvordan de viser deres kærlighed for deres medmennesker. Jesus kom ikke for at ødelægge loven men for at opfylde den (Matthæus 5,17) Han åbenbarede hvordan loven skal holdes i kærlighed. Han kom for at forstørre lovens betydning (Esajas 42,21). Jesus åbenbarer hvordan kærlighed er lovens opfyldelse

(Romerne 13,10). Han tilføjer: ”Elsker I mig, så hold mine bud”. (Joh. 14,15)

Lærer Paulus at kristne der er frelst ved tro, ikke skal holde loven?

Paulus lærer at Kristne ikke frelses ved tro, men ved nåde gennem tro. Tro er den hånd der tager den frelse, som Jesus gav frit. Tro fører ikke til u lydighed men til lydighed. Paulus siger det ikke med usikre ord: ”Sætter vi så loven ud af kraft ved troen? Aldeles ikke!” (Rom 3,31) Romerne 6,1.2 tilføjer: ”Skal vi blive i synden, for at nåden kan blive så meget større? Aldeles ikke!”

Er det rigtigt at det Gammel Testamente folk blev frelst ved at holde loven, medens frelse i det nye testamente er ved nåde?

I både det gamle og nye testamente, er frelse ved nåde gennem tro. Gud har ikke to frelsesmetoder. Titus 2,11 fastslår: ”Thi Guds nåde blev åbenbaret til frelse for alle mennesker.” (kursivering tilføjet). I det gamle testamente, blev mænd og kvinder frelst ved Krsitus som skulle komme. Hvert lam der blev ofret pegede frem til den kommende Messias (1. Mos. 3,21; 22,9-13). I det nye testamente, blev mænd og kvinder frelst ved Krsitus som var kommet. I det ene tilfælde så tro tilbage til korset. Jesus er det eneste middel til frelse (Apg. 4,12).

Eftersom vi er under den nye pagt, er det så virkelig nødvendig at holde Guds lov?

Den nye pagt er faktisk ældre end den gamle pagt. Gud gav den selv i Edens have, da han lovede at Missias ville komme for at bryde Satans dødelige greb over menneskeslægten. Den nye pagt indeholder genløsningsløftet fra synd gennem Jesus Kristus. Han frelser os! Han skriver lovens løfter i vore hjerter. Kærlighed bliver motivationen for lydighed. Der er en ny kraft i livet (Hebr. 8,10; Ezekiel 36,26; Salme 40,8) Under den gamle pagt, lovede Israel at adlyde Guds bud i deres egen styrke. De erklærede: ”Vi vil gøre alt hvad Herren har sagt.” (2. Mos. 19,8; 24,3.7.) Alle forsøg på ydre tilpasning til Guds lov fører til skuffende nederlag. Den lov som vi ikke kan holde i vor egen styrke forsømmer os (Romerne 3,23; 6,23). Nder den nye pagt tilhører vi en ny mester – Jesus Kristus. Vi har et nyt hjerte og nyt ståsted over for Gud (Joh.1,12; 2.Korinter 5,17; Romerne 8,1).

Eftersom Paulus siger, ”Lad ingen dømme dig om den bibelske sabbat” (se Kol 2,16.17), er sabbatshelligholdelse så ikke unødigt?

Dette skriftsted, Kol 2,16.17 er et af de mest misforståede skriftsteder i Bibelen. Et fortolkningsprincip for Bibelen er at du ikke lader det som er uklart, afholde dig fra at gøre det som du forstår. Bibelens lære om sabbaten er tydelig. Det blev givet ved Skabelsen (1. Mos 2,1-3). Jesu overholdt den (Lukas 4,16). Paulus overholdt den (Apg. 13,42-44) og den vil overholdes i Himlen (Esajas 66,22.23). Bibelen nævner do slags sabbater. Den syvendeds sabbat og de årlige sabbater. Den syvende dags sabbat, der blev indført ved Skabelsen og en del af tilbudsloven, er en ugentlig på mindelse om den elskende og almægtige Skaber. De årlige sabbater har en særlig forbindelse med Israels historie. Kolossenserne 2,16.17 siger specielt: ”Lad derfor ikke nogen dømme jer på grund af . . . eller sabbatter. Det er kun en skygge af det, som skal komme.” Hebr 10,1 forbinder skyggernes lov med dyrefre. Ezekiel 45,17 bruger præcis de samme udtryk i den samme orden som Kolossenerne 2,16.17 og forbinder det altsammen med ceremonielle systemer af fester og ofre (kødofre, drikofre, fester, nymåner og sabbater) der forsoner Israels hus. 3. Mos. 23,5-32. diskuterer de ceremonielle sabbater: Påske, vers 5; usyrede brød, vers 6; svingningsneget, vers 10; førstefrugterne, vers 17; basunerne, vers 24;

løvhytterne, vers 34; og Forsoningsdagen, vers 27-32; kaldes særligt for sabbater. Disse årlige sabbater blev forbundet nøje med begivenheder der bebudede Kristi død og hans genkomst. De blev udfærdiget af Gud til at være skygger der peger hen til den kommende Messias. 3. Mos. 23,37 bruger sproget i kolossenserne 2,16.17 til at beskrive disse ceremonielle sabbater. 3. Mos 23,38 skiller de ceremonielle sabbater fra syvendeds sabbaterne ved at bruge udtrykket ”Dertil kommer Herrens sabbater”. Siden Kristus kom, er ceremonilovens skyggesabbater gået i opfyldelse i ham. Den syvende dags sabbat fortsætter med at føre os tilbage til Gud skaber, som har dannet os. Guds folk vil holde den som et skilletegn for deres forhold til ham (Åbenbaringen 14,12; Ezekiel 20,12.20).

Hvad med romerne 14,5? ”Én regner den ene dag for vigtigere end andre dage, en anden regner alle dage for lige vigtige. Enhver skal stå fast ved sin overbevisning.” Hvilken forskel gør dagen da så?

Nogle gange er det en hjælp at se nøje efter hvad en bibeltekst ikke siger såvel som hvad den siger. Versene 5 og 6 siger intet om hverken tilbedelse eller sabbat. De taler blot om en dag. Siges det at denne særlige dag er sabbaten, er det en uberettiget formastelse. Romerne 14,1 sætter tonen for hele denne tekst, der indikerer at diskussionen drejer sig om ”diskutable sager”. Er syvendeds sabbaten, som er sat til side af Gud ved Skabelsen (1. Mos. 2,1-3) og sat i hjertet af moralloven (2. Mos. 20-8-11), er den et tvivlsomt spørgsmål? Bestemt ikke! Nøglen til vort skriftsted findes i vers 6 hvor der står: ”Den, der lægger vægt på, hvad det er for en dag, gør det for Herren. Den, der spiser, gør det for Herren; han siger jo Gud tak. Og den, der ikke spiser, gør det for Herren og siger også Gud tak.” Sagen drejer sig om festdage, ikke sabbatsdage. Nogle jødiske kristne troede at der var særlige værdier ved at feste på bestemte dage. De dømte andre ved deres egne standarder. Farisæerne fæstede mindst to gange om ugen og pralede af det (Lukas 18,12). I Romerne 14 påpeger Paulus at feste eller ikke at feste på en bestemt dag, er op til den enkeltes samvittighed, ikke et spørgsmål om Guds bud.

Mødtes disciplene ikke på den første ugedag? (Se Apg. 20,7)

Grunden til at dette møde nævnes i fortællingen er fordi Paulus rejste den næste dag og udvirkede et mægtigt mirakel, da Eutykos blev oprejst fra døde. Det er klart at mødet er et aftensmøde. Det var den mørke del af den første ugedag (Apg. 20,7). På bibelsk tid, gik dagens mørke tid forud for den lyse del (1 Mos. 1,5). Sabbaten blev overholdt fra Fredag aften til solnedgang lørdag aften ved solnedgang. (3 Mos 23,32; Markus 1,32) Hvis dette møde var i den mørke del af den første dag i ugen, er det faktisk et lørdag aften møde. Paulus mødtes med de troende hele sabbaten. Han vil rejse den næste dag, søndag, så mødet fortsætter sent ud til lørdag aften. Den næste dag, søndag, rejser Paulus til fods til Asies, og sejler så til Mitylene. Den Nye Engelske Bibels tekst af Apg 20,7 bekræfter også dette som et lørdag aften møde, med Paulus der rejser om søndagen. Hvis Paulus betragtede søndagen som hellig, for opstandelsestimen, hvorfor skulle han så tilbringe hele dagen med at rejse og ikke tilbede?! Skriften indikerer at Paulus var en Sabbatsholder. (Se Apg. 13,42-44; 17,2; 16,12, 13; 18,4.)

Kan vi virkelig sige hvilken dag den syvende dag er?

Der er mindst fire måder hvor vi kan sige stå inde for at lørdagen er den syvende dag.

1. Bibelen: åbenbarer klart at Jesus blev korsfæstet på beredelsesdagen (Lukas 23,54). Han nærmeste efterfølgere hvilede som befalet på sabbatsdagen (Lukas 23,56; Mark 16,1). De fleste kristne erkender at Jesus døde om fredagen, beredelsesdagen; han hvilede den næste dag og stod op den

første dag, søndag. Sabbaten er dagen mellem fredag og søndag eller den syvendende – lørdag.

2. Sprog: På over 140 sprog i verden, er ordet den syvende dag, som kaldes lørdag, er ordet sabbat. Sproget bevidner sabbatens overholdelse i hundredvis år.

3. Astronomi: Verdens ledende astronomer bevidner at den ugentlige cyklus aldrig er blevet ændret. Centre som Flådeobservationen i USA og Greenwich-observatoriet bekræfter at der er en konstant ugentlig cyklus.

4. Historie: Det jødiske folk har ført præcis regnskab med sabbaten i hundredvis år. For i over 4000 år har de bevaret den sande sabbat om lørdagen.

Jeg holder søndag på opstandelsedagen. Hvad forkert er der i det? Stod Jesus ikke op fra de døde om søndagen?

Ja, Jesus stod visselig op om søndagen. Men han har aldrig befalet os at dyrke opstandelstidspunktet. Ligeså symboliserer nadveren hans død (1 Korinter 11,24,26), dåben symboliserer hans opstandelse (Romerne 6,1-6). Symbolet på Jesu opstandelse er ikke at dyrke den dag solen blev optaget i kristendommen, fra den hedenske soldyrkelse i Rom, men en smuk dåbsceremoni som symbol på et nyt liv forvandlet Helligåndens forunderlige virkende kraft. Ved neddykkelsen i dåben, dør den gamle person symbolsk og begravet, medens et nyt liv opstår med Kristus.

Er en dag ud af syv godt nok? Hvorfor lægge så meget vægt på sabbaten?

Det drejer sig mere end blot om dage. Det drejer sig om hvem er herre. Ved et mesterligt slag, har Satan arbejdet gennem falske religioner for at ændre Guds lov (Daniel 7,25) Han har gjort et brud med Guds sandhedsmur. Gud kalder os til at genoprette bruddet med at genoprette bruddet, ved at holde hans Sabbat. (Esajas 58,12,13) Vi burde adlyde Gud mere end mennesker (Apg. 5,29) At tilbede på den syvende dag er at acceptere din Skaber Herrens myndighed, som påbød at dagen skulle holdes. (2 Mos. 20,8-11) Accepterer man en forfalsket dag bevidst, er at acceptere en institution der udelukkende er iværksat og oprettet af mennesker i frafald. Det virkelige spørgsmål er da, hvis tjenere vi tilhører – Guds eller menneskers? (Rom 6,16) Alle fejringer dagen før eller dagen efter min fødselsdag, gør ikke disse tage til min fødselsdag. Verdens fødselsdag er den bibelske sabbat, den syvende dag. Den er et mindesmærke for vor elskelige skaber. Ingen andre dag kan gøre det.

Var Peter den første pave? Hvad mente Jesus da han sagde til Peter: "På denne klippe vil jeg bygge min kirke" (Mattæus 16,13-19)

Cæsarea Filippi var centrum for græsk filosofi, romersk logik og jødisk traditionel religion. Jesus sætter sig op imod kulissen for verdens største religiøse og filosofiske systemer, og spørger: "Hvem siger mennesker jeg er?" Efter de har svaret "Johannes Døber, Elias, Jeremias," spurgte han "Hvem siger I at jeg er? Jesus længtes efter at uddybe deres tro. Han ønskede at få en messiansk bekendelse ud. Peter svarede straks: "Du er Kristus, den levende Guds Søn." Denne tanke kunne kun indgydes af Helligånden. Jesus erklærede Peters tro ved at sige: "Du er Peter (en bevægelig sten), og på den klippe (dette urokkelige fundament – at jeg er Kristus) vil jeg bygge min kirke, og dødsrigets porte skal ikke få magt over den." Kirken bygges på Jesus Kristus. Han er den hjørneste bygmestrene vragede (1 Peter 2,4-8). Peter forstod klart at klippen var Jesus. Paulus afklarer spørgsmålet i 1 Kor 10,4 ved at proklamere: "At klippen var Kristus." David erklærer: "Kun hos Gud finder min sjæl ro, fra ham kommer min frelse. Kun han er min klippe og min frelse, min borg, så jeg ikke vakler." (Sal.62,2,3) Der er

intet andet fundament (1 Korinter 3,11) end Jesus. Helvedets porte vil aldrig sejre over hans Kirke. Peter gjorde indvendinger imod at Jesus tog til Jerusalem. Den modige discipel misforstod Jesu mission. Jesus sagde: »Vig bag mig, Satan! « (betyder at Satan påvirker ham) Nej kirken skulle ikke bygges på Peters svaghed, men på Jesu styrke. Peter opdagede selv denne forunderlige sandhed. Jesus blev til hans styrkes kilde, center for hans liv og det fundament han stod på.

Hvad er "Nøglerne til himmeriget" som Jesus gav Peter og til resten af disciplene (Mattæus 16,19)?

Nøgler åbner og lukker døre. Jesus sagde "Jeg er døren." (Joh. 10,9) "Ingen kommer til Faderen uden ved mig." (Joh 14,6) Der er ingen andre navne i himlen, som mennesker kan frelses ved. (Apg. 4,12) Alle skrifterne bevidner om Jesus (Joh. 5,39) Farisæerne og de skriftlærte tog "kundskabsnøglen" bort, om Messias (Luk 11,52) De lukkede himlen. "Nøglerne" Jesus gav til Peter var hans egne ord, hans lære, om hvordan mænd og kvinder kan få tilgivelse for synd, fritaget for domfældelse og fred gennem hans blodsudgydelse og død på Golgatas kors. En kundskab om Jesus, den lovede Messias åbner Himlene (Esajas 22,22).

7 Holde helt sabbat

Jonatan var bekymret. Han sidste eksamen blev fastsat til sabbaten. Skulle der tages eksamen vil det være imod hans samvittighed. Han fik aftale med sin professor, forklarede han situation og bad om en mulighed for at tage eksamen på en anden dato. Hans professor afviste uden omsvøb. Han forklarede at der ikke var undtagelser. Jonatan havde kun to muligheder, enten tage eksamen og gå over til klassen, eller miste det og gå.

Jonathan ønskede bestemt ikke at spille hele semesteret. Han synes ikke om at gå hele kurset om. Han bad alvorligt om Gud ville åbne døren for ham og tage eksamen en anden dag end sabbaten.

Da eksamensdagen kom, gik Jonathan stille og roligt til kirken sabbats morgen, troede på at Gud ville ære hans tillid. Der er stunder hvor Gud kalder kraftfuldt og mirakuløst, for at demonstrere Sin storhed. Efter eksamen, da professoren gik hjem fra klassen med de studerendes eksamenspapirer sikkert i hans dokumentmappe, blev han berøvet. De eneste som blev taget fra ham var hans dokumentmappe. Professoren blev ikke skadet, men hans dokumentmappe med alle eksamenspapirerne var væk for altid.

Eftersom gradueringen for kun nogle få dage siden, gav skolens leder en overraskende bekendtgørelse. Hver studerende i klassen vil få tildelt et eksamensbevis ved eksamen. Deres totale resultat for klassen vil være deres prøvegennemsnit frem til eksamenstidspunktet. Jonatan blev overvældet af taknemmelighed til Gud, som har hørt hans bøn og ærede hans tro.

Gud velsigner trofasthed

Guds løfte til sine trofaste efterfølgere på bibelsk tid, er præcis som det er i dag. Vor Herre erklærer: "Kun dem, der ærer mig, vil jeg ære, men de, der ringeagter mig, skal blive til skamme." (1.Sam.2,30) Skriftens ord genlyder ned gennem århundrederne. De taler til os med ligeså megen kraft i dag. De er ikke mindre sande end da de blev skrevet for tusindvis år siden. "Alle disse velsignelser skal komme over dig og nå dig, hvis du adlyder Herren din Gud." (5.Mos.28,2) Gud lover sine rigeste velsignelser til dem der adlyder ham. Det gælder særligt for dem som er betroet at holde den syvende dags sabbat hver uge. Ved skabelsen "velsignede Gud den syvende dag" (1.Mos. 2,3) Hvad Gud end velsigner er velsignet for altid (1 Krøn 17,27).

Eftersom Guds evige velsignelse er den syvende dags sabbat, velsignes vi rigt, idet vi overholder den (Esajas 56,2).

Dette fører os til nogle særlige spørgsmål. Hvordan holder vi Sabbaten? Er der nogle aktiviteter som er uforenelig med sabbaten? Er der nogle ting som vil ødelægge vor sabbatsvelsignelse? Hvad er Guds formål med sabbaten?

Gud giver os ikke en "du skal" og "du skal ikke"-liste af aktiviteter om sabbaten. Han definerer ikke hvert minut i detaljer for at holde sabbat. Han giver os principperne for ordentlig sabbatoverholdelse. Disse principper leder os. De danner vore erfaringer med sabbaten. Idet vi søger Gud i bøn, betror vor vilje til ham, vil Helligånden lede os til rige erfaringer med sabbatoverholdelse. Vi vil fornemme hans tilstedeværelse og hans kærlighed hver sabbat.

Lad os undersøge tre bibelske principper som vil lede os til vor sabbatoverholdelse.

Princip 1. Sabbaten er en der er dedikeret til at tilbede vor Skaber.

Kærnen i sabbatoverholdelse er tilbedelse. Om sabbaten proklamerer vi glædeligt, sammen med himlens hær: "Værdig er du, vor Herre og Gud, til at få pris og ære og magt; for du har skabt alle ting, af din vilje blev de til og blev skabt." (Åb.4,11) Vi blev skabt af en elskende Gud. Hver sabbat takker vi ham for livets gave, ved at tilbede ham som Skaber. Ifølge 3. Mos. 23,3: "Seks dage må der udføres arbejde, men på den syvende dag skal der være fuldstændig hvile med hellig festforsamling." Sabbaten er en hellig samling for Guds folk til tilbedelse og pris.

I hundredvis år har Guds udvalgte folk, jøderne, tilbedt ham hver sabbat. I det nye testamente giver Jesus os et tydeligt eksempel på sabbathelligholdelse. Evangelieskriveren Lukas beskriver Jesu praksis med dette: "Han kom også til Nazaret, hvor han var vokset op. På sabbatten gik han efter sædvane ind i synagogen, og han rejste sig for at læse op." (Luk.4,16) For Jesus var sabbaten en dag i fællesskab med Gud til tilbedelse. Da Guds folk samles for at synge pris til hans navn, studere hans Ord, søge ham i bøn og fællesskab med andre, blev de rigtigt velsignet. Jesu forlod sine redskaber i Josefs tømmerværksted i Nazareth hver sabbat, for at være med i tilbedelsen i synagogen. Sabbatstilbedelsen var vigtig for Jesus. Hans "sædvane" eller "praksis" var at prise sin himmelske Fader, tage hans Ord til sig og fællesskab med hans folk hver sabbat.

Sabbatstilbedelse var åndeligt livgivende for Jesus, og det vil opildne os ligeså godt åndeligt.

De nytestamentlige kristne mødtes hver sabbat for at forny deres åndelige styrke. Om sabbaten mødtes de for at opmuntre hinanden. De fulgte apostlens Paulus råd til hebræerne da han sagde: "Lad os give agt på hinanden, så vi tilskynder til kærlighed og gode gerninger, og lad os ikke svigte vor egen forsamling, som nogle har for skik, men formane hinanden så meget mere, som I ser, at dagen nærmer sig." (Hebr.10,24-25) Gud indbyder os hver sabbat til at tilbede ham dybt og fuldt ud.

Sabbaten er en bid af himlen. På Himlens plan, lader Guds os erfare evigheden hver uge, idet vi går ind til sabbatstilbedelsens glæde. Om sabbaten prioriterer vi tilbedelsen, ikke arbejdet. Sabbaten fritager os fra vort daglige slids bånd. Om sabbaten er vi fri for at tjene til levebrødet, og viser livet når det er bedst.

Det fjerde bud er for tydeligt til at misforstås. Gud vidste at hvis han blot gav os gode råd, vil mange af os ignorere det, så han gav os en befaling: "Husk sabbatsdagen og hold den hellig. I seks dage må du arbejde og gøre alt, hvad du skal; men den syvende dag er sabbat for Herren din Gud. Da må du ikke gøre noget som helst arbejde." (2.Mos.20,8-10a) Gud siger "Husk" eller "kom i hu", men det har det meste af verden glemt. Sabbaten er det bud der er næsten glemt. Vi kan kun helligholde det Gud har gjort helligt. Ingen anden dag kan gå i stedet for sabbaten, fordi sabbaten er den eneste dag Gud har gjort hellig. Vi holder den hellig ved at give ham vor dybeste loyalitet ved

sabbatstilbedelse. Prioriteres arbejdet, frem for tilbedelse, besmittes den dag Gud har gjort hellig, og Gud vanæres.

Jesus sagde: "I skal lære sandheden at kende, og sandheden skal gøre jer frie." (Joh.8,32) Sandheden om sabbats tilbedelse fritager os fra den fortsatte uges uophørlige byrde. Hver sabbat mindes vi om en almægtig Gud og elskelig skaber at vort virkelige værd ikke er efter hvor meget vi udretter. Vi kaldes ud fra arbejdet, til at tilbede.

Millioner af folk finder deres identitet ved hvad de gør. Deres arbejde definerer dem. Sabbaten indbyder os til at finde vor sande værdi, ikke med hvad vi gør, men med hvem vi er.

Sabbaten er en ugentlige påmindelse, der peger os til at lære vor evige værdi i Guds øjne.

Den franske revolution

Under den gudløse franske revolution, hvor den såkaldte oplysningstid begyndte, antog franskmændene det som de kalder for den "Franske republikanske kalender" eller "Fransk revolutionskalender". Denne kalender brugte franskmændene i tolv år fra 1793 til 1805. Den udryddede syvdagsugens cyklus, afskaffede tilbedelse og dannede en ti-dages uge. Alt arbejde blev udført på ni dage, og den tiende var en hvile- og fornøjelsesdag.

Napoleon afskaffede denne franske revolutionskalender med sin ti-dages-uge og befalede at Frankrig skulle vende tilbage til syvdagesugens cyklus. Franske medarbejdere klarede sig slet ikke godt under denne nye kalender med nidadesarbejds cyklus og en dags hvile. Der er en naturlig rytme i den ugentlige cyklus, som fører os til at tilbede vor Skaber. Ignorerer Edens haves ugentlige cyklus fra Skabelsen, blot gør os sårbar over for fysisk, mental og følelsesmæssige nedbrud. Guds skabte os til sig selv. Vi blev gjort som tilbedende væsener. Et tilsagn om at holde sabbaten hellig gør en enorm forskel i vore liv.

Idet jeg har rejst i mere en halvfjerds lande, delt Jesus og hans nådes Evangelium, har jeg set tusindvis tage standpunkt og følge ham og holde hans Sabbat hellig. Nogle af disse folk har gennemgået en virkelig prøve for at holde sabbat. Mange er blevet truet med at miste deres job. Deres arbejdsgivere har fortalt dem lige ud at hvis de ikke viste sig på arbejdet om sabbaten ville de blive fyret. Tid efter anden har jeg set at Gud har gjort mirakler.

Sabbatsholderes erfaringer

Sandra var postarbejder. Selvom hun havde anciennitet truede hendes formand hende med at miste hendes job hvis hun ikke arbejdede om sabbaten. Vi gik i alvorlig bøn for Sandra. Vi påberåbte os Kristi løfte i Mattæus 6,33.34a: "Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift. Så vær da ikke bekymrede for dagen i morgen." Mirakuløst nok, så stillede Sandras formand sin første beslutning i forbehold. Hun beholdt sit job og fik fri om sabbaten.

Roger lukkede sin detailvareforretning om sabbaten. Eftersom han fik henved 30% af sin omsætning på den dag, mente hans venner at han var skør. De ment virkelig at han havde mistet besindelsen. Han satte et tegn i butiksvinduet, hvor der står: "Lukket for den bibelske sabbat". De første få uger var hårde. Salget gik ned men overraskende klatrede de gradvist op. Roger krævede Guds løfte: "Min Gud vil fuldt ud give jer alt, hvad I har brug for, af sin rigdom på herlighed i Kristus Jesus." (Fil.4,19) Han fandt at Gud er trofast. Spørgsmålet om sabbatsarbejdet er en tillidssag. Stoler vi nok på at lægge vore liv helt i hans hænder? Tror vi at han vil sørge for os, hvis vi er trofaste mod ham?

Beslutningen om at ikke arbejde om sabbaten længere er enorm vanskelig for mange folk. Vi har vore prioriteter, husleje, udgifter til bil, kreditkort-regninger, og en række andre udgifter

som behøver at blive betalt. Gud får skaffer ikke altid et bedre og bedre betalt job, men når vi ønsker at være trofaste mod ham, imødekommer han altid vore behov. Han velsigner altid vore liv. Han fylder os altid med en indre ro, når vi gør hvad der rigtigt. Hans trones ære ligger bag de løfter han har givet. Eftersom det er umuligt for Gud at lyve (Hebr 6,18), kan vi absolut være sikre på at han vil tage ansvar for at give os livets fornødenheder, hvis vi er trofaste mod ham.

Sabbatstilbedelse er væsentligt for åndeligt liv. Hvis vi skal vokse i Kristus, er den ugentlige Sabbat livsnødvendig.

Princip 2. Sabbaten er en dag der udelukkende er stat til side for fysisk, mental og åndelig fornyelse.

Israelitterne var på vej væk fra Gud da de besudlede Sabbaten. På profeten Nehemias' tid, fortrængte hverdagslivets almindelige aktiviteter sabbatens hellighed. Israelitterne blev påvirket af deres hedenske naboer. Nehemias beskriver dette på denne måde: ”På den tid så jeg i Juda nogle folk, der på sabbatten trådte vinpersen og samlede korn og læssede det på æsler. Folk bragte også vin, druer, figner, ja, alle slags varer til Jerusalem på sabbatsdagen. Men jeg advarede dem mod at sælge deres fødevarer.” (Neh.13,15)

Nehemias var bekymret. Guds sabbat var blevet en almindelig, ordinær dag. Vor Skabers dag blev sat til side for åndelig, fysisk og mental fornyelse blev en dag med udmattende slid. Fridagen fra at køb og sælge i trældom, arbejde og tjene forringedes til en almindelig forretningsdag. Nehemias kunne være tavs med dette. Hans ord genlød som torden ud over Jerusalems gader. ”Så gik jeg i rette med Judas fornemme og sagde til dem: ”Hvad er det for en skændig handling, I begår! I vanhelliger jo sabbatsdagen!” (Neh.13,17) Principperne er tydelige. Når vi bliver så optaget af det jordiske så vi glemmer det evige, så besmitter vi Sabbaten. Esajas bog føjer til denne indsigt: ”Hvis du tager dig i vare på sabbatten og ikke driver handel på min hellige dag, hvis du kalder sabbatten frydefuld og Herrens hellige dag ærværdig, hvis du ærer den ved ikke at gøre, som du plejer, drive handel og træffe aftaler, så skal du glæde dig over lykken hos Herren. Jeg vil føre dig frem over landets høje. . .” (Es.58,13.14) Med andre ord, vi velsignes i overmåde.

Et personligt vidnesbyrd

Da jeg blev en kristen, spillede jeg basketball på en højskoles sportshold i Norwich, Connecticut. Vor gruppe kvalificerede os til New England mesterskaberne. Dette var meget spændende for en gruppe teenage drenge fra en lille by. Turneringen forløb fra torsdag til søndag i Springfield, Massachusetts, hvilket betød basketballspil hele Sabbaten, og naturligvis, miste tilbedelsen. Jeg var lige begyndt at forstå betydningen af den bibelske Sabbat og gik i kirke på sabbaten. For mig var et brud på sabbaten ulydighed mod Kristus. Sabbaten var et symbol på min alliance med den Gud jeg tjente. Jeg stod over for en stærk beslutning. Beslutningen var enormt vanskelig. Skulle jeg blive hjemme og holde sabbat eller rejse med basketball-holdet og gøre hvad jeg naturligt ønskede at gøre? Jeg begyndte at tænke rationelt. Hvad var der galt i at spille på netop dette tidspunkt? Men dybt inde i mit tankesæt vidste jeg at rejse med basketball turneringen og ignorere sabbaten som Herrens dag, ville være brud på min samvittighed.

Jeg ønskede at gå hårdt til det, men et spørgsmål gentog sig i mit sind. Hvad er vigtigst, basketball eller Jesus? I min pinsel ringede jeg til en gudfrygtig kristen kvinde, som var blevet en slags åndelig mentor for mig. Denne troens kvinde studerede Bibelen flittigt. Da jeg spurgte hende efter hendes råd sagde hun meget enkelt; ”Mark, vær to mod Jesus.” Efter hendes råd og min indre overbevisning, besluttede jeg mig for at ikke tage til turneringen. Det var som jeg lige havde ødelagt mine

muligheder for at rejse, sove på hotel, spise på restauranter og se verden.

Når jeg ser tilbage på denne erfaring må jeg smile. I dag fik jeg mulighed for at rejse omkring i verdens lande, dele Guds nådesevangelium. Jeg fik den ubeskrivelige spænding at se folk komme til Kristus fra Montreal til Moskva, fra Rusland til Rwanda, fra Chile til Kina. Gud har beriget mit liv umådeligt siden jeg gav dette første løfte. Da jeg opgav mine drømme, blev jeg i stand til at følge Guds drømme for mit liv. Vi tror nok at vi gør store ofre for at følge Gud, men han giver os meget mere tilbage. Apostlen Peter sagde til Jesus: ”Se, vi har forladt alt og fulgt dig.” (Mark.10,28) Du kan næsten høre Peter tænke højt: ”Hvad vil du have igen?” Jesus giver Peter et bemærkelsesværdigt svar: ”Sandelig siger jeg jer: Der er ingen, der har forladt hjem eller brødre eller søstre eller mor eller far eller børn eller marker på grund af mig og på grund af evangeliet, som ikke får det hundredobbelte igen i denne verden, både huse og brødre og søstre og mødre og børn og marker, tillige med forfølgelser, og evigt liv i den kommende verden.” (Mark.10,29-30) Jesus siger med andre ord: ”Ja, der vil komme udfordringer hvis du overgiver dit liv til mig, men hvad du end opgiver, vil jeg give dig det ethundrede gange mere i form af velsignelser.” Når vi tager beslutning for at følge Jesus, lover han højtideligt at dække vore behov, og fylde vore liv med glæde, fred, tilgivelse, kraft, tilfredshed, og mål. Jeg kan visselig bevidne at Gud trofast opfylder sit ord.

En af de store velsignelser Gud giver os er sabbatshvilen. Hvordan kan vi værdsætte den fornyede styrke som fysisk, mental og åndelig hvile Jesus giver os, når vi holder hans sabbat. Jeg kan ikke sætte værdi på den velsignelse Guds sabbat giver mig. Tro mig, denne åndelige hviletid er en væsentlig del af mit liv. Den er med til at jeg kan klare mit hektiske program. Den hjælper mig til at styrke mine bånd til min familie. Den leder mig til det tredje store bibelske princip om sabbaten.

Princip 3. Sabbaten er en dag der bygger tættere forhold til vor familie og venner og velsigner dem omkring os i arbejdet.

Lad dine tanker gå flere tusinde år tilbage til Edens haves skønhed og herlighed. På den sjette dag skabte Gud Adam og Eva. Bibelen skriver: ”Gud så alt, hvad han havde skabt, og han så, hvor godt det var.” (Mos.1,31) Der var ingen synd, sygdom, lidelse eller død i glansen af den have. Eftersom Gud er kærlighed og vi er skabt til kærlighed, gav Gud os vore første forældre en kærlighedsgave – sabbaten (1.Joh. 4,8; 1.Mos 2,1-3). Den første hele dag Adam og Eva tilbragte med hinanden var sabbaten. Deres første intime øjeblikke til at være sammen i fællesskab var om sabbaten. Sabbaten er en dag til at styrke forhold. Den giver os tid til at elske vor himmelske Fader og hinanden. Sabbaten er en dag til at lære hinanden at kende bedre. Det er en dag til at styrke vort forhold med Gud og dem vi holder af.

Har du nogen sinde følt ugen så fortravlet at familien trænges ud? Nogle studier antyder at fædre bruger mindre end to timer om ugen på at være alene sammen med deres børn. Sabbaten minder os om at hvad der er virkelig vigtigt i hver uge.

Den jødiske skuespilforfatter Herman Wouk, vil ikke være foruden sabbaten i sit liv. Han beskriver hvordan sabbaten er en fredsø i Broadway-selskabets kaos.

Ved solnedgang fredag aften, forlader han det rodede teaters stres med de rasende nattetimer, blot om nogle timer. Han kommer hjem til sin hustrus varme favn og hans børns smil, han er opkredset af elskelige slægtninge. De levende lys er tændte. Bordet er dækket. Familien spiser og er sammen. Børnene stiller spørgsmål og showbusiness-verden er glemt.

Når Wouk kommer tilbage til teateret Søndag aften efter solnedgang, har ikke så meget ændret sig der, *men han har*

ændret sig. Hans afslappende og gendannende sabbat har draget ham tættere til hans Gud og hans familie.

En kollega sagde til Wouk efter at han kom tilbage til teateret en Søndag aften: Hvem ville ikke ønske at bruge en dag på at få et bedre forhold til dem du elsker?

For Jesus var Sabbaten noget med kærlige forhold. Det var noget med gudstjenesten. Det var præcis derfor Jesus udførte utallige mirakler om Sabbaten. På Sabbaten åbenbarede Jesus Faderens medfølelse for den ledende menneskehed. Da de jødiske religiøse ledere kritiserede Jesus for at gøre helbredeshandlinger om sabbaten, bemærkede han: ”Derfor er det tilladt at gøre noget godt på en sabbat.” (Matt.12,12) Sabbaten er en dag til at gøre godt. Er din næste syg? Giv hende en kop varm velsmagende hjemmelavet suppe. Har du hørt om venner som har mistet modet? Ring til dem på telefonen og sæt dem i humør. Fornemmer du at enken nede på gaden er ensom? Indbyd ham til middag.

Om sabbaten husker vi på vor Skaber. Der er ikke noget bedre sted vi kan gøre dette end ude i naturen. Min hustru og jeg har i årevis tilbragt mange sabbatseftermiddage på at gå tur medens vore børn voksede op. Endog nu, selvom vore børn er blevet voksne og gifte, bruger min hustru og jeg sabbater i naturen. Vi nyder at være sammen i naturens skønheder. Vandre på stierne nær vort hjem, lytte til fuglesang, se en hjort ind i blandt, lugte til de vilde blomster velduftende aroma, afstresse vore trætte kroppe og opløfte vort humør til næste uge.

Sabbaten er ikke hård og ensformig. Den er livgivende. Sabbaten er ikke en byrde. Den er en velsignelse. Sabbaten er meget mere end en pligt, den er en fryd.

Hvis du ikke har erfaret sabbatstilbedelsens muntre glæde, hvorfor så ikke begynde denne uge? Er du ikke gået ind i ”sabbatshvilens” fred, hvorfor så ikke starte nu? Hvis du vil have et tættere forhold med dine elskede og venner, så venter sabbatserfaringen på dig. Sabbaten er ikke blot noget der skal diskuteres; den er en glæde der skal erfares. Hvorfor ikke selv erfare sabbatens velsignelser? Jesus siger med åbne arme: ”Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.”

8 Bedrag

David Copperfield er en af vor tids største illusionister. Han udfører mere end 500 opvisninger hvert år over hele verden. Hans illusioner har blandt andet være at få Frihedsstatuen til at forsvinde, holde sig svævende over Grand Canyon og vandre gennem Kinas Store Mur. Over en toårig periode har han efter forlydende lavet £100 i regionen. Folk vil åbenbart betale en masse penge for at blive bedraget. Men David Copperfield holder ikke et stearinlys mod universets største bedrager. Satan er mesterillusionist. Han er ”en løgner og en løgnens fader” (Joh 8,44). I himlens fuldkomne miljø bedragede han en tredjedel af alle englens (Åbenbaringen 12,9). I Edens have bedrog han Eva, og så Adam. I årtusinder har den onde brugte forlokkende bedrag der leder millioner på vildspor. Hans største bedrag er illusion. Han får tingene til at se sande ud, som ikke er det.

Hans største bedrag er de religiøse. Djævelen tager falskneriet og iklæder det sandhedens forklædning. Han forvirrer menneskenes tanker ved dygtigt udklædte hedenske skikke i religiøse klæder.

I Bibelens sidste bog, Åbenbaringen, afsløres djævelens planer. Den åbenbarer hans forlokkelser.

Dette gælder særligt symbolismen i Åbenbaringens to kvinder – kvinden i hvidt beskrevet i Åbenbaringen 12 og kvinden i skarlagens skildret i Åbenbaringen 17. Her i Åbenbaringen er sandhed og vildfarelse bragt i så skarp modsætning som i disse to kapitler. Med symbolerne af kvinden i hvidt og kvinden i skarlagens, skildrer Johannes billedligt de to religionssystemer –

Sandhed og falskneri. Kvinden i hvidt holder Guds bud (Åbenbaringen 12,17). Kvinden i skarlagens holder et guldbæger i sin hånd. Guldbægeret bedrager mænd og kvinder med hensyn til hvad det indeholder. Bægeret som viser sig så storlået, fyldes med ”vederstyggheder” (Åbenbaringen 17,4) Vederstyggheder er en anden måde at udtrykke oprør eller lovløshed. Medens kvinden i hvidt i Åbenbaringen 12 leder sine efterfølgere til lydighed mod Guds bud, så sender kvinden i skarlagens en sandhedsillusion i falskneriets bæger, der fører til ulydighed.

Det grundlæggende problem er Guds vej eller menneskets vej, og når vi skal se i dette kapitel, er sabbaten direkte i hjertet af denne endetidskamp.

Åbenbaringens bog beskriver menigheden som en ren kvinde. Kristus er hendes ægtemand; menigheden er bruden. Kristus, kirkens hjerte, giver sin brud vejledning og anvisninger. Bibelen skildrer den sande kirke som en ren kvinde – én der er tro mod sin mand, én som ikke har begået åndeligt hor. Den falske kirke repræsenteres i bibelen ved en skøge, eller en ægteskabsbryder, som har forladt sin virkelige elsker, Jesus Kristus, og forenet sig med verden.

Åbenbareren Johannes beskriver en af de mest betydningsfulde øjeblikke i menneskers historie: ”Og et stort tegn viste sig på himlen, en kvinde klædt i solen, med månen under sine fødder og med en krone af tolv stjerner på sit hoved. Hun skulle føde, og hun skreg af smerte i sine fødselsveer.” (Åb.12,1.2)

Ifølge Skriften, skulle dette barn herske over alle folkene. Til sidst blev han ”borttrykket til Gud og hans trone.” (vers 5) Dette er tydeligvis en beskrivelse af Jesus.

Bibelen siger at denne kvinde står på månen. Ligesom månen genspejler solens herlighed, ligeså genspejler den gammeltestamentlige kirke det evangeliums herlighed som blussede op i Jesus. Da det gammeltestamentlige sceneri svandt bort, oprejste den nytestamentlige kirke sig, iklædt med Kristi herlighed, i al sin glans. Kransen af de tolv stjerner over kvindens hoved, betegner at den nytestamentlige kirke vil blive ledt af guddommeligt inspirerede apostle. Dette er et billede på Guds sande kirke, klædt med Kristi retfærdighed og befæstet i Skriften. Den rene og sande kirke, uforfalsket med menneskers traditioner, uberørt af menneskelig lære, baseret på Guds ord. Alligevel ændrer billedet sig dramatisk i det syttende kapitel i Åbenbaringen.

”Og den førte mig i Ånden ud i ørkenen. Dér så jeg en kvinde sidde på et skarlagensrødt dyr, fuldt af bespottelige navne og med syv hoveder og ti horn. Kvinden var klædt i purpur og skarlagens og pyntet med guld og ædelsten og perler; i hånden holdt hun et guldbæger fyldt med afskyeligheder og hendes utugts urenheder.” (Åb.17,3-4)

Denne juvelbesatte kvinde går omkring hendes falske læres vindbæger og verden bliver fortrukket. Hun er en skøge. Hun har forladt sin sande kærlighed Jesus Kristus. I Åbenbaringen kapitel 12 beskriver apostlen Johannes den sande kirke. I Åbenbaringen kapitel 17 beskriver han det falske kirkesystem. Denne fordærvede kvinde er ”skøgernes moder”. Med andre ord, har hun mange døtre eller kirker som er blevet fortrukne af hendes falske læres vin og er også blevet ledt på vildspor.

En beretning om disse to kvinder – den ene klædt i hvidt og den anden i purpur og skarlagens – er den forbavsende saga om den store strid mellem godt og ondt, sandhed og vildfarelse, Guds Ord og menneskers tradition.

Kvinden i hvidt

Bibelen lærer at der er to store religionssystemer. Den ene center sig om Jesus, som er ”vejen, sandheden og livet” (Joh. 14,6). Det baserer sig solidt på Bibelens lære. Som følge deraf skildres Menigheden i Åbenbaringen 12 som en kvinde i hvidt.

Hendes lære er ren; hun er loyal mod sin sande Mester. Hun har ikke gået på kompromis med sandheden. Gud ser efter en Kirke som ikke blander sandhed og vildfarelse. Hun ser efter et folk som lever i harmoni med hans Ords sandhed. Kvinden i hvidt i Åbenbaringen 12 fremstiller Guds sande synlige kirke på Jorden, hans trofaste folk igennem tiderne, som ikke er gået på kompromis med Bibellæren.

Kvinden i skarlagen

Udover kvinden i hvidt, beskriver Bibelen også en kvinde i skarlagen, med et bager vin i sin hånd, der repræsenterer falsk lære. Hun er den store bespottelige moderkirke, og mange kirker har drukket af hendes vin. Bibelen siger at hun rydder på et skarlagensfarvet dyr. I Bibelen, repræsenterer et dyr et politisk system. (Dan 7,17.23)

Denne falske kirke, beskyttet med skarlagens og purpurfarver, er de prostitueredes moder. Hun har forladt sin sande elsker, Jesus, ved at sætte mennesker traditioner og kirkeråds dekretter over Guds Ord. Hun er horkvinden i den forstand at hun har forrådt den bibelske lære. Hun er den store moderkirke, og er sammen med andre kirker, som også har forladt den sande bibelske lære.

Bemærk Åbenbaringen 17,5: ”På panden var der skrevet et navn, EN HEMMELIGHED: DET STORE BABYLON, MODER TIL SKØGERNE OG JORDENS AFSKYELIGHEDER.” For at forstå Åbenbaringen kapitel 17, må vi først forstå dette udtryk: ”en hemmelighed: Det store Babylon”. Dette faldne kirkesystem i Åbenbaringen 17 har en lære og doktrin som ligner meget den hedenske lære i det gammeltestamentlige Babylon. I det gamle testamente var Guds folk – Israel – i stadig konflikt med Babylons modgående styrker. Guds sande kirke var Israels folk. I nytestamentlig tid, bliver den kristne kirke det åndelige Israel. (Gal 3,29) Kvinden i hvidt repræsenterer det sande åndelige Israel, Kristi sande efterfølgere. Hver enkelt i alle nationaliteter som accepterer Jesus og hans lære, bliver hans sande efterfølgere. De bliver hans udvalgte folk, ligesom Israel var det i gammeltestamentlige tider.

I det gamle testamente, oprettede det babylonske rige et forfalsket tilbedelsessystem. På samme måde, repræsenterer det åndelige Babylon et forfalsket tilbedelsessystem. Det åndelige babylon fortsætter det gammeltestamentlige bogstavelige Babylons principper i sin religiøse højtider.

Karakteristika ved det åndelige Babylon

Hvem er denne kvinde i skarlagen? Hvad er det for gammeltestamentlige babylonske principper hun efterligner? Åbenbaringen 17,2 beskriver at hun begår utugt med jordens konger. ”Hende drev jordens konger utugt med, og i hendes utugts vin har de, der bor på jorden, beruset sig.” (vers 2). Derfor skildrer åbenbaringens billede af en kvinde på et skarlagensfarvet dyr en union med en kirke og staten. Her lægges der vægt på kirkens dominans over politiske magter. Den skarlagensfarvede kvinde (det faldne kirkesystem) ridder oven på dyret (statslige magter).

Bibelen viser at der er to grundlæggende religionssystemer; det sande system som står skitseret i Åbenbaringen 12, og det falske system står skitseret i Åbenbaringen 17. Det er sandt at ikke enhver i den sande kirke vil blive frelst. Der er nogle i den som ikke har en erfaring med Jesus i hjertet. En trosmæssig etiket frelser ikke enkelt person. Bibelen siger også at der er mange i den falske kirke som kender Jesus og elsker ham, men som ikke kender hele sandheden. Gud prøver at lede enhver mand, kvinde og barn fra det falske system til det sande system.

Babylon begyndte med Babels tårn. Det var der at Gud forvirrede deres sprog. Senere blev Babylon by bygget på dette

sted. Navnet *Babylon* lyder som det hebræiske ord for forvirring, som minde for at sprogene blev forvirret ved Babel.

Som kommentar til den symbolske kvinde, Babylon, som ridder på det skarlagensfarvede dyr, siger Robert, Jamieson, A.R. Fausset og David Brown i deres *Bibelkommentar*: ”Stat og kirke er Guds dyrebare gaver. Men staten bliver skændet. . . . bliver som et dyr; den frafaldende kirke bliver *skøgen*” (Side 593, kursivering tilføjet).

Babylon – et menneskeligt system

Lad os gå tilbage til det gamle testamente og se på fem sammenfaldende babylonske træk der. I 1. Mos 10,8-10, beskriver Bibelen Babylons oprindelse. ”Kush fik sønnen Nimrod. Han var den første, der blev hersker på jorden, og han var en vældig jæger for Herren; Udgangspunkt for hans kongedømme var Babylon.” Babels grundlægger (kaldes senere for Babylon) gjorde oprør imod Gud, som ledte ham til at oprette et system imod Gud.

På Daniels tid, påstod Nebukadnezar hovmodigt: ”Dette er det store Babylon, som jeg med magt og styrke har bygget som kongelig residens for at kaste glans over min herlighed.” (Dan.4,27) Ligesom Lucifer før ham, havde Nebukadnezar et ”jeg” problem. Det åndelige Babylon er et menneskegjort religionssystem med en jordisk, menneskeleder der erstatter sit lederskab med Kristi lederskab.

Guds sande kirke fører mænd og kvinder til Jesus Kristus som den eneste leder. Det flaske system fører mænd og kvinder til menneskelig åndelige ledere frem for til Jesus alene, som vor store Ypperstepræst. Idet Bibelen taler om Jesus, står der: ”Han er hoved for legemet, kirken. Han er begyndelsen, den førstefødte af de døde, for at han i alle ting skulle være den første.” (Kol.1,18)

Bibelen siger at Guds sande kirke ikke har jordiske ledere, men snarere in himmelsk. Guds sande kirke peger mænd og kvinder til Jesus, som kan tilgive deres synder og frigive dem fra syndens trældom. Åbenbaringens åndelige Babylon er et jordisk system af religioner, baseret på menneskers tradition med en menneskelig leder.

Lad os opsummere. De to første kendetegn for Babylons falske religionssystem er: (1) accepterer traditioner frem for sandhederne i Guds Ord og (2) har et menneskeligt, jordisk overhoved for kirken, frem for Kristus.

Babylon – et system der kredser sig om billedtilbedelse

Lad os bemærke et tredje karakteristika ved det gamle Babylon. Babylon er kilden til afgudstilbedelse.

Det er kun sådan vi forstår det gamle Babylon i det Gamle Testamente, at vi kan forstå hvem det åndelige Babylon er og Gud kalder os ud af hende. Dr Alexander Hislop siger: ”Babylon var den primære kilde hvor alle disse afgudssymboler flyder fra.” (*De to babylonere*, side 12) I det gamle testamente, var Babylon center for billedtilbedelse. Babylons store templer var fyldt med billeder af babylonske guder, som hedenske tilbedere bøjede sig for i ærbødighed. Guds helligdom i Jerusalem havde ikke sådanne billeder. I den nytestamentlige kristne kirke, blev hver enkelt instrueret i at tilbede Kristus direkte. Der skulle ske tilbedelse gennem billeder.

Bibelen siger tydeligt: ”Du må ikke lave dig noget gudebillede i form af noget som helst oppe i himlen eller nede på jorden eller i vandet under jorden. Du må ikke bøje dig ned for dem og dyrke dem. (2.Mos.20,4-5a)

Skriftens instruktion er tydelig. Hvis billederne indføres til tilbedelse, det er præcis ligesom at billedet vil betragtes som helligt og få den ære der tilkommer Gud alene. Historien bevidner at det er sket gentagende gange. Billeder er blevet æret og kysset; relikvier er blevet betragtet som hellige; statuer omfavnes næsten som guder.

Babylon – tilbeder forfædre.

Der er et fjerde kendetræk i det gamle Babylon som også henfører til åndeligt Babylon; opfattelsen af en udødelig sjæl som fortsat lever efter døden. I Ezekiel 8,13 står der i Bibelen: ”Du skal få at se, at de begår endnu mere afskyelige handlinger.” (det er mere afskyelig end afgudstilbedelse) Vers 14 tilføjer: ”Så førte han mig til nordporten til Herrens tempel, og dér sad kvinderne og græd over Tammuz.”

Hvem var Tammuz og hvorfor græd kvinden?

Tammuz var den babyloniske gud for plantevækst. Babylonerne troede at når foråret gik over til sommer og sommervarmen afsvedede afgrøden, døde Tammuz. Derfor græd og bad de for at han måtte vende tilbage fra underverden. Idéen om sjælens udødelighed kommer ikke fra Bibelen. Den smutter ind i den kristne kirke på grund af babylonsk tro. Den har rødder i Babylon, dog er blev læren fuldt udviklet i den græske filosofi. Efterfølgende citater beskriver klart den hedenske oprindelse der er i udødelighedslæren. Det første er fra Amos Phelps, en Metodist-præst i nittende århundrede:

”Denne lære kan spørges gennem en fordærvet kristendoms slørede kanaler, en forvansket jødedom, en hedensk filosofi, en overtroisk afgudsdyrkelse, til den store anstifter i Edens Have. Protestanterne lånte den fra katolikkerne, katolikkerne fra farisæerne, farisæerne fra hedningene, og hedningene fra den gamle slange, som først forkyndte lære midt i blandt det beskedne indre af paradiset for en tilhørerskare, der var alt for villig til at lytte og give agt på den nye og fascinerende teologi – ”I skal visselig ikke dø”. (Amos Phelps, *Er mennesket af naturen udødelig?*)

Bibelen er meget tydelig over hvad der sker med folk når de dør: ”For syndens løn er død, men Guds nådegave er evigt liv i Kristus Jesus, vor Herre.” (Rom.6,23) ”De udånder og vender tilbage til jorden, og den dag er deres planer blevet til intet.” (Sal.146,4) ”For de levende ved, at de skal dø, men de døde ved ingenting!” (Præd.9,5)

Den *Autoriserede version* af Bibelen bruger ordet *sjæl* hen ved seksten hundrede gange, men har aldrig brugt udtrykket udødelig sjæl. Skriften bekræfter gentagende gange at kun Gud har udødelighed (se 1. Timotius 6,16). Det var babylonerne som fremholdt tanken om at en udødelig sjæl forlod kroppen ved døden. Derfor oprettede babylonerne et system med guder og gudinder, der tilbad deres ånd som de mente levede. De lærte at når folk døde, de åndede ud, vendte de tilbage til jorden, og på netop den dag gik deres tanker til.

Åbenbaringen beskriver to store religionssystemer. Det sande system, der henvises til i Åbenbaringen 12, baseret på Guds ord, med hans Ords rene lære der leder mænd og kvinder til at stole på Jesus alene. Det leder dem til at forstå at de skal komme til Kristus og tilbede ham direkte uden billeder, Det leder dem til at forstå at når folk dør, sover de indtil opstandelsen. Det bekræfter den bibelske sandhed at sjælen ikke er en bevidsthed enhed som lever endeløst i den åndelige verden efter døden.

Åbenbaringen 17 beskriver et falsk religiøst system, der henviser til Babylon den Store frafaldne moderkirke. Denne kirke er ikke baseret på Guds Ord, men på tradition. Den har et jordisk overhoved der hævder at tage Kristi sted. Den lærer at når folk dør sover de ikke, før opstandelsen, men har snarere en udødelig sjæl som lever efter døden. Den går forbi med falske vinbæger så andre kirker kan drikke denne moderkirkes falske læres vin.

Babylon – center for soldyrkelse

Et femte karakteristisk træk for Babylon, både i det gamle og nye testamente, nævnes i Ezekiel 8,16. Det er faktisk hovedtrækket for at definere Babylon:

”Da førte han mig ind i den indre forgård til Herrens tempel. Og dér, ved indgangen til Herrens tempel, mellem forhallen og alteret, befandt sig henved femogtyve mænd med ryggen mod Herrens tempel og ansigtet mod øst. Vendt mod øst tilbad de solen.”

Profeten Ezekiel så disse mænd følge den babylonske praksis for soldyrkelse. Idet de vender deres ansigter mod øst, knælede de ned og tilbad solguden, eftersom solen stod op i den østlige himmel. De gamle Babylonske kalendre med solen som centrum, åbenbarer den betydning babylonerne tillagde soldyrkelsen. Babylonerne troede ikke at de blev dannet af en kærlig skabers hånd. De troede på solen, himlens største oplysende legeme, var kilden for liv. Til ære for dette bøjede de sig ned og tilbad den.

I tusinde år har falsk tilbedelse ofte sin rod i soldyrkelse. Satan ophøjede skabningen over Skaberen. Assyrerne tilbad solguden Sharmash. Ægypterne tilbad solguden Amon Ra. Hittiterne tilbad Arinna solguddommen. Konarak solhjulet er velkendt i Indien. Den nordiske Trundholm solvogn symboliserede vikingernes soltilbedelse. Græske Helios og Persiens og Roms Methra blev tilbedt som solguder af masser af mennesker. Sabbaten kalder Guds folk til at tilbede deres Skaber. Soltilbedelsen drager dem til at tilbede en ting fra Skaberen.

I det første og andet århundrede bestod den kristne i Rom mest af hedningekristne. Dette er helt anderledes fra kirken i Jerusalem og Mellemosten, som mest bestod af jødisk-kristne menighed.

Det nye Schaff-Herzog leksikon om religionskundskab bind 7, side 421, gør denne opsigtsvækkende observation: De første hundrede år af kristendommen, organiserede af romerske selskaber fra Mitras efterfølgere. Masser i Rom kendte Solguden Mitra ganske godt som ”Sol Invictus” – den usynlige sol. Kejser Aurelians mor var en præstinde af solen. Kejseren var selv særlig dedikeret soldyrker. Hans biografi Flavius Vopiscus, siger at kejseren officielt proklamerede solguddommen som ”Sol Dominus Imperii Romani” (Solen, romerrigetets herre).

Den velkendte historiker Arthur Weigall siger i sin bog *Hedenskab i vor kristendom*, side 145: ”Idet Solens højtid, blev søndagen helligholdt af Mithra; og det er interessant at bemærke at siden Mithra blev tiltalt som ”Dominus Herre”, må søndagen have været Herrens dag, længe før de kristne tider.” Han gør dette til et tællende punkt. Siden søndagen blev sat til side til den hedenske gud Mithra og siden Mithra blev betragtes som ”Herre”, er søndagen blevet betragtet som Herrens dag, ikke af Kristus oprindeligt, men af en hedensk gud.

Det *katolske leksikon* tilføjer til dette indblik: ”Søndag blev holdt helligt til ære for Mithra” (bind 10, side 403, 404 artiklen *Mithrasimen*). Den studerende Franz Cumont tilføjer: ”Solens dag (søndag) blev tydeligvis den mest hellige i ugen, for Mithras trofaste og ligesom de kristne, måtte holde søndagen hellig og ikke sabbaten” (F. Curmont, *Tekster om monumenter, statuer vedrørende Mithras gåder*, bind 1 side 119).

Professor Agostinho de Almeida Paiva vender beretning om denne historie, i hans fremragende bog om Mittraisme, på denne måde: ”Den første dag i hver uge, søndag blev helliget Mithra for så lang tid siden som forfattere kan bekræfte. Fordi solen var Gud, Herren i fortrinlighed, blev søndagen kaldet for Herrens dag, som kristendommen gjorde senere” (*Mitharisme*, side 3).

Beviset kan ikke bestrides. Hedninge der omvendte sig til kristendommen i Rom, blev påvirket af Mitharismen – soldyrkelsen. De havde allerede en fornemmelse af at søndagen var Herrens dag siden de troede Methra eller Helios (solen) var Herren. Det vil ikke være vanskeligt for de hedningekristne at skifte deres alliance over til Jesus frem for Mithra på solens dag.

Da Konstantin blev kejser over det romerske rige, valgte han Apollo som sin familiegud – solguden – der identificerede den gamle romerske sol siden cæsarenes tid.

Med en antijødisk indstilling imod riget, sociale og politiske uenighed der voksede og korrupte kirkeledere der higede efter magt, blev søndagen det som forenede riget.

Den hedenske romerske kejser, der lige var blevet omvendt til kristendommen, blev opfordret af kirkelederne til at fremme en fælles tilbedelsesdag om søndagen for at give kirken magt.

I et brev til Alexander, biskop af Alexandria (313-325 efter Kr.), skriver Konstantin selv klart om sin religiøse tilgang for det romerske imperium, således: ”Min plan var først at bringe forskellige domme, formet af alle nationerne angående guddommen i en tilstand som den blev gjort ensformig. . . ” (*Konstantins liv*, bog 2, kapitel 65)

Ved at gennemføre sine seks borgerlige søndagslove, håbede Konstantin at forene sit rige. Han indså ganske klogt at den måde at gøre dette på var en fælles hviledag, som højtid og tilbedelse over hele riget. En dag som både hedninge og kristne kunne blive enig om. A P Stanley skriver i sin bog *Den østlige kirkes historie*: ”Bevarelsen af gamle hedenske navn ”solens dag” eller ”søndag” for den ugentlige kristne højtid, skyldes i høj grad den hedenske sammenslutning og kristne anskuelser hvor den første ugedag blev anbefalet af Konstantin for sine borgere, om de var hedningene og kristne, som ”solens ærværdige dag”. Hans dekret styrer dens overholdelse er blevet kaldt for en ny æra i historien for Herrens dag. Det var hans måde at harmonisere uenige religioner på i hans rige, under én fælles institution.” (A P Stanley, *Den østlige kirkes historie*, side 184).

Historien og profetien er klar om ændringen af den bibelske sabbat. Gud ændrede ikke syvendedags sabbatten fra lørdag til søndag. Jesus ændrede den ikke, og det første hundrede år ville disciplene ikke tænke på at ændre sabbatten. Sabbatten blev gradvist ændret over hundrede år, som den hedenske soldyrkelse infiltrerede kirken gennem en forening af kirke og stat i de første hundrede år.

Israelitterne tilbad Skaberen på ugens syvende dag, den bibelske sabbat. Guds sande kirke i åbenbaringen 12 holder alle hans bud, inkluderet sabbatsbuddet. Den falske kirke genopliver solens babylonske dag og går forbi med dets bæger med falske læresætninger. Mange kirker drikker af dette bæger, tilbyder på ugens første dag, søndag.

Gud har et tegn: ”Også mine sabbatter gav jeg dem som tegn mellem mig og dem, så de kunne forstå, at jeg, Herren, helliger dem.” (Ez 20,12) I gennem det gamle testamente, til det nye testamente, og indtil endens tid, er Guds sabbat et tegn – et evigt symbol på vor Skabers alliance.

Den babylonske lære om soldyrkelse, det hedenske princip gik fra den ene hedenske religion til den næste, slap ind i den kristne kirke, ikke med et bud fra Gud, men snarere som et kompromis.

Arthur P. Stanley siger videre: ”Konstantins kroner bar Kristi navns bogstaver på den ene side; på den anden var billet af solguden. . . . Som om han ikke kunne klare at give afkald på den klare strålende berømtheds beskyttelse.” (ibid). Utroligt! På Konstantins kroner, Kristi navn skrevet på den ene side og solguden var afbilledet på den anden side. Et bryllup fandt sted mellem kristendommen og hedenskabet, mellem kirken og Roms kejser. Konstantin var faktisk kun kristen af navn. Som resultat, blev den kristne kirke oversvømmet med mange skikke, som ikke har sin oprindelse i skriften. Dr. Alexander Hislop siger:

”For at vinde hedningene til den nominelle kristendom, gjorde Rom det på sin sædvanlige måde, tog midler i brug for at få lagt kristne og hedenske højtider sammen, og . . . få hedenskab og kristendom – der nu sank langt ned i afgudsdyrkelse – i dette som så mange andre ting, for at trykke hænder.” (*De to babylonere*, side 105, kursivering tilføjet).

Med andre ord, Rom prøvede at formidle sig, og gå på kompromis, for at få samle det smuldrende rige.

Hvad er oprindelsen til Søndagstilbedelse? Hvor kom det fra? Hvordan kom det ind i kirken?

Dr Edward T. Hiscos, forfatter til *Baptist-manualen*, skrev i et blad før Baptistpræsternes konvent den 13. november 1893: ”Der var og er befaling om at holde sabbatsdagen hellig, men sabbatsdagen var ikke søndag . . . Det må dog siges at nogle viser juvel, at sabbaten blev overført fra den syvende dag til den første ugedag. . . . Hvor kan der findes noget nedskrevet om denne overførsel? Ikke i det nye testamente – absolut ikke! Der er ikke noget bibelsk bevis for sabbatsinstitutionens ændring fra den syvende til den første ugedag. For mig virker det uforklareligt at Jesus, i de tre år [han tilbragte] sammen med Sine disciple, ofte talte med dem om sabbatsspørgsmålet, men aldrig antydede om en overførsel af dagen; også i løbet af de fyrre dage af hans opstande liv, blev noget sådant givet til kende. Hvilken en skam er det at den [søndagen] som har hedenskabets brændemærke, og forkristnet med solgudens navn, bliver antaget og helliget af det pavemæssige frafald, og går i arv som noget helligt til protestantismen.”

Døren blev åbnet da de babylonske skikke flød ind i kirken. En romersk katolsk kilde siger: ”Kristendommen står i gæld til den katolske kirke for indførelsen af søndagen som sabbatsdagen. Men der er ingen præcedens i Bibelen, eller et bud i Bibelen, for at overholde søndagen som sabbatsdagen.” (*Vor søndagsgæst*, 4. januar 1931)

I det fjerde århundrede åbnede kirkelederne den dør, som forsøg på at omvende hedninge og bevare riget. Den romerske kejser, Konstantin, som blev kristen på overfladen, gik gennem den dør, og kirken og stat blev forenet. Babylonsk soldyrkelse kom ind i den kristne kirke, da denne forening mellem hedenskab og kristendom fandt sted.

F. G. Lentz skriver ”Når søndagen holdes, følger ikke-katolikker blot den katolske kirkes praksis i 1800 år, en tradition, og ikke en bibelsk forordning” (*Spørgeskassen*, side 99).

Efter at Kristus døde og apostlene kom ud af sceneriet, drev kirken fra sin oprindelige lære. Ikke desto mindre var der en lille rest som forblev loyale mod Gud. Ned gennem tiderne, har Gud altid haft dem, som siger: ”Vi vil ikke gå på kompromis; vi må stå for sandheden, uanset hvad de store mængder gør. Vi har underlagt vore liv til Kristus. Han sagde ”Elsker I mig, så hold mine bud”. (Joh. 14,15) Vi vil tage Guds ord som vor vejleder, vil vi stå loyale mod Jesus.

Restfolket er til tider blevet undertrykt og forfulgt. De vil stadig ikke acceptere det babylonske princip om billeder. De tilbad Jesus direkte. De vil ikke acceptere det babylonske princip at der er en udødelig sjæl som fortsat lever, uden for kroppen. De vil ikke acceptere det babylonske princip om soltilbedelse.

Det er ikke vanskeligt at identificere den skarlagensklædte kvinde i Åbenbaringen 17. Det er ikke vanskeligt at identificere hendes døtre som har drukket af hendes vinbæger og acceptere hendes fejl. Men husk på, uanset hvilken trossæssig etiket det er, giver Gud sin frelse til *enkeltpersoner*. Han kalder folk ud af fællesskaber hvor de er i åndelig fare og fører dem til Bibelsk sandhed.

Du kan undre dig: ”Kan jeg tror sandheden og forblive lige der hvor jeg er?” I alle verdenstilpassede kirker, er der medlemmer af Guds usynlige, sande kirke, som hvis de vil være i sikkerhed, må drage ud. Gud kalder dig til at drage ud, fordi Babylon er faldet.

Den kendte katolske forfatter, kardinal Gibbons, skrev: ”Fornuften og fornemmelsen kræver accept af hinanden af disse alternativer: enten protestantisme og helligholde lørdag, eller katolik og holde søndagen helligdag. *Kompromiser er ikke*

muligt.” (*Katolske spejl*, 23. december 1893, kursivering tilføjet.) Jeg er fuldstændig enig med kardinal Gibbons på dette punkt. Kompromis er umuligt! Dette spørgsmål er for klart. De kræver et valg. Dette bevis kræver en afgørelse. Gud kalder mænd og kvinder til at tage standpunkt.

Lyt til Bibelens ord: ”Den råbte med kraftig røst: Faldet, ja, faldet er det store Babylon. (Åb.18,2) Moderkirken er faldet. Hendes traditioner er faldet. Alle systemer som lærer vildfarelse er faldet. De er drevet væk fra Bibelen, som er den eneste regel for tro og praksis.

”Og jeg hørte en anden røst fra himlen sige: Drag ud fra hende, mit folk, for ikke at deltage i hendes synder og blive ramt af hendes plager.” (Åb.18,4) Der er ingen vej til at blive i Babylon, uden at få del i dens synder. Babylon er faldet! Der er ingen måde du kan ændre Babylon på. Din mission, dit ærende er at komme ud.

Gud kalder ærlige mænd og kvinder af hjerte ud af de kirker som har drukket af Babylons bæger. Tiden løber snart ud. Hvert menneske vil snart træffe hans eller hendes endelige valg, helt for Kristus eller helt for tradition, enten på sandhedens side eller på vildfarelsens side, stå med Bibelens skrifter eller stå sammen med menneskevæsener og menneskelige erstatninger.

Vor eneste sikkerhed er at drage ud fra enhver kirke som er baseret på tradition, som bruger billeder i sin tilbedelse, som har taget af vinbægeret og stadig praktiserer søndagstilbedelsen, Guds appel er at drage ud.

Jesus sagde: ”Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig” (Joh.10,27). Han siger: ”Mit barn, jeg appellerer dig. Jeg har mine får, mine efterfølgere, i alle kirker. Jeg appellerer til folk i alle trossamfund at lægge alle fordomsfulde meninger til side og følge Bibelen. Jeg taler til hjerterne overalt at drage ud fra de kirker der baserer sig på tradition.”

Oh, jeg appellerer til dig, mine venner. Jeg appeller til jer i Jesu navn at overgive jeres vilje til ham og beslutte sig for at gøre hans vilje. Fortæl Jesus med din Bibel i din hånd: ”Jeg kan ikke gøre andet; jeg må komme ud. Jeg hører dit kald det går til mit hjerte. Jeg ser hvordan hedenskab og kristendom er forenet for dem i de første århundreder. Jeg ser problemet meget klart nu. Jeg ser at for mere end atten hundrede år siden fandt et kompromis sted. Jeg ser at Gud har kaldt sit lille restfolk ud, og jeg har besluttet mig for at tage standpunkt for dig, Herre Jesus. Jeg beslutter mig for at stå på Guds Ord; jeg beslutter mig for at stå hos Kristus. Jeg er villig til at komme ud, om jeg så skal stå alene.”

Oh, min ven, vil du ikke befæstne det i dit hjerte lige nu? Vil du ikke besegle det i dit sind? Vil du ikke sige til Jesus: ”Herre, jeg hører dit kald at Babylon den store er faldet. Jeg hører dig kalde indstændigt: ”Drag ud af hende, mit folk?”

Jesus taler ømt, i kærlige Toner ved sin Ånd til dit hjerte. Han siger med elskelig venlighed: ”Jeg elsker dig, mit barn. Jeg appellerer til dig lige nu!” Nogle af Jesu folk er stadig i Babylon. Hører du hans kald lige nu? Hører du ham tale til dit hjerte? Jeg ved at du, lige nu, er villig til at sige: ”Jesus, jeg elsker dig og jeg vælger at følge dig. Fordi jeg elsker dig, ønsker jeg at være en del af dit lovlydige folk. Jeg hører din røst appellere blidt: ”Hvis du elsker mig, vil du holde mine bud.” (Joh. 14,15) Ja, Herre, jeg vil følge efter.

9 Være banebryder for Gud

Vi mente at vi forlod de ”hellige krige” bag os i middelalderen. De er tilbage med hævn.

Der er folk derude som meget gerne vil føre jeres verden til undergang hvis de ikke kan få verden efter deres billede. De vil gå op i røg og tage andre med sig. Og de er meget loyale mod deres tro.

Hvordan kan vi vide at den virkelige alliance til Gud udtrykkes? Hvordan ved vi hvilke spørgsmål der deler menneskene i endens tid?

Bibelen giver os fingerpeg, og det er fingerpeg som skærer skillelinjer i kultur og religion.

Det tredje kapitel i Daniel viser os et bemærkelsesværdigt sceneri fra Durasletten i det gamle Babylon. Kong Nebukadnezars enorme guldstatue er blevet stillet op. Tusindvis repræsentanter fra hans rige var blevet indbudt til at bøje sig ned for den ved en storslået ceremoni. Kongen gjorde en udtalelse. Han sagde: ”Jeg vil blive stående medens andre konger og riger er faldet.” Babylon, sagde han, vil vare for altid.

Idet forsamlingen bøjede sig til jorden mod billedstøtten, var der noget der afbrød det hele. Tre unge mænd forblev stående. De var tre unge jødiske fyrster, Sadrak, Mesjak og Abenego. De var bragt som fanger til Babylon og blev oplært til at hjælpe med at regere det store rige.

De slog sig ud som sårbare afstikkere. De babylonske embedsmænd bragte hurtigt nyhederne til Nebukadnezar. Det var forræderi. Kongens påbud var kommet ud nogle få øjeblikke forud, med en høj røst, der lød ud over sletten.

Hans ord står nedskrevet i Daniels bog. ”Da råbte herolden med høj røst: »Til jer lyder befalingen, . . . Når I hører lyden af horn, . . . skal I kaste jer ned og tilbede guldstøtten, som kong Nebukadnesar har opstillet. Enhver, der ikke kaster sig ned og tilbeder, skal straks kastes i ovnen med flammende ild.” (Dan.3,4-6)

Kongen gjorde denne tilbedelseshandling til en prøve på loyalitet. Nebukadnezar ønskede total loyalitet. Men det satte de tre hebræere i et frygteligt dilemma. De var blevet oplært siden barndommen, at der kun var et Væsen der vær værdig til tilbedelse. Bøjede de sig ned for en afgud var det at forråde deres tro. Og hvis de alligevel ikke bøjede sig ned, vil de blive brændt til døde!

Et barskt valg! Hvad vil du gøre i en situation som denne? Hvor vigtige er disse gestikulationer for loyalitet?

Nebukadnezars dekret er en slående parallel til det nye testamente. Åbenbaringen kapitel 13 taler om en udfordring Guds folk udsættes for i endens tid. Antikrist sætter et billede op for hans repræsentant, dyret:

” Og det fik givet at blæse livsånd i dyrets billede, så dyrets billede også kunne tale og få alle dem dræbt, der ikke vil tilbede dyrets billede. Det får alle, store og små, rige og fattige, frie og trælle, til at sætte et mærke på deres højre hånd eller deres pande, så ingen kan købe eller sælge undtagen den, der bærer dette mærke, dyrets navn eller dets navns tal.” (Åb.13,15-17)

Bemærk parallelerne mellem Nebukadnezars dekret og dekretet i Åbenbaringen:

- Begge steder prøver en verdensleder at tvinge til at tilbede et billede.
- Begge steder er der noget der går imod Guds direkte bud om at kun tilbede Ham.
- I begge dømmes alle, der ikke underordener sig, til døden.

Hvem skal vi bøje os ned for. Det er det ultimative spørgsmål. På et vis punkt konfronteres de troende med en stor magt, en religiøs og politisk magt der kræver vor fulde loyalitet. Og spørgsmålet er tilbedelse. Der er sand tilbedelse og falsk tilbedelse.

Du ved nok at temaet for tilbedelse er gennemgående for Åbenbaringens bog.

Temaet kommer i stærk fokus lige midt i denne bog. Åbenbaringen 12 og 13 introducerer symbolske skabninger for os, som viser det onde fokus i verden dyret, dragen og den falske profet. De prøver at få enhver til at bøje sig ned for dyrets billede.

Og i Åbenbaringen 14 finder vi så Guds dramatiske svar på denne store udfordring, hans svar på den falske tilbedelse. Det er faktisk den Almægtiges sidste advarselsbudskab til verden. Det gives af tre engle der flyver under himlen, som har et evigt Evangelium at forkynde. Dette er hvad de siger: ”Frygt Gud og giv ham ære, for timen er kommet, da han dømmer. Tilbed ham, som har skabt himmel og jord og hav og kilder.” (Åb 14,7)

Hvem er det som vi kaldes til at tilbede? Himlens og jordens Skaber, Ham som indånder liv i alle skabninger. Kun vor Skaber har ret til at dømme os; vi står til ansvar over for ham og ham alene.

Sand tilbedelse fokuserer på Gud, som står over os, som Skaber og Dommer. Det er ham som vi må være loyale mod.

Englene i Åbenbaringen 14 fortsætter med at advare mod deres frygtelige skæbne som tilbeder dyret: ”Hvis nogen tilbeder dyret og dets billede . . . skal han også drikke Guds harmes vin, skænket ufortyndet i hans vredes bæger.” (Åb.14,9-10)

Bemærk at vi her ser kontrasten til den første engels budskab. Vi skal ikke tilbede dyret, vi skal tilbede Skaberen. Disse to valg står i modsætning. Det ene kalder os til en falsk loyalitet mod noget menneskegjort. Det andet kalder os til at give Gud ære, og tilbede ham som Skaber.

Tilbedelse af dyret er dødbringende. Så hvordan skal vi stå imod det, når vi presses til at tilpasse os? Hvordan afholder vi os fra at tilbede dets billede? Ved at fæstne ubetinget tro til vor Skaber. Hans autoritet må fortrænge alt andet.

Gud har givet os plads til at regelmæssigt udtrykke vor ubetingede loyalitet mod Skaberen, hver uge. Det er bevis på vor overgivelse til hams om vor Skaber og Herre. Det findes i det fjerde bud. Det er noget mange kristne har overset: ”Husk sabbatsdagen og hold den hellig. I seks dage må du arbejde og gøre alt, hvad du skal; men den syvende dag er sabbat for Herren din Gud. Da må du ikke gøre noget som helst arbejde, hverken du selv eller din søn eller datter, din træl eller trækvinde eller dine husdyr, og heller ikke den fremmede i dine byer. For på seks dage skabte Herren himlen og jorden og havet med alt, hvad de rummer, men på den syvende dag hvilede han. Der for har Herren velsignet sabbatsdagen og helliget den.” (2.Mos.20,8-11)

Hvorfor opfordres vi til at overholde den syvende dag, lørdag? Fordi det er et minde om skabelsen. Den binder os til vor Skaber. Den er en hvile i Guds fuldbragte værk. Det fjerde bud beder os om at huske på Ham, som har gjort himlene og jorden.

Da er sabbaten et symbol på vor kærlighed og loyalitet mod vor Skaber. Tænk igen på antikrists dekret i Åbenbaringen, dekretet kræver at enhver bøjer sig ned for dyrets billede – i dødsmerke.

Denne bibelens sidste bog, åbenbaringen, skitserer en endetidskrise. Guds efterfølgere vil konfronteres med et valg mellem Guds bud og betvunget tilbedelses-tyranni.

Så vi behøver at forvise os om at vi tilbeder den rigtige Gud på den rigtige måde. Dette er spørgsmålet. Disse tre unge hebræere der stod på Durasletten forstod det godt. Lad os vende tilbage til deres historie.

Kong Nebukadnezar blev naturligtvis ude af sig selv, da nogen ville afbryde hans herlige øjeblik. Han fik de tre stilet foran sig. Han pegede på flammende ildovn. Han spurgte meget udtrykkeligt: ”Hvilken gud vil kunne rede jer fra min hånd?” (Dan 3,15)

Det svar tre unge hebræere gav var ligeså storslået. De svarede kongen frygtløst: ”Nebukadnesar, . . . Kommer det dertil, så kan vores Gud, som vi dyrker, redde os. Han kan redde os ud af ovnen . . . konge. Og selv om han ikke gør det, skal du vide, konge, at vi ikke vil dyrke din gud, og at vi ikke vil tilbede den guldstøtte, du har opstillet.” (Dan.3,16-18)

Disse mænd svarede den stolte konges udfordring uden at tøve. Det gjorde de ved at bevidne deres tro på Himlens og

Jordens Gud. Vi er pålagt at tilbede ham alene, også hvis han ikke udfrier dem fra døden.

Og hvad blev resultatet? En oprevet Nebukadnezar fik sin ildovn fyret op til det maksimale. Han fik han kastet hebræerne ind i flammerne. Deres Gud reddede dem tilsyneladende ikke.

Men det gjorde han. Han gjorde faktisk et forunderligt syn lige i midten af den brændende ildovn. Nebukadnezar blev forbavset over at se en fjerde skikkelse i ildovnen. Han råbte: ”Jamen, jeg ser fire mænd gå frit omkring i ilden. De har ikke lidt nogen skade, og den fjerde ser ud som en gudssøn.” (Dan 3,25)

Tre mænd var kastet der ind. Men der var fire levende og veltilpasse i den ildovn. Shadrak, Meshak og Abed-Nego vandrede i flammerne i selskab med Guds Søn.

Du ved at Daniels bog lærer os noget vigtigt – den sidste krise som står skitseret i Åbenbaringens bog, behøver ikke at skræmme os. Det giver os mulighed for at se vor herre, meget tæt på og meget mægtig. Disse unge hebræere havde deres øjne fæstnet på en stor Gud. Og i deres trængsel fandt de at en stor Gud kom for at være hos dem. Det er hvad en ubetinget tro, en overgivet tro kan gøre for os. Det vil bringe Gud nær i de værste tider.

De tre hebræere i ildovnen gjorde også et ganske stort indtryk. Da de kom til syne igen, samlede en stor skare sig. De bemærkede at endog deres hår ikke var svedet. Deres klæder lugtede ikke engang af røg.

Endelig var det kun rebene der bandt dem som var brændt i den ildprøve hebræerne var igennem. Shadrak, Meshak og Abed-Nego kom ud af ildovnen som sejrherre.

For første gang, vidste kong Nebukadnezar at der var en Gud i Himlen der var langt større end han nogen sinde kunne være. Han anerkendte at disse tre hebræere var den allerhøjeste Guds tjenere. Frem til dette punkt, havde kongen prøvet at gøre sig selv til den højeste, med sin massive guldstatue.

Men nu, gjorde han en bemærkelsesværdig bekendelse. Vi finder det i Daniel kapitel 3: ”Lovet være Shadraks, Meshaks og Abed-Negos Gud, som sendte sin engel og reddede sine tjenere, fordi de satte deres lid til ham og overtrådte kongens ordre; de ville hellere prisgive sig selv end dyrke og tilbede nogen anden gud end deres egen.” (Dan. 3,28)

Nebukadnezars raseri var vendt til ærbødighed. Han indså at ingen anden slags forbund var vigtig. Han indså at han må tilbede den rigtige Gud, på den rette måde. Han behøvede at bøje sig ned for Gud som kommer tæt i trængselstider.

Det er Gud der fortjener vor loyalitet i dag.

Historien gik mod et klimaks. Der skal være et valg om alliance. Vi skal enten tilbede Skaberen eller vi skal tilbede noget menneskegjort. Vi skal enten tilbede Himlens og Jordens Herre eller vi skal tilbede nogen som lover os Himmel på Jord. Vi skal enten lægge vor tro på den usynlige og hellige Gud, eller vi skal fanges af et billedes glans. Vi vil enten stå for hans sandhed eller vi vil opluges af skaren.

”Salige er de, der har vasket deres klæder, så de får ret til livets træ og går gennem portene ind i byen.” (Åb.22,14)

Slaglinjerne trækkes på små veje og på store veje. Had forklædes som religiøs ivrighed. ”Min side”, ”min tradition” erstatter Guds lov. Slaglinjerne trækkes lige nu mellem Satans rige og Kristi rige.

Hvor er vi loyale? Bøjer vi os for nogen større og prægtigere end os? Eller bøjer vi os for et billede vi gør – et billede som passer vore fordomme, vor tradition, eller private sandhed?

Jeg ønsker at stå sammen med de tre brave hebræere. Jeg ønsker at stå sammen med dem i endens tid. Og jeg tror at deres slags tro er til rådighed for enhver af os, en tro som vil stå oprejst når tiderne bliver urolige. Det er virkelig et perspektiv! Hvad vælger vi at sætte midt i vore liv. Hvem får den første plads? Hvis sandhed får højeste prioritet?

Forvis dig om at du husker Skaberen hver sabbat. Tag dig nu tiden til det før alliancerne tørner sammen og det er for sent. Sabbatstilbedelse vil forvandle dit liv. Den vil opbygge din tro før kriserne bryder ud.

Skaberen, herren, Dommeren, Lovgiveren, Genløseren, Ham der elsker os til det yderste – han fortjener for tilbedelse alene. Sabbaten står som et stort symbol på vor overgivelse til vor Skaber. Der er mange forfalskninger men kun en skaber Gud, og sabbaten kalder hele menneskeheden tilbage til ham.

Idet du læser disse sider, har du så fornemmet at Gud leder dig til en dybere og fuldere erfaring med ham? Har Helligånden overbevist dig om sandheden i den bibelske sabbat? Hvis du er overbevist om hvad Gud ønsker dig at gøre, så er det nu tid til at handle.

Lykke kommer af at kende og gøre Guds vilje. Idet du praktiserer sabbaten i dit eget liv og tilbeder hver uge, sammen med Guds folk, vil du blive velsignet umådeligt. Du vil drages nærmere til Jesus end du nogen sinde har forestillet dig var muligt.

Jeg erkender at forandringen altid fører en masse vanskeligheder med sig. Idéer og tilbedelsesmønstre man har haft længe er vanskelige at ændre. Ganske enkelt fordi vi har toget på noget skal være sandt og praktiseret det i årevis, som ikke gør det rigtigt. Igennem kristendommens historie har Gud udfordret sit folk til at følge sandheden, også hvis det er imod den fremherskende kultur. De flertallet har ikke altid ret. Gud værdsætter sandhed højere end flertallets mening. Hans bud er basis for moralitet og fundament for hans trone.

Jeg opfordrer dig til at overveje bibelsabbatens sandhed seriøst. Hvis Gud kalder dig til at gøre om på dit liv, have mod til at gøre det. Vær banebryder for Gud. Vis den fred andre skal følge. Gud vil velsigne din familie og venner igennem dig, idet du træder ud for at følge ham. Du vil få en dyb indre tilfredshed ved at gøre det som er rigtigt, fordi det er rigtigt. Du vil få millioner af andre med dig i at holde Guds særlige dag, når du følger Mesterens kald om at ”komme sabbatsdagen i hu”, og sabbaten vil ikke længere være det næsten glemte bud, for dig.

Fader, vi anerkender dig som vor Skaber og som din Genløser. Tak at du kan udfri os, uanset hvor overvældende kampen virker til at være. Vi ved at der kommer tider hvor vor loyalitet vil blive prøvet. Men vi ved at du kan gøre os loyale, tapre og oprigtige. Vi sætter vor lid til dig, som den Gud du er. I Jesu navn, Amen.